

НОРА РОБЪРТС

ТРЕТА КНИГА
ОТ НОВАТА ТЕТРАЛОГИЯ
СВАТБЕНА
АГЕНЦИЯ

Наслади се
на мига

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“



НОРА РОБЪРТС

НАСЛАДИ СЕ НА МИГА

Превод: Илвана Гарабедян

chitanka.info

Лоръл, Ема, Мак и Паркър от малки мечтаят за идеалната сватба. Години по-късно четирите създават преуспяващата сватбена агенция „Обети“, която превръща мечтите им в реалност. Всяка от тях има своя дял в организацията на грандиозното събитие, което бележи началото на съвместния път на двама влюбени.

Лоръл е практична, не особено претенциозна и здраво стъпила на земята. Тя е отговорна за приготвянето на изкусителни сладки вълшебства, а нетрадиционните сватбени торти са нейна запазена марка. Работата ѝ носи усещане за удовлетворение, уют и пълноценен живот.

Колкото до любовта — Лоръл вярва в нея, поне на теория. Тя дори знае как точно изглежда идеалният мъж — красив, умен, щедър, покровителствен и за съжаление, далеч над нейното ниво.

Лоръл е влюбена в по-големия брат на Паркър — Дилейни Браун, адвокат и възпитаник на престижен университет от Бръшляновата лига. Тя е убедена, че Дел я възприема като по-малка сестра и дори не подозира за чувствата ѝ. Когато обаче двамата се отдават на гореща, страстна целувка, на Лоръл ѝ се налага да отхвърли съмненията, за да се наслади на красивия миг и да даде шанс на връзката им.

„Пея за поточета, за цветя, за
птички и усои;

за априлските и юнските, и
юлските цветя.

Възпявам майското дърво,
жътвата,

наздравниците и трапезите,
и младоженците, и булките,
и техните сватбени торти.“

Робърт

Херик

„И недоумявам, честна дума, какво правили
сме аз и ти, преди да се влюбим?“

Джон Дън

ПРОЛОГ

Докато последната година в гимназията бавно се изнизваше, Лоръл Макбейн научи един неоспорим факт.

Абитуриентският бал е истински ад.

Седмици наред всички говореха единствено за това кой кого е поканил или пък може да покани. А тези разговори най-често предизвикваха страдание и истерия.

Според нея момичетата се измъчваха от агонията на очакването. И непонятно защо, бяха невероятно пасивни по време на седмиците, предхождащи бала. Коридорите, класните стаи и училищният двор кипяха от емоции, вариращи в цялата гама на чувствата — от замайваща еуфория до горчиви сълзи: защо някое момче ги е поканило на бала и защо друго пък не го е направило.

Цялата тази суматоха ѝ изглеждаше глупава и безсмислена.

А истерията продължаваше с търсенето на роклята и обувките. Ескалираше в напрегнатия спор дали косата да е вдигната на кок или пусната. Обсъждаха се лимузините, партитата след официалния бал, хотелските апартаменти и вероятността да се прави секс.

Тя лично би пропуснала цялата суетня, ако срещу нея не се бяха съюзили приятелките ѝ, начело с Паркър Браун, дето си беше спечелила прозвището Защитничка на традициите.

Спестените ѝ пари неумолимо се топяха. Беше спечелила всеки цент сама, работейки като сервитьорка безброй часове. Изтръпваше от ужас, когато изтегляше сумите за роклята, която вероятно никога повече нямаше да облече, за обувките, чантата и всичко останало.

И за това можеше да обвини приятелките си. Беше се увлякла в пазаруването с Паркър, Емалин и Макензи и бе похарчила повече, отколкото трябваше.

Идеята — предпазливо подхвърлена от Ема — да помоли родителите си да ѝ купят рокля, изобщо не бе приемлив вариант за Лоръл. За нея беше въпрос на чест да не засяга този въпрос. Парите в семейство Макбейн бяха станали много щекотлива тема след фиаското

с рискованите инвестиции на баща ѝ и след една проверка на данъчните.

Нямаше начин да поиска нито от него, нито от майка си. Затова припечелваше сама. Правеше го вече няколко години.

Ала спестените ѝ пари далеч не стигаха за таксата в Института по кулинария, нито за издръжката ѝ в Ню Йорк, въпреки дългите часове, които бе отработила в ресторанта след училище и през уикендите. Но поне можеше да плати цената да изглежда страхотно за една вечер.

И сега наистина изглеждаше невероятно, за бога.

Сложи си обещанията и се огледа. Бяха се събрали в спалнята на Паркър, където Паркър и Ема експериментираха по различни начини да направят подходяща за бал прическа на Мак. Тя импулсивно бе подстригала косата си много късо и сега приличаше, според Лоръл, на Юлий Цезар при пресичането на Рубикон. Опитваха с най-различни фиби, блестящ спрей, слагаха гребенчета с полускъпоценни камъни в онова, което бе останало от огненочервената коса на Мак, и не спираха да бърбят една през друга, докато от уредбата гърмеше „Аеросмит“.

Лоръл обичаше да ги слуша, когато беше леко встрани от тях, както сега. Допадаше ѝ винаги да бъде малко дистанцирана от приятелките си, въпреки че бяха заедно още от малки. Знаеше, че от този момент — с бала или без него — нещата щяха да се променят. Наесен Паркър и Ема заминаваха в колежа. Мак щеше да работи и да посещава професионални курсове по фотография.

А след като мечтата ѝ за Института по кулинария се беше изпарила, заради финансовото положение на родителите ѝ и последната голяма криза в брачните им отношения, Лоръл щеше да се задоволи със задочно следване в общинския колеж. Сигурно щеше да запише бизнес курсове. Трябваше да бъде практична. Реалистка.

Но нямаше да мисли за това сега. По-добре да се наслади на момента и на целия ритуал, който Паркър — в типичния за нея стил — бе организирала.

Паркър и Ема всъщност щяха да ходят на бала в частната гимназия, докато тя и Мак щяха да идат на този в общинското училище, което посещаваха, но бяха прекарвали много време заедно в подготовка и обличане. На долния етаж ги очакваха родителите на Паркър и Ема. Щяха да си направят много снимки, да чуят

възторжените възклицания: „Виж ги само, нашите момичета!“, да получат прегръдки и вероятно да видят сълзи в нечий очи.

Майката на Мак бе прекалено заета със себе си, за да се интересува от бала на дъщеря си, което можеше да е само за добро, като се има предвид каква беше Линда. Защото нейните родители бяха изцяло затънали в собствените си проблеми, в собствения си живот и не ги беше грижа къде е тя тази вечер и какво точно прави.

Беше свикнала. Дори предпочиташе да е така.

— Блещукацията спрей е чудесен — реши Мак, като накланяше глава насам-натам, за да се види по-добре. — Малко приличам на фея. От готините.

— Мисля, че си права — кимна Паркър, чиято копринена коса падаше като бляскав водопад по гърба ѝ. — Приличаш на бунтарка със собствено мнение. Какво ще кажеш, Ем?

— Мисля, че трябва да подчертаем повече очите, да търсим драматичен ефект — отбеляза замислено Ема. Самата тя имаше тъмнокафяви и замечтани очи. — Мога да го направя.

— Давай — съгласи се Мак. — Но няма да се бавиш много, нали? Тепърва трябва да подготвя нещата за общите ни снимки.

— Движим се по график. — Паркър погледна часовника си. — Имаме още трийсет минути... — В този миг забеляза Лоръл. — Хей, изглеждаш фантастично!

— О, наистина! — Ема плесна с ръце. — Знаех си, че това е твоята рокля. Бляскаворозовият оттенък прави очите ти още по-сини.

— Трябва ти само още нещо. — Паркър изтича до тоалетката си и дръпна едно от чекмеджетата на кутията за бижута. — Тази шнола за коса.

Лоръл сви рамене небрежно. Тя беше слабичко момиче в бляскаворозова рокля, с руси, сякаш целунати от слънцето кичури, които по настояване на Ема бяха навити на дълги масури.

— Както кажеш.

Паркър доближи шнолата до косата ѝ и опита да я постави под различен ъгъл.

— По-бодро! — сопна ѝ се. — Ще се забавляваш.

„Господи, престани да се самосъжбяваш, Лоръл!“, каза си тя.

— Знам. Съжбявам. Щеше да е по-забавно, ако и четирите отивахме на един и същи бал, особено след като изглеждаме

фантастично.

— Да, щеше... — Паркър реши да отдели някои от страничните къдри и да ги прихване отзад с шнолата. — Но после ще се срещнем и ще се веселим заедно. Когато приключим, ще се върнем тук и ще си разкажем всичко. Ето, огледай се.

Момичетата се обърнаха към огледалото.

— Наистина изглеждам страхотно — шеговито заяви Лоръл и разсмя Паркър.

Чуха кратко почукване по вратата и на прага застана госпожа Грейди, дългогодишната икономка на семейство Браун. Тя сложи ръце на кръста и огледа всички.

— Добре сте — заяви доволно. — Това и трябваше да се очаква след толкова суетене. Довършвайте и слизайте долу за снимки. А ти ела с мен... — Тя посочи с пръст Лоръл. — Трябва да си поговоря с теб, млада госпожице.

— Какво съм направила? — попита невинно момичето, оглеждайки приятелките си една след друга, докато госпожа Грейди излизаше от стаята.

Ала тъй като думата на госпожа Грейди беше закон, Лоръл хукна подире ѝ.

Икономката я чакаше в големия семеен салон, скръстила ръце. Настроена е за лекция, каза си Лоръл и сърцето ѝ се сви. Опита да се върне мислено назад и да се сети за някое провинение, с което да е заслужила гнева на жената, която ѝ бе като майка. Беше ѝ станала особено близка през тийнейджърските ѝ години.

— Хм... — започна госпожа Грейди, докато Лоръл застана виновно пред нея. — Сигурно си мислите, че вече сте големи.

— Аз...

— Е, не сте. Но натам вървите. И четирите тичате из тази къща още от годините, когато ви никнеха млечни зъби. Сега донякъде нещата ще се променят, след като всички поемате по своя път. Поне за известно време. Едно птиченце ми каза, че твоят път води до Ню Йорк и онова модерно училище по готварство.

Сърцето ѝ отново се сви, като спукания балон на мечтата ѝ.

— Не, аз ще продължа да работя в ресторанта... И ще се опитам да изкарам някакви курсове...

— Нищо подобно. — Госпожа Грейди отново я посочи с пръст. — Слушай, момиче на твоите години, което ще живее в Ню Йорк, трябва да е много умно и внимателно. А по това, което чувам, съдя, че ако искаш да успееш в онова училище, трябва да работиш много здраво. Не само да правиш хубава глазура и да печеш сладки.

— Институтът е един от най-добрите, но...

— Значи и ти ще бъдеш една от най-добрите. — Госпожа Грейди бръкна в джоба си. Извади чек и го подаде на Лоръл. — Това ще покрие таксата за първия семестър, наема на прилична квартира и ще имаш достатъчно за храна и да преживяваш. Използвай парите разумно, момиче, иначе ще отговаряш пред мен. Ако оправдаеш очакванията ми и постигнеш онова, на което мисля, че си способна, когато му дойде времето ще поговорим и за следващия семестър.

Смаяна, Лоръл погледна невярващо чека в ръката си.

— Не можете... Аз не мога...

— Можеш и ще го направиш. Вече е решено.

— Но...

— Не казах ли току-що, че всичко вече е решено? Ако ме разочароваш, ще ти го изкарам през носа, обещавам. Паркър и Ема заминават в колеж, а Макензи е твърдо решена да се занимава на пълен работен ден с фотографията си. Ти имаш различен от техния път и ще поемеш по него. Това искаш, нали?

— Повече от всичко на света. — Сълзите пареха очите ѝ, изгаряха гърлото ѝ. — Госпожо Г., не знам какво да кажа. Ще ви върна парите. Аз ще...

— Много ясно, че ще ми се отплатиш. Ще го направиш, като постигнеш нещо в живота си. Сега всичко е в твои ръце.

Лоръл силно прегърна госпожа Грейди.

— Няма да съжалявате. Ще ви накарам да се гордеете с мен.

— Вярвам в това. Хайде сега, върви да се приготвяш.

Лоръл остана вкопчена в нея още миг.

— Никога няма да го забравя — прошепна тя. — Никога. Благодаря ви. Благодаря, благодаря! — Хукна към вратата, нетърпелива да сподели новината с приятелките си, после се обърна с грейнало лице: — Нямам търпение да започна да уча.

ПЪРВА ГЛАВА

Сама с гласа на Нора Джоунс, който нашепваше от стереото, Лоръл превръщаше парче фондан в лист красива дантела, която можеше да се яде. Не чуваше музиката, по-скоро ѝ служеше да запълва тишината, отколкото за развлечение. С изумителна концентрация и внимание тя фиксираше завършената дантела върху втория от четирите етажа на тортата.

Отстъпи крачка назад, за да огледа резултата, заобиколи и потърси някакъв дефект. Клиентите на „Обети“ очакваха съвършенство и точно това възнамеряваше да им предложи. Доволна, тя кимна и грабна бутилката с вода до нея, за да отпие глътка и да се освежи.

— Два готови, два остават...

Погледна към таблото, където бе забола с карфици различни мостри на старинна дантела, както и скица на окончателния вариант на тортата, одобрен от булката за петък вечерта.

Трябваше да завърши още три други модела — два за събота и един за неделя — но това не беше нещо ново. Юни бе най-натовареният месец в „Обети“ — агенцията за сватби и други тържества, която управляваше заедно с приятелките си.

Само за няколко кратки години бяха успели да превърнат идеята си в процъфтяващ бизнес. „Понякога може би прекалено процъфтяващ“, помисли си уморено тя. Това бе и причината да изработва дантела от фондан в един през нощта.

Беше прекрасно, обичаше работата си...

Всяка от тях имаше своята страст. За Ема бяха цветята, за Мак — фотографията, а за Паркър — всички детайли. Лоръл пък имаше своите торти. И сладкишите, и шоколадовите бонбони, и пастите... Но тортите бяха перлата в короната.

Върна се към работата си и се зае да разточва следващия лист. По навик бе прихванала с шнола слънчеворусата си коса на тила и я бе вдигнала нагоре, така че да не ѝ пречи. По готварската ѝ престилка бе посипано царевично нишесте — беше я препасала направо върху

памучния си панталон и тениска. Бе нахлузила кухненски чехли, които бяха възможно най-удобни за дългите часове стоене права. Ръцете ѝ, заякнали през годините на месене, точене и носене на продукти, бяха сръчни и пъргави. Лицето ѝ придоби сериозно изражение, когато започна следващия пласт от украсата.

Съвършенството не бе просто самоцел, когато ставаше дума за изкуството ѝ. За „Глазура“ на „Обети“ то бе необходимост. Сватбената торта не бе само блатове и крем, захарна глазура и украса. Също както сватбените снимки, които Мак правеше, бяха нещо повече от картинки, а аранжировките и букетите, които Ема сътворяваше, бяха много повече от цветя. Детайлите и граfiците, и желанията, които Паркър координираше, бяха в крайна сметка нещо много по-голямо от елементарна организация.

Съчетанието на всички отделни елементи се превръщаше в грандиозно събитие и тържество за началото на пътя, който двама души избираха да извървят заедно.

Беше много романтично, а Лоръл вярваше в романтиката. Поне на теория. Но повече вярваше в символите и тържеството. И в наистина страхотните торти.

Строгото ѝ изражение се смекчи и премина в удоволствие, когато завърши и третия етаж на тортата. Сетне наситеносините ѝ очи грейнаха топло, щом зърна до вратата Паркър.

— Защо не си в леглото?

— Доизпипвах разни детайли... — Паркър направи кръг над главата си. — Не можах да се успокоя. Колко време се занимаваш с това тази вечер?

— Доста. Трябва да я довърша, за да може да отлежи през нощта. Освен това имам две торти за неделя, които да сглобя и украся утре.

— Искаш ли компания?

Познаваха се достатъчно добре, така че ако Лоръл кажеше „не“, приятелката ѝ щеше да я разбере и нямаше да се засегне. И много често, когато бе затънала в работа, отговорът бе именно такъв.

— Разбира се.

— Много ми харесва този модел. — Паркър също като Лоръл обиколи тортата. — Изящството на бяло върху бяло, интересното решение за различни височини на всеки етаж — както и сложната изработка... Наистина изглеждат като различни модели дантела.

Старомодна, с класически дух. Това е и мотото на булката. Улучила си десетката.

— Ще увием бледосиня панделка около стойката — каза Лоръл и започна следващия пласт. — А Ема ще посипе бели розови листенца в основата. Ще стане идеално.

— С тази булка се работи лесно.

Облечена в удобната си пижама, с пусната дълга коса, вместо с деловата стегната конска опашка или гладък кок, Паркър сложи една каничка на котлона. Тези късни нощни срещи бяха едно от предимствата да ръководи бизнеса си направо от дома. Хубаво беше, че и Лоръл живееше тук, а Ема и Мак също бяха в имението...

— Знае какво иска — отбеляза Лоръл, докато вземаше инструмента, с който да обере краищата на лентата. — Но е готова да чуе и други предложения и засега не е проявявала неразумни желания. Ако продължи така и през следващите двайсет и четири часа, определено ще заслужи отличието „Добра булка“, което „Обети“ присъжда.

— Тази вечер на репетицията изглеждаха щастливи и спокойни, което е добър знак.

— Така е... — Лоръл продължи да изработва модела с прецизно премерени дупчици и кръгчета. — Я ми кажи, защо не си в леглото?

Паркър въздъхна, докато затопляше малката каничка за чай.

— Мисля, че просто се разчувствах. Бях излязла на терасата с чаша вино, за да се разтоваря от деня. Видях къщата на Мак, както и тази на Ема. Прозорците им светеха. Усещах уханието на градините. Беше толкова тихо, толкова красиво. После светлините угаснаха — първо при Ема, а след това и при Мак. Замислих се за това, че подготвяме сватбата на Мак и че Ема тъкмо се сгоди. И за всички онези дни, в които четирите сме играли на „Сватбен ден“, когато бяхме деца. Сега всичко е истинско. Стоях тихо в мрака и изведнъж ми се прииска родителите ми да са тук, за да могат да видят какво сме направили и какви сме станали... — Тя замълча, докато отмерваше лъжичките чай. — Почувствах се раздвоена между чувството на тъга, задето ги няма, и усещането за щастие, защото знам, че щяха да се гордеят с мен. С нас.

— И аз често си мисля за тях. Всички го правим. — Лоръл продължаваше да работи. — Защото бяха много важна част от живота

ни и защото тук има толкова много неща, които ни напомнят за тях. Затова напълно те разбирам...

— Страхотно щяха да се зарадват на случващото се с Мак и Картър, както и на Ема и Джак, нали?

— Да, щяха. Ами всичко, което сме направили тук, Паркър? Невероятно е. От това също щяха да останат доволни...

— Хубаво е, че работиш до късно тази вечер. — Паркър сипа топла вода в каничката. — Разведри ме.

— Ще ти кажа и кой друг ще се зарадва много — булката от петък вечерта. Защото виждаш ли тази торта? — Тя отмести немирен кичур, паднал пред очите ѝ, докато кимаше доволно. — Изглежда фантастично. А когато сложа украсата на горния етаж, и ангелите ще ѝ завидят.

Паркър остави каничката настрана, докато чаят се запари.

— Сериозно ти казвам, Лоръл, трябва повече да се гордееш с работата си.

Тя се усмихна.

— Разкарай този чай. Почти приключих. Налей ми чаша вино.

На сутринта, след цели шест часа сън, Лоръл направи една бърза тренировка във фитнеса, преди да се облече за работния си ден. Щеше да е закотвена в кухнята през по-голямата част от деня, но преди да се скрие там, трябваше да иде на общото събрание, което предхождаше всяко събитие.

Тя хукна надолу по стълбите от крилото на третия етаж, където живееше, към партера на голямата сграда. После мина отзад към семейната кухня, където госпожа Грейди подреждаше плодове върху една табла.

— Добро утро, госпожо Г.

Госпожа Грейди вдигна вежди.

— Много си жизнерадостна.

— Чувствам се добре. Бодра и готова за деня. — Лоръл инстинктивно сви юмруци и стегна мускули. — Искам кафе. Много.

— Паркър вече качи кафето горе. Ти можеш да вземеш тези плодове и сладките. Изяж малко плодове. Денят не бива да започва само с една кифличка.

— Да, госпожо Г. Някой друг дошъл ли е вече?

— Не още, но видях камиона на Джак да тръгва преди малко, а вероятно и Картър ще се появи скоро тук с жална физиономия и с надежда да изкопчи прилична закуска.

— Махам се веднага. — Лоръл грабна таблите и ги понесе с лекотата и ловкостта на сервитьорка, като каквато бе работила преди много години.

Занесе ги в библиотеката, която сега служеше за заседателна зала на „Обети“. Паркър седеше на голямата маса, а таблата с кафето и чашите бе на страничния бюфет. Телефонът ѝ „Блекбъри“, както винаги, бе до нея. Стегнатата конска опашка разкриваше напълно лицето ѝ, а снежнобялата риза излъчваше деловитост. Тя отпиваше кафе и преглеждаше някакви данни на лаптопа си, ала нищо не убягваше от тъмносините ѝ очи, както Лоръл отлично знаеше.

— Нося закуска — съобщи Лоръл. Остави таблите, прибра зад ушите си дългата си коса, а сетне си взе от плодовете, както я беше посъветвала госпожа Грейди. — Не те видях във фитнеса тази сутрин. Кога си станала?

— В шест, което бе добре, защото булката за събота следобед ми звънна малко след седем. Баща ѝ се спънал, заради котката им, можело да си е счупил носа.

— О, жалко...

— Притеснява се за него, но също толкова е притеснена и как ще изглежда на церемонията и на сватбените снимки. Ще се обадя на стилиста по грима, за да видя какво може да направи...

— Съжалявам за лошия късмет на БНБ, но ако това е най-големият ни проблем за уикенда, значи сме в добра форма.

Паркър мигновено я посочи с пръст.

— Не дърпай дявола за опашката.

С бавна крачка се появи и Мак — висока и слаба, с джинси и черна тениска.

— Здравейте, приятелки мои.

Лоръл изглежда подозрително широката ѝ усмивка и унесените ѝ зелени очи.

— Правила си сутрешен секс.

— Правих изумителен сутрешен секс, много благодаря. — Мак си наля кафе и грабна кифличка. — А ти?

— Мръсница... — отбеляза шеговито Лоръл.

Мак се засмя и доволно се отпусна на един стол, след което протегна дългите си крака.

— Предпочитам моята сутрешна тренировка пред вашата бягаща пътечка и тренажора.

— Подла и зла мръсница... — повтори Лоръл и хапна една малина.

— Обичам лятото, когато мъжът на живота ми не е длъжен да хуква в ранни зори, за да просвещава младежта. — Мак отвори своя лаптоп. — Сега съм освежена, по всички възможни начини, и готова за работа.

— БНБ за събота следобед може да си е счупил носа — осведоми я Паркър.

— Тъй ли... — Мак сбърчи чело. — Мога да поработя доста с „Фотошоп“, ако искат, но това си е вид измама. Каквото — такова. Поне ще остане забавен спомен, според мен.

— Ще видим какво смята булката, след като той се върне от лекаря. — Паркър вдигна поглед, когато Ема се втурна в стаята.

— Не съм закъсняла. Има още двацет секунди. — С разлюлени черни къдри тя отиде с танцова стъпка към кафето. — Унесох се в сън. След това.

— О, мразя и теб също — измърмори Лоръл. — Трябва ни ново правило. Никакво хвалене със секс на деловите съвещания, докато половината от нас изобщо не правят такъв.

— Подкрепям предложението — моментално се обади Паркър.

Ема се засмя и си напълни купичка с плодове.

— БНБ за събота следобед може да е със счупен нос.

— О, какъв малшанс... — поклати глава Ема.

— Ще се занимаем с това, когато научим повече подробности, но каквото и да се окаже, засяга най-вече Мак и мен. Ще те държа в течение — обърна се Паркър към Мак. — Сега да обсъдим тържеството тази вечер. Всички шаферки, роднини и гости, които живеят далеч, вече са пристигнали. Булката, МНБ и шаферките ще дойдат тук в три часа за прическа и грим. МНМ има час при своя фризьор и ще дойде към четири заедно с БНМ. БНБ ще пристигне с дъщеря си. Ще се погрижим да е щастлив и доволен, докато дойде време за официалните снимки, които включват и него. Мак?

— Роклята на булката е произведение на изкуството. Старомоден шик и романтика. Ще се постарая да покажа това в снимките.

Докато Мак излагаше плана и графика си, Лоръл стана и отиде за втора чаша кафе. Отбеляза си някои неща и продължи с бележките, когато Ема взе думата. Тъй като по-голямата част от нейната работа бе вече свършена, Лоръл щеше да помага, когато имаше нужда.

Всичко следваше установен ред, който бяха усъвършенствали, откакто „Обети“ се бе превърнала от мечта в действителност.

— Лоръл? — попита Паркър.

— Тортата е завършена и е зашеметяваща. Тежка е, затова ще ми е нужна помощта на сервитьорите, за да я пренесем до залата за приема, но този модел не изисква допълнително сглобяване на място. Ема, ти ще трябва да увиеш панделката и да посипеш белите розови листенца, след като я пренесем, но това е всичко, чак докато дойде време за сервиране. Предпochетоха да няма торта за младоженеца, а да поднесем различни малки пастички и шоколадови бонбони във формата на сърца. И те са готови и ще ги поднесем върху бял порцелан с дантелени салфетки за подложка, за да подхождат на модела на тортата. Покривката на масата за нея е бледосиня, рязана дантела. Ножът и приборът са на младоженците. Били са на бабата на булката, затова не бива да ги изпускаме от очи. През по-голямата част от деня ще работя върху тортите за събота, но би трябвало да съм привършила към четири, ако някой се нуждае от мен. По време на последния танц сервитьорите ще приберат останалите парчета торта в кутиите за къщи и ще ги завържат със синя панделка, върху която сме поръчали да изпишат имената на младоженците и датата. Същото важи и ако има останали пастички и шоколадови бонбони. Мак, искам снимка на тортата за архивите си. Досега не съм правила подобен модел.

— Дадено.

— Ема, трябва ми цветята за тортата за събота вечер. Ще ми ги донесеш ли, като дойдеш да украсяваш за днешното тържество?

— Никакъв проблем.

— Може ли нещо лично? — Мак вдигна ръка, за да привлече вниманието им. — Никой не спомена, че последната, засега, сватба на майка ми е утре, в Италия. Която е, слава богу, на ужасно много километри от нашия щастлив дом тук, в Гринуич, Кънектикът. Тя ми се

обади по телефона малко след пет сутринта, тъй като Линда не познава различните часови зони, а и честно казано, пет пари не дава и без това.

— Защо просто не остави телефона да звъни? — попита Лоръл.

Ема протегна ръка и съчувствено потупа Мак по рамото.

— Защото щеше да звъни безконечно, а аз се опитвам да я променя. Този път следвам моите си правила. — Мак прокара пръсти през яркочервената си и къса като на непослушно момиченце коса. — Както се и очакваше, имаше сълзи и обвинения, тъй като сега е решила, че много иска и аз да присъствам. А имам работен ангажимент довечера, два други за утре и още един в неделя. И тъй като нямам никакво намерение да скоча в самолета само за да я видя как се жени за четвърти път, тя заяви, че няма повече да говори с мен.

— Ех, ако можеше да удържи на думата си.

— Лоръл... — смъмри я Паркър.

— Наистина смятам така. Ти имаше шанс да й кажеш какво мислиш за нея — напомни тя на Паркър. — А аз — не. И това продължава да ме мъчи.

— Което високо ценя — рече Мак. — Наистина. Но както виждате, не съм изпаднала в криза, не се измъчвам от вина, дори не съм ядосана. Мисля, че това е едно от предимствата да си намериш мъж, който е разумен, стабилен и любящ. Предимство, което дори превъзхожда страхотния сутрешен секс. Всяка от вас е заставала на моя страна, когато се налагаше да се разправям с Линда, стараете се да ми помагате да се опълча на нейните неразумни желания и откровени безумия. Предполагам, че Картър просто окончателно е наклонил везните, сега мога да се оправям и сама. Искях да го знаете.

— Бих правила сутрешен секс с него дори само заради това — подкачи я Лоръл.

— Долу ръцете, Макбейн. Но оценявам загрижеността ти. И така... — Мак стана. — Имам да свърша малко работа, преди да се съсредоточа изцяло върху днешното събитие. Сетне ще дойда и ще направя няколко снимки на тортата.

— Чакай, идвам с теб. — Ема се надигна от мястото си. — Скоро ще се върна пак с екипа и ще ти донеса онези цветя, Лоръл.

Когато двете излязоха, Лоръл въздъхна.

— Говореше напълно сериозно.

— Да, наистина — отбеляза Паркър.

— И е права. — Лоръл си позволи да се облекне назад и да се наслади на кафето. — Картър е този, който преобърна всичко. Чудя се какво ли е да имаш мъж, който може да направи подобно нещо. Да ти помогне по този начин, без да натрапва волята си. Да те обича така. Мисля, че в крайна сметка ѝ завиждам за това много повече, отколкото за сутрешния секс. — С мъка се надигна от стола си. — Най-добре да се залавям за работа.

Лоръл нямаше никакво време да мисли за мъже през следващите няколко дни. Нямаше и сили да си фантазира за любов и романтика. Може и да бе затънала до гуша в подготовка на сватби, но това беше просто бизнес. А той изискваше съсредоточаване и прецизност.

Нейната торта „Старинна дантела“, създаването на която ѝ отне цели три дни, бе получила своя миг на слава под светлините на прожекторите, а после бе разрязана и изядена. В събота следобед представи своя ексцентричен модел „Пастелни цветя“ със стотици релефни розови листенца от захарна паста, а в събота вечер — „Розова градина“, в която етажите с яркочервени рози се редуваха с пластове ванилов блат и гладка маслена глазура.

За церемонията в неделния следобед, която бе по-неофициална, булката бе избрала „Горски плодове“. Лоръл бе готова с изпичането на блатовете, сглобяването на тортата и глазурата отстрани, която приличаше на плетена кошница. Сега, докато булката и младоженецът разменяха обетите си на терасата, тя довършваше творението си, като подреждаше свежи плодове и листа от мента върху тортата.

Зад нея сервитьорите приключваха с украсата на масата за сватбения коктейл. Лоръл бе метнала престилка върху костюма си, който бе почти същия цвят като малините, които избираше.

Отстъпи крачка назад, огледа внимателно цялата торта и постигнатата симетрия, после избра чепка грозде „шампанско“, което сложи близо до ръба на единия от етажите.

— Изглежда вкусно.

Сбърчи вежди, докато подреждаше една до друга череша с дръжки. Често се случваше да прекъсват работата ѝ, но това не означаваше, че ѝ харесва. Освен това не бе очаквала братът на Паркър да се отбие по време на тържество.

Но пък той се появяваше и си тръгваше когато си поиска.

В мига, в който го забеляза да протяга ръка към една от купичките ѝ, тя ловко го плесна по китката.

— Долу ръцете.

— Сякаш изобщо ще забележиш липсата на няколко къпини.

— Знаем ли те какво си пипал досега. — Намести внимателно три ментови листенца и не си направи труда да го погледне. — Какво искаш? В момента работим.

— И аз. Донякъде. В качеството си на адвокат. Трябваше да оставя едни документи за подпис.

Той се занимаваше с правните въпроси както на всяка поотделно, така и на бизнеса. Лоръл отлично знаеше, че работи доста часове за тях, и то често отделени от личното му време. Но ако не се заяждаше с него, щеше да наруши дългогодишна традиция.

— И се постара да пристигнеш тъкмо навреме, за да се възползваш от безплатно ядене и пиене.

— Все трябва да има и нещо хубаво. Коктейл, нали така?

Тя се предаде и се обърна. Беше навлякъл джинси и тениска, но небрежното облекло съвсем не го правеше по-малко адвокат от престижната Бръшлянова лига, не и за нея. Дилейни Браун от рода Браун в Кънектикът, повтори си мислено тя. Висок, строен и красив, с гъста кестенява коса, която бе съвсем мъничко по-дълга, отколкото повеляваше модата за адвокатите.

Нарочно ли беше така? Вероятно, каза си тя, защото той бе от мъжете, които винаги имаха план. Имаше същите тъмносини очи като на Паркър, но макар да го познаваше почти през целия си живот, Лоръл много рядко успяваше да разгадае какво се крие в тях.

Според нея той бе прекалено красив за свое собствено добро и прекалено умен за доброто на всички останали. Освен това бе непоклатимо верен, ненаатрапчиво щедър и дразнещо покровителствен.

Сега ѝ се усмихна, закачливо и уверено. Обезоръжаваща усмивка, отбеляза Лоръл, която сигурно бе смъртоносно оръжие в съдебната зала. Или в спалнята...

— Студена задушена съомга, малки хапки пилешко със спанак, сезонни зеленчуци на скара, картофени палачинки, различни видове пикантни хапки, хайвер и всичко останало... — започна да изброява тя. — Както и разнообразни пастички и хлебчета, заедно с плодовете и

платата със сирена... И всичко това последвано от торта с маково семе и крем с портокалово сладко. И маслена глазура с коняк „Гран Марние“, върху която има свежи плодове...

— Брой и мен — напомни ѝ той.

— Предполагам, че ще успееш да очароваш сервитьорките — отвърна Лоръл. Разкърши рамене и завъртя глава, преди да избере следващите плодове.

— Боли ли те нещо?

— Плетеницата на кошницата направо ме съсипа.

Ръцете му сякаш сами се вдигнаха към раменете ѝ, но после чинно се прибраха в джобовете.

— Джак и Картър тук ли са?

— Тук някъде са. Не съм ги виждала днес.

— Ще ида да ги потърся — каза той.

Но само прекоси стаята и застана до прозореца. Загледа се надолу към украсената с цветя тераса, с покритите в бял сатен столове и красивата булка, която стоеше пред усмихнатия младоженец.

— В момента си разменят пръстените — рече Дел.

— Паркър току-що ми каза. — Лоръл посочи слушалката в ухото си. — Готова съм. Ема, тортата те очаква. — Сложи финалния щрих на най-горния етаж — клонка, отрупана с едри къпини. — Петминутно предупреждение — обяви тя на всички присъстващи и започна да прибира в кофичката си останалите плодове. — Хайде да налеем шампанското, да разбъркаме коктейлите „Блъди Мери“ и „Мимоза“. Запалете свещите, ако обичате. — Понечи да вдигне кофичката, но Дел я изпревари.

— Аз ще я нося.

Тя сви рамене и отиде да натисне копчето на уредбата, за да пусне музика, която щеше да служи като фон, докато оркестърът засвири.

Поеха надолу по задното стълбище и минаха покрай униформени сервитьори и сервитьорки, които се качваха с табли с ордьоври за краткия коктейл, който трябваше да забавлява гостите, докато Мак направи официалните снимки на младоженците, на шаферите и на семействата им.

Лоръл се отби в кухнята, където хората от екипа на доставчика на храната действаха с пълна пара. Свикнала с хаоса, тя се промъкна

вътре, взе малка купичка и я напълни с плодове. Подаде я на Дел.

— Благодаря — кимна той.

— Само не ми се пречкай... — предупреди го тя. Сетне отговори на Паркър по микрофона на слушалките си: — Да, готови са... Да, след трийсет минути. На място. — Погледна към персонала в кухнята. — По график. О, Дел е тук. Да...

Той я наблюдаваше, докато тя сваляше престилката си. Беше се облегнал на плота и похапваше боровинки.

— Добре, тръгвам веднага.

Дел се изправи и я последва към сервизното помещение до входната врата, което скоро щеше да се превърне в допълнителен склад. Лоръл махна шнолата от косата си и тръсна леко глава, докато прекриваше прага.

— Къде отиваме? — попита той.

— Аз ще помагам в придружаването на гостите. А ти си намери място някъде другаде.

— Тук ми харесва.

Беше неин ред да се усмихне.

— Паркър каза да те разкарам, докато не стане време за разчистване. Иди и намери малките си другарчета, Дел, и ако се държите като добри момчета, по-късно ще ви нахраним.

— Добре, но ако ще помагам за разчистването, искам от онази торта.

Разделиха се. Той пое към преустроената къща край басейна, която сега служеше като студио и дом на Мак. А тя закрачи към терасата, където булката и младоженецът тъкмо разменяха първата си целувка като семейна двойка.

Лоръл погледна назад — само веднъж. Познаваше го през целия си живот — така бе предопределила съдбата вероятно. Но тя сама си бе виновна, че през цялото това време бе влюбена в него — и проблемът си бе само неин.

Позволи си само още една въздишка, преди да се усмихне бодро и професионално и да помогне на останалите да поканят всички гости в залата за приема.

ВТОРА ГЛАВА

Дълго след като и последният от гостите си бе заминал и хората от помощния персонал бяха натоварили всичко, Лоръл се изтегна на дивана в семейния салон. Напълно си беше заслужила една чаша вино.

Нямаше представа къде са мъжете — вероятно се бяха усамотили някъде на бира — но сега бе много приятно да се отпусне само с момичетата в спокойна обстановка.

— Страхотно добър уикенд. — Мак вдигна чашата си за тост. — Четири репетиции, четири събития. Нито една засечка. Нито дори и намек за проблем. Това е рекорд.

— Тортата беше великолепна — добави Ема.

— Ти едва я опита — изтъкна Лоръл.

— Великолепна беше. Освен това днес беше толкова мило да видим малкото момченце на младоженеца в ролята на кум. Беше страхотно сладък. Направо ме просълзи.

— Ще създадат хубаво семейство. — Паркър седеше със затворени очи и блекбъри в скута си. — Понякога като гледам двойки, за които това ще бъде втори брак и имат деца от предишните, си мисля: „Господи, чакат ги тежки времена“. Но в този случай не е така... Толкова ясно се вижда, че булката и децата са силно привързани един към друг. Наистина беше много мило.

— Направих невероятни снимки. А и тортата беше страхотна — добави Мак. — Може би трябва да избира онази с маковото семе за моята сватба.

За да облекчи малко болките в стъпалата си, Лоръл размърда пръстите на краката си.

— Миналата седмица искаше с италиански крем.

— Може би трябва да си направим дегустация. Малки тортички от различни видове, с различен дизайн. Ще бъде истинска кулинарна оргия, а и ще станат невероятни снимки.

Лоръл се престори, че стреля в нея с въображаем пистолет.

— Падни, Макензи, падни...

— Не сменяй италианския крем. Тази ти е любимата торта. Мак сви устни и кимна на Ема.

— Права си. И всичко зависи от мен. Ти към каква торта си се насочила?

— Дори не мога да мисля за това. Още свиквам с мисълта, че съм сгодена. — Ема загледа диаманта на пръста си с откровено самодоволна усмивка. — Освен това, щом се отдам на сватбени планове и подробности, сигурна съм, че ще се превърна в маниачка. Затова трябва да отложим момента, доколкото е възможно.

— Да, моля те... — Лоръл въздъхна облекчено.

— И бездруго най-напред ти е нужна рокля. — Паркър продължаваше да седи със затворени очи.

— Сега няма спиране... — измърмори Лоръл.

— Почти не съм мислила за това. Само около милион пъти — добави Ема. — Едва ли съм прегледала повече от половин милион снимки. Искам рокля на принцеса. С безкрайно дълъг шлейф. Може би с корсаж и голи рамене и сърцевидно деколте, тъй като имам страхотни гърди.

— Вярно си е — съгласи се Мак.

— Категорично няма да има нищо семпло. Разкош е любимата ми дума. Искам тиара и шлейф. — Тъмните ѝ очи заблестяха. — И тъй като ще вместим сватбата през май, ще си направя разкошен букет. В пастелни тонове. Така мисля. Може би. Вероятно... Романтични, сърцераздирателни пастели.

— А дори още не е мислила за събитието — вметна Лоръл.

— Всички ще бъдете в меки тонове — продължи Ема, без да се засегне. — Истинска градина от приятелки. — Тя също въздъхна, продължително и замечтано. — И когато Джак ме види, направо ще остане без дъх. В онзи миг, когато се погледнем един друг, светът за нас ще престане да съществува. Само за миг, за един невероятен миг... — От мястото си на пода, където беше седнала, тя облегна глава върху краката на Паркър. — Ние всъщност не знаехме това, когато някога си играехме на сватбен ден като деца. Не знаехме какво означава този единствен вълшебен миг. Истински щастливки сме, че можем да го виждаме толкова често.

— Най-добрата работа на света — измърмори доволно Мак.

— Така е, защото и ние сме най-добрите. — Лоръл се надигна леко, за да вдигне тост. — Ние организирахме всичко така, че хората да получат своя вълшебен миг. И ти ще имаш своя, Ем — изчислен до последния детайл от Паркър, заобиколен от цветя, които сама си аранжирала, уловен в снимка от Мак. И отпразнуван с торта, която ще направя специално за теб. Разкошна торта. Обещавам.

— О, престани... — Тъмните очи на Ема се просълзиха.

— Колкото и силно да обичам Джак, а Бог ми е свидетел, че го обичам безумно, не бих могла да съм толкова щастлива, колкото съм сега с всички вас. — Мак ѝ подаде кърпичка. — Все пак аз съм първа. Искам торта, която е само за мен — обърна се Ема към Лоръл. — Щом тя ще има такава, и аз искам.

— Мога да сложа малки фотоапарати на стативчета из различните етажи.

— А малки купчинки книги за Картър? — засмя се Мак. — Глупаво, но много подходящо.

— Продължава темата на годежните ви снимки. — Ема избърса очи. — Много ми харесва как си аранжирала портрета, на който двамата с Картър сте на дивана, ръцете ви са сплетени, той с книга в скута си, а ти сякаш току-що си свалила фотоапарата, с който си го снимала. И двамата сте широко усмихнати. Което ме навежда на мисълта за нашия годежен портрет. Кога, къде, как?

— Лесна работа. Ти и Джак в леглото, голи.

Ема закачливо подритна Мак.

— Престани.

— И е много подходящо... — вметна Лоръл.

— Ние правим и други неща, освен секс!

— Естествено. Мислите за секс. — Паркър едва отвори очи.

— Имаме многопластова връзка — настоя Ема. — Която включва и много секс. Но сериозно...

— Намислила съм нещо. Трябва да си прегледаме графика и ще видим кога става.

— Сега ли?

— Разбира се. Паркс сигурно има графика и на нас двете в своето блекбъри.

Мак посегна към телефона.

Паркър отвори очи и я изгледа с унищожителен предупреждаващ поглед.

— Докосни го и си мъртва.

— Господи. Хайде да проверим в тефтера ми в студиото. Най-добре да заберем и мъжете — нали трябва да се съобразим и с времето на Джак.

— Отлична идея.

— Къде са мъжете? — зачуди се Лоръл.

— Долу са, с госпожа Г. — осведоми я Ема. — Хапват пица и играят покер. Или поне такъв беше планът...

— Нас никой не ни е поканил на пица и покер. — Лоръл се размърда, без да се надига от място, когато всички очи се вторачиха в нея. — Добре де, не искам пица и покер, защото тук ми е добре. Но все пак...

— Както и да е. — Мак стана. — Явно измъкването им в този случай може да отнеме известно време. Хайде поне да им подхвърлим идеята, а после да си сверим графика.

— Планът ми харесва. Добра работа, момичета — обади се Ема, докато се изправяше.

Когато двете си тръгнаха, Лоръл само се протегна.

— Имам нужда от масаж. Трябва да си имаме масажист у дома, на име Свен. Или Раул.

— Ще го имам предвид. Междувременно можеш да се обадиш на Сиренити и да си запазиш час.

— Но ако си имахме Свен — мисля, че Свен е по-добре от Раул — можеше да ме масажира още сега и сетне да се завлека омаломощена в леглото и да заспя. Колко дни остават до ваканцията?

— Прекалено много.

— Сега казваш така, но след като се освободим и стигнем до Хемптънс, пак ще стискаш блекбърито здраво в ръка.

— Мога да го оставя когато си поискам.

Лоръл отвърна на усмивката на Паркър.

— Ще си купиш водонепроницаема чантичка, за да можеш да плуваш с него.

— Би трябвало да ги правят водоустойчиви. Сигурно вече има разработена технология.

— Е, ще те оставя насаме с единствената ти най-голяма любов и ще ида да се потопя в гореща вана с мечти за Свен. — Лоръл уморено се надигна от дивана. — Хубаво е, че Ема и Мак са толкова щастливи, нали?

— Да.

— До утре сутринта.

Горещата вана наистина ѝ подеждва чудотворно, но след това се почувства бодрa и разсънена, а не отпусната и сънлива. Вместо да прекара цял час в усилия да заспи, Лоръл включи телевизора във всекидневната си за компания и седна на компютъра да прегледа седмичния си график. После се зарови в различни рецепти — за нея това бе същото пристрастяване като блекбърито за Паркър. И попадна на няколко, които си струваше да отбележи, за да може по-късно да си поиграе с тях и да ги оформи по свой вкус.

Все така неспокойна, тя се настани в любимото си кресло със скицист в ръка. Креслото някога бе принадлежало на майката на Паркър и винаги се чувстваше уютно в него. Седеше с кръстосани крака върху меката възглавница, взираше се в скицистката върху скута си и мислеше за Мак. За Мак и Картър. За Мак в страхотната булчинска рокля, която си бе избрала — или по-скоро Паркър ѝ бе намерила.

Изчистени, елегантни линии, размишляваше тя, които подхождат на слабото и високо тяло на приятелката ѝ. Без много суетене, само лек намек за флирт. Надраска набързо скица на торта, която съответстваше на тази представа — класическа и семпла. И незабавно я отхвърли.

Изчистен силует за роклята — да, но Мак освен това бе свързана с ярки цветове и блясък, с уникалното и дръзкото. И това, осъзна Лоръл, бе едно от нещата, което Картър обожаваше в нея.

Значи трябваше нещо дръзко. Пъстроцветна есенна сватба. Торта на квадратни етажи, вместо по-традиционните кръгли, с маслената глазура, която Мак харесваше. Оцветена. Да... Като старо злато, покрито с есенни цветя — щеше да ги направи огромни, с широки и детайлно изработени венчелистчета — в ръждивокафяво и наситенооранжево, сиво-зелено...

Цвят, текстура, форми, които да привлекат окото на фотографа и достатъчно романтични за една булка. Увенчани с букет, от който се

спускат панделки в тъмнорозово. Отделни детайли в бяло в украсата, за да изпъкне още повече колоритът.

„Есента на Мак“, мислеше си тя, докато добавяше детайли с усмивка. Това беше идеалното име за тортата — както заради сезона, така и заради факта, че приятелката ѝ бе узряла за любовта.

Лоръл отдалечи скицата на една ръка разстояние от очите си, после се усмихна доволно.

— Много съм добра. А сега съм и гладна.

Стана и опря разтворения скицник на една от лампите. Реши, че при първа възможност ще го покаже на Мак, за да чуе мнението на булката. Но ако изобщо познаваше Мак — а тя мислеше, че я познава — щеше да чуе само едно щастливо възклицание!

Заслужаваше лека закуска — може би парче студена пица, ако беше останала. За което щеше да съжалява на сутринта... Тя слезе надолу.

Беше много гладна. Едно от предимствата на това да имаш собствен бизнес и сам да си отговорен за живота си бе, че можеше понякога да си угаждаш.

Движеше се в тъмнината сред абсолютна тишина, водена от отличното познаване на къщата и от лунната светлина, която проникваше през прозорците. Слизаше внимателно по стълбите, докато мислено се отказваше от студената пица в полза на по-здравословна закуска от свежи плодове и билков чай.

Трябваше да става рано, за да има време и за тренировка във фитнеса преди изпълнения с печене на блатове понеделник. След това я очакваше среща с три двойки за опитване на торти, така че трябваше да се приготви за тях и да почисти.

После всички имаха вечерна среща с клиент, за да обсъдят в основни линии сватба през зимата. А след това беше свободна през останалата част от нощта — за да свърши каквото трябваше или пък да прави каквото си поиска.

Слава богу, че бе обявила мораториум на срещите с мъже, така че нямаше защо да се притеснява, че трябва да се облича за излизане. Да мисли какво точно да облече по повод, за какво да разговаря, а сетне да решава дали е склонна да прави секс...

Така животът бе по-лесен, мислеше си тя, докато напипваше в тъмнината последното стъпало. Беше по-прост и не толкова

напрегнат, когато изключиш срещите с мъже. И секса...

В същия миг се блъсна в нещо и залитна назад.

Ядосано изруга и размаха ръце, за да се предпази, ала с опакото на ръката си удари здраво гола плът, което предизвика нова ругатня — този път не от нея. Докато политаше надолу, тя сграбчи някаква дреха, която се разпори в пръстите ѝ.

Сетне се озова просната на пода, притисната от мъжко тяло.

Не можеше да си поеме дъх, главата ѝ се замая от удара, затова остана да лежи безсилно, като парцалена кукла.

Дори и в мрака позна Дел, по уханието му.

— Господи. Лоръл? По дяволите. Добре ли си?

Тя се опита да поеме дъх, затруднена от тежестта му, а вероятно и от факта, че определена част от тази тежест бе интимно притисната между краката ѝ.

Защо, за бога, си беше помислила за секс? Или за липсата му?

— Стани от мен — едва успя да каже Лоръл.

— Опитвам се. Добре ли си? Не те видях... — Той се надигна леко, а очите им се срещнаха под синкавата лунна светлина.

Движението му увеличи натиска между бедрата ѝ и в този миг още нещо, освен главата ѝ, започна да пулсира.

— Махни се от мен. Веднага.

— Добре, успокой се... Просто изгубих равновесие... Освен това ти сграбчи тениската ми и ме завлече... Опитах се да те хвана. Чакай, нека да светна.

Задъхана, тя остана на мястото си. Усещаше как цялото ѝ тяло пулсира... Когато той светна лампите във фойето, Лоръл стисна очи срещу ярката светлина.

— О, каква гледка... — неволно отрони той.

Тя лежеше просната на пода, с разтворени бедра, облечена само с тънко бяло потниче и червени боксерки.

Ноктите на краката ѝ бяха лакирани в яркорозово. Дел реши, че е по-добре да се концентрира върху тях, вместо върху краката ѝ или в прилепналото по гърдите ѝ потниче...

— Дай да ти помогна — предложи той. Помисли си, че явно трябва да я загърне в много дълъг и дебел халат.

Тя само махна с ръка, за да стои настрана, и приседна, докато разтриваше тила си.

— Да те вземат мътните, Дел, защо се промъкваш крадешком из къщата?

— Не се промъквам. Просто си вървах. Ти ми налетя изневиделица... — заоправдава се той.

— Не съм... Господи, та аз живея тук.

— И аз живеех по-рано — измърмори той. — Скъса ми тениската.

— Ти ми разби главата.

Раздразнението му мигновено се превърна в загриженост.

— Наистина ли те нараних? Дай да видя. — Преди тя да успее да помръдне, той вече бе приклепнал и се пресегна да опипа тила ѝ. — Няма кръвене.

— Ох, престани да ме ръчкаш! — В главата ѝ сякаш звънтяха камбани, но това поне отвлече мислите ѝ от скъсаната му тениска, разкриваща мускулестото му тяло.

— Трябва да ти сложим лед.

— Няма нужда, добре съм — тросна се тя. „И съм възбудена“, допълни мислено, докато се ядосваше, че той, макар объркан и разрошен, изглежда непоносимо секси. — Какво, по дяволите, правиш тук? Вече е посред нощ.

— Едва полунощ е...

Загледа се право в очите ѝ. Явно опитва да разбере дали съм прекалено травмирана, реши тя. Всеки момент щеше да ѝ премери пулса.

— Не отговори на въпроса ми.

— С госпожа Г. останахме до късно. Изпихме доста бира. Достатъчно, за да реша, че е по-добре да си легна в някоя от стаите за гости — посочи нагоре, — вместо да шофирам до къщи със замаяна глава.

Не би могла да спори с него заради това, че е постъпил разумно. А той винаги действаше разумно.

— Тогава тръгвай... — Лоръл повтори жеста му и посочи нагоре.

— Изправи се, за да се уверя, че си добре.

— Не аз съм замаяна от бирата.

— Не, но ти си тази със счупената глава. Хайде. — Реши спора, като пхна ръце под раменете ѝ и я вдигна, така че тя застана на едно

от горните стъпала и лицата им бяха почти на едно ниво. — Не виждам звездички в очите ти, нито кръгове около главата ти.

— Много смешно...

Дел се усмихна иронично.

— А аз видях звезди, когато ме фрасна...

Тя не можа да сдържи леката си усмивка, макар погледът ѝ да остана мрачен.

— Ако знаех, че си ти, щях да се постарая повече.

— Браво на моето момиче.

Именно така я възприемаше той... Лоръл го изгледа с опасно изострен гняв и разочарование. Просто тя беше едно от неговите момичета.

— Върви да се напиш и никакво суетене наоколо повече.

— Ти къде отиваш? — попита той.

— Където си искам.

Лоръл винаги правеше така, размишляваше Дел. И това бе едно от най-привлекателните ѝ качества. Ако не броим вида на дупето ѝ в къси червени боксерки.

За което сега той не мислеше. Точно така. Просто следеше дали стои стабилно върху страхотните си крака.

Постара се да извърне очи, обърна се и тръгна по стълбите към третия етаж. Зави към крилото на Паркър и припряно отвори вратата на стаята, която бе негова като дете, като младеж и като мъж...

Не беше същата. Нито очакваше, нито искаше да бъде същата. Ако нищо не се променяше, настъпваше застой и упадък. На стените, които сега бяха боядисани в бледо опушенозелено, имаше модерни картини в семпли рамки, вместо спортните плакати от младостта му. А леглото, разкошното старо легло с четири колони, някога бе принадлежало на баба му. Приемствеността, каза си той, бе нещо различно от застоя.

Извади от джобовете си ключове и дребни монети и ги изсипа в купата, оставена на бюрото, когато зърна отражението си в огледалото.

Тениската му бе скъсана на рамото, косата — разрошена и май успяваше да различи следите от пръстите на Лоръл по скулата си.

Винаги е била силна, каза си той, докато си събуваше обувките. Силна, жилава и напълно безстрашна. Повечето жени биха се

разпищели. Но не и Лоръл — тя се биеше. Ако някой я блъсне, тя отвръщаше със същото. В двоен размер.

Не можеше да не се възхищава на това.

А тялото ѝ го бе изненадало. Трябваше честно да си го признае... Не че не го познаваше, беше го прегръщал безброй пъти през годините. Но прегръдката с приятелка бе различно нещо от това да налетиш в тъмното върху нея.

Съвършено различно.

А най-добре е да не се замисля за тези неща.

Свали раздраната си тениска и останалите си дрехи, после сгъна покривката на леглото, изработена от прабаба му. Настрои звънеца на старомодния будилник с пружинка на нощното шкафче и угаси лампата.

Когато затвори очи, образът на Лоръл, просната на пода, изникна в съзнанието му. И остана там. Той се опита да мисли за задачите за следващия ден. И я видя как се отдалечава в онези оскъдни червени боксерки.

— По дяволите...

Мъжът има право да си мисли за каквото си иска, когато е сам в тъмното.

В обичайния час за понеделник сутрин Лоръл и Паркър се появиха във фитнеса почти едновременно. Паркър се зае с йога, а Лоръл — с тичане по пътеката. Тъй като и двете се отнасяха сериозно към спортуването, разговор почти нямаше.

Когато Лоръл приближаваше третата миля, а Паркър тъкмо минаваше към пилатес, Мак се домъкна в салона, за да изгледа унищожително уредите.

Развеселена, Лоръл намали скоростта на пътеката, за да разпусне леко. Внезапното влечение на Мак към редовните тренировки се дължеше на твърдото ѝ решение да демонстрира красиви ръце и рамене в булчинската си рокля без презрамки.

— Добре изглеждаш, Елиът — извика ѝ тя и грабна една кърпа.

Мак само сви устни.

Лоръл разгърна една от постелките, за да направи малко разтягания, а Паркър даде практически съвети на Мак за добра форма.

Докато стане време да се захване с тежестите, Паркър вече избутваше приятелката им към пътечката за бягане.

— Не искам.

— Нищо не се печели само с тренировки на волята. Петнайсет минути тичане, петнайсет — разтягане. Лоръл, откъде се сдоби с тази синина?

— Каква синина?

— На рамото.

Паркър се приближи до нея и леко докосна с пръсти синината, която се разкриваше под изрязания ѝ спортен потник.

— О, спънах се в брат ти.

— Моля?

— Мотаеше се в тъмното, когато слязох да пийна чай. А в крайна сметка хапнах студена пица с газирана вода. Той се блъсна в мен и ме събори.

— Защо е обикалял в тъмното?

— И аз това го попитах. Обясни ми, че пил бира с госпожа Г. Остана да преспи в една от стаите за гости. Всъщност в неговата...

— Не знаех, че е бил тук.

— Още е тук — поясни Мак. — Колата му е отвън.

— Ще видя дали е станал. Петнайсет минути, Мак.

— А кога ще усетя прилив на ендорфини? — оплака се Мак на Лоръл. — Как ще разбере, когато това стане?

— Как разбираш кога получаваш оргазъм?

— О? — Мак се зарадва. — Такова ли е усещането?

— За съжаление не, но важи същият принцип — ще разбереш, щом стигнеш дотам. Тук ли ще закусваш?

— Мисля по въпроса. Вярвам, че ще съм си заслужила закуската. Освен това, ако накарам Картър да дойде, той може да придума госпожа Г. да ни направи пържени филийки.

— Тогава го извикай. Искам да ви покажа нещо.

— Какво?

— Просто една идея.

Само минута след седем часа Лоръл се появи в голямата кухня, облечена за работния ден и със скицник в ръка.

Предполагаше, че Дел вече ще е тръгнал, но той стоеше там, облегнат на плота с чаша горещо кафе. Заел почти същата поза, Картър

Магуайър се бе облегнал на отсрещния плот.

И все пак двамата бяха толкова различни. Дел, въпреки разкъсаната тениска и джинсите, излъчваше мъжествена елегантност, докато от Картър струеше обезоръжаваща доброта. В никакъв случай не беше сладникав, каза си тя. Това изобщо не би й харесало — просто някаква вродена доброта на характера.

Дел бе гъвкав и атлетичен, докато Картър бе по-скоро непохватен.

Но пък и двамата бяха толкова готини...

Очевидно и непоклатимата госпожа Г. не можеше да им устои. Тя се суетеше край печката — пържените филийки бяха специалитетът на деня — с блеснали очи и зачервени бузи. Щастлива е, че момчетата са наоколо, помисли си Лоръл.

Паркър влезе откъм терасата и пъкна блекбърито в джоба си. Забеляза Лоръл.

— Булката от събота вечер. Нервен изблик. Всичко е уредено. Ема и Джак идват насам, госпожо Г.

— Е, щом готвя за цяла армия, част от войниците ми поне могат да седнат по местата си. Дръж ръцете си далеч от бекона, момче — предупреди тя Дел, — докато не се настаниш до масата като възпитаните хора.

— Само се опитвах да почна с лека преднина. Здравсти, Лоръл, как ти е главата?

— Още е на раменете. — Тя остави скицника и взе каната със сок.

— Добро утро — усмихна й се Картър. — Какво е станало с главата ти?

— Ударих се в стълбата. Заради Дел.

— Така стана... Само че след като тя ме цапардоса и скъса тениската ми.

— Защото ти беше пиян и ме събори на земята.

— Не бях пиян, ти сама падна.

— Това е неговата версия.

— Седнете и се дръжте прилично — нареди госпожа Г. Обърна се при влизането на Джак и Ема. — Джак, чисти ли са ти ръцете? — попита строго тя.

— Да, госпожо.

— Тогава вземи това и сядай на масата.

Той пое голямата чиния с пържени филийки и подуши лакомо.

— А какво си сготвила за останалите? — Тя се засмя и го перна по рамото. — Здравсти, Дел — поздрави той.

Двамата бяха приятели от колежа и по-близки от братя, откакто Джак се бе преместил в Гринуич и отвори проектантската си кантора. Сега зае мястото си до масата, красив като кинозвезда с чупливата си тъмноруса коса, сиви очи и заразителна усмивка.

Фактът, че бе облечен с костюм, подсказа на Лоръл, че има среща с клиент в офиса, а няма да посещава някой от строителните обекти.

— Дел, тениската ти е скъсана — отбеляза Джак, докато отхапваше парче бекон.

— Лоръл го направи.

Джак я погледна изпитателно.

— Палавница...

— Идиот.

Двамата се засмяха тъкмо когато Мак влезе.

— Господи! Дано да си струва. Ела тук. — Тя се хвърли към Картър и го придърпа към себе си за звучна целувка. — Заслужих си я.

— Цялата си пламнала... — измърмори той и сведе глава за нова целувка.

— Престанете с глупостите и сядайте, преди храната да изстине. — Госпожа Г. го перна през ръката, докато минаваше край него с каната кафе, за да напълни чашите им на масата.

Лоръл знаеше, че госпожа Г. е в стихията си. Сега цялото ѝ домочадие бе край нея и можеше да ги навиква и да ги командва. Наслаждаваше се на всички тях и на тупурдията, която вдигаха. А когато им се наситеше, просто щеше да ги изхвърли от кухнята. Или да се оттегли в стаята си за малко мир и тишина.

Но засега, с уханието на кафе, бекон и канела, с чиниите, които се опразваха бързо наоколо, госпожа Г. имаше всичко, от което се нуждаеше.

Лоръл разбираше нуждата да нахраниш близките. Това не беше желание, а страст — да сервираш храна на някого и да го подканиш да хапне. Носеше усещане за пълноценен живот и уют, за власт и удовлетвореност. А ако си приготвил същата тази храна със

собствените си ръце, благодарение на уменията си, тогава това си бе израз на любов.

Вероятно бе узнала това отчасти още тук, когато госпожа Г. я бе учила как да разточва блатовете или да смесва тестото, или как да провери дали хлябът е готов. Не ставаше дума само за основните понятия в сладкарството, а за правилото, че ако вложиш любов в работата си, тестото винаги бухва най-добре.

— Главата ти оправи ли се? — попита Дел.

— Да, но не благодарение на теб — отвърна Лоръл. — Защо?

— Защото си мълчалива.

— Че кой може да вземе думата? — възкликна тя, докато оживеният разговор край масата продължаваше.

— Може ли да задам професионален въпрос?

Тя го погледна въпросително, стискайки пържената си филийка.

— Като например?

— Искам торта.

— Всеки иска торта, Дел.

— Трябва да го приемеш за свое мото. Дара се връща от отпуск по майчинство. Мислех да й организираме малко парти за добре дошла в офиса, да й честитим бебето, нали разбираш...

Беше много мило да направи това за асистентката си. Напълно в негов стил.

— Кога?

— В четвъртък.

— Този четвъртък ли? — учуди се Лоръл. И това, да изненадва хората, беше също в негов стил, помисли си тя. — Каква торта искаш?

— Хубава.

— Аз правя само такива. Дай ми някакъв джокер. За колко души?

— Около двайсетина.

— На един или на няколко етажа?

Той я погледна умолително.

— Помогни ми, Лоръл. Познаваш Дара. Каквото измислиш.

— Алергична ли е към нещо?

— Не, не мисля. — Дел доля чашата ѝ с кафе само миг преди тя да си помисли да го направи. — Няма нужда да е нещо зашеметяващо. Просто една вкусна торта за тържество в офиса. Бих могъл да се отбия в някой магазин и да купя, но тогава ти точно така щеше да ме

погледнеш... — каза той, сочейки намръщеното ѝ лице. — Мога да я взема в сряда след работа, ако успееш да я вместиш в графика си.

— Ще я вместя, защото харесвам Дара.

— Благодаря. — Той се пресегна и я потупа по ръката. — Трябва да изчезвам. Ще мина да взема документите в сряда — обясни той на Паркър. — Само ме уведоми за останалото, когато вземеш решение. — Изправи се и отиде до госпожа Г. — Благодаря.

Първо я целуна небрежно по бузата. После бе ред на прегръдката, а именно тя винаги караше сърцето на Лоръл да се размеква. Здрава прегръдка, с лице, опряно в косата ѝ, и със затворени очи. Прегръдките на Дел бяха неповторими, помисли си тя. И това го правеше неустоим.

— Преструвай се на добре възпитан — заръча му госпожа Г.

— Това го мога. До скоро. — Той махна на останалите от компанията, после излезе през задния вход.

— Най-добре и аз да се размърдам. Госпожо Г. — обърна се към нея Джак, — вие сте богиня в кухнята. Императрицата на лакомниците.

Тя се засмя гръмко на думите му.

— Върви да работиш.

— Тръгвам.

— И аз започвам. Ще изляза с теб — каза Ема.

— Всъщност има нещо, за което искам и твоето мнение — рече Лоръл, преди Ема да успее да стане от мястото си.

— Тогава ще си сипя още кафе. — Тя се извърна да нагласи възела на вратовръзката на Джак, после го придърпа към себе си, докато устните им се срещнаха. — До скоро.

— Ще се видим довечера. Ще мина да ти донеса преработените чертежи, Паркър.

— Когато ти е удобно.

— Аз да ви оставя ли насаме? — попита Картър, когато и Джак излезе.

— На теб ти разрешаваме да стоиш тук и дори да коментираш. — Лоръл изтича да вземе скицника си. — Снощи ми хрумна нещо, затова си поиграх с идеята за сватбената ви торта.

— Моята торта ли? Всъщност нашата... — бързо се поправи Мак и се усмихна на Картър. — Искам да я видя.

— Подходящото представяне — строго започна Лоръл — е много важно за „Глазура“ към „Обети“. И така, макар вдъхновението за този дизайн да е почерпано предимно от булката, то също отчита и факторите, които според дизайнера привличат младоженеца към булката и обратно. Така според мен получаваме смесване на традиционното и нетрадиционното както във формата, така и във вкуса. В добавка към това, дизайнерът познава булката повече от две десетилетия и също така изпитва дълбока привързаност към младоженеца — всичко е отразено в модела — но ще се постарее всякакви критики към представения модел да бъдат приети благосклонно.

— Глупости. — Паркър вдигна очи към тавана. — Направо ще побеснееш, ако не я хареса.

— Това е вярно, но само защото, ако не я хареса, значи е пълна идиотка. Което ще означава, че съм била приятелка повече от две десетилетия с идиотка.

— Дай да видим проклетата торта.

— Мога да променя размера, когато определите точно броя на гостите си. Настоящият модел може да бъде сервиран на двеста души.

Лоръл отвори скицника и показа рисунката.

Нямаше нужда да чуе накъсаното дишане на Мак, за да разбере... Видя удоволствието, изписано върху смаяното ѝ лице.

— Цветовете са много близки до това, което смятам да направя, и както виждате, искам да използвам различни блатове и кремове за торта. Любимият ти италиански сметанов крем, както и шоколадовият с ягоди, който Картър обича, също и жълт, може би със сладкарска сметана. Това също е начин да се изпълни мечтата ти за опитване на много торти.

— Ако Мак не я харесва, аз ще я взема — заяви Ема.

— На теб не ти подхожда. Специално за Мак е, ако я пожелае. Цветята могат да бъдат различни — добави Лоръл, — според това какви ще изберете двете с Ема за букетите и украсата, но бих искала да запазим цветовата палитра. Бялата глазура не е за теб, Мак. Ти си колоритна.

— Моля те, Картър, недей да я мразиш — измърмори Мак.

— Как бих могъл? Забележителна е. — Той погледна към Лоръл и ѝ се усмихна мило. — Освен това чух за шоколад с ягоди. Ако ще

гласуваме, аз съм „за“.

— И аз — викна Ема.

— Мисля, че е най-добре да скриеш тази рисунка. — Паркър кимна на Лоръл. — Ако клиентите ни я зърнат някъде, булките направо ще се избиват за тази торта. Улучила си десетката.

Мак се изправи, приближи се и взе скицника да разгледа рисунката отблизо.

— Формата, текстурата, да не говорим за цветовете... О, какви снимки ще станат само! Но ти вече си помислила за това — добави тя и извърна очи към Лоръл.

— Трудно е човек да мисли за теб, без да мисли за фотографията.

— Обожавам я. Знаеш, че страшно я харесвам. Знаела си предварително. Познаваш ме. — Тя прегърна Лоръл, притисна я здраво в прегръдката си, после затанцува на място. — Благодаря ти, благодаря, благодаря...

— Дай да погледна и аз. — Госпожа Г. взе скицника от ръцете на Мак, разгледа рисунката с присвити очи и стиснати устни. После кимна и се взря в Лоръл. — Браво, момиче. А сега всички се махайте от кухнята ми.

ТРЕТА ГЛАВА

До сряда Лоръл жонглираше с печене, опитване на торти, срещи с клиенти и дизайнерски задачи. Хладилникът и фризерът ѝ направо преливаха от най-различни кремове, глазури и блатове, прецизно надписани, които щеше да използва, за да сътвори тортите и десертите за събитията през уикенда. А оставаха и още за правене.

Беше включила телевизора на „Филадельфийска история“, тъй като харесваше атмосферата и остроумния диалог, докато прибавяше жълтъци, един по един, към пухкавата смес от масло и захар в купата. На таблото ѝ имаше рисунки и снимки на моделите за седмицата, както и разпечатан график на задачите.

След като всички жълтъци бяха напълно поети от сместа, тя добави брашно и бакпулвер, които предварително бе пресяла заедно три пъти, редувайки ги с млякото, което вече бе отмерила точно.

Тъкмо разбиваше белтъци и сол в отделна купа, когато влезе Мак.

— Работя.

— Извинявай. Трябват ми сладки. Моля те, мога ли да взема малко?

— Госпожа Грейди няма ли?

— Не са за ядене. Искам да кажа, че няма аз да ги ям. Макар че говорим за сладки. Трябват ми няколко за едни снимки, които ще правя след час. Хрумна ми нещо и те ще ми свършат чудесна работа. Ема ми позволи да взема цветя.

Лоръл само повдигна вежди, докато гледаше умолителната усмивка на Мак, и добави четвърт от разбитите на сняг белтъци към тестото.

— Какви сладки?

— Не знам, докато не видя какво имаш. А ти винаги имаш.

Лоръл се предаде и кимна с глава.

— В хладилника са. Запиши какво си взела в списъка на таблото.

— Още едно табло ли има? Табло за сладките?

Лоръл се зае да прибавя и останалите белтъци.

— Сега в живота ни има двама мъже. Известно е, че те обичат да отмъкват сладки.

Мак наведе глава и леко се нацупи.

— Даваш сладки на Картър?

— Бих му дала любовта и предаността си, ако ти не беше го докопала първа, скъпа. Затова му давам сладки. Той се отбива тук почти всеки ден, откакто училището е във ваканция, за да работи върху книгата си.

— И си хапва сладки, без да донесе нещо вкъщи и да го сподели с мен... О, шоколадови сладки — възкликна Мак, с глава и рамене почти изцяло в хладилника. — Големи колкото дланта ми, традиционни и отлични за снимки. Ще взема половин дузина, е, седем, понеже ще изям една още сега. — Взе една от кутиите за опаковане, докато Лоръл сипваше тестото в пригответените съдове. — Искаш ли и ти? — попита Мак, а когато приятелката ѝ поклати глава, тя сви рамене. — Никога не съм разбирала как можеш да устоиш. Снимките ми днес са с двойката, която идва да опитва твоите торти.

— Така е. Записала съм си.

— Харесвам този филм. — Мак захапа една от сладките, после извърна поглед от телевизора и погледна тортата, която Лоръл приготвяше. — Какъв е този модел? Не е в списъка ми.

Лоръл удари лекичко тавата в плота, за да прогони останалите въздушни балончета.

— Не е в графика. — Прехвърли тавата във фурната, нагласи таймера. — За асистентката на Дел е. Връща се от отпуск по майчинство и той е решил да си направят малка почерпка с торта и кафе.

— Много мило.

— Аз съм тази, която прави тортата.

— Което също е много мило, госпожице Сърдитке.

Лоръл понечи да изръмжи в отговор, ала се спря.

— По дяволите. Наистина се държа като сърдитка. Може би е заради сексуалния мораториум. Има си и предимства, но няма как да избегна и недостатъците.

— Сигурно имаш нужда от приятел за секс — отбеляза мъдро Мак и посочи с остатъка от сладкиша си. — Някой, който просто да

освободи напрежението ти от време на време.

— Страхотна идея. — Лоръл се усмихна широко и престорено въодушевено. — Мога ли да взема Картър?

— Не. Дори и срещу сладки.

— Егоистка, това си ти. — Зае се да почиства плота за приготвяне на сладкишите. Следващата задача в графика ѝ бяха захаросани цветя за тортата за петък.

— Трябва да излезем на покупки — реши Мак. — Всички трябва да си купим обувки.

Лоръл се замисли.

— Да. Обувките са достоен заместител на секса. Да го включим в графика. Скоро. О, ето я и жената, която може да състави всеки график — възкликна тя, когато Паркър влезе в стаята. — Но на лицето ѝ е изписано делово изражение.

— Добре, Мак също е тук. Ще направя чай.

Лоръл и Мак размениха погледи.

— Охо — измърмори Мак.

— Не е нищо страшно. Не много — поправи се Паркър.

— Нямам никакво време за маловажни неща. Трябва да приготвя милион захаросани розички и теменужки.

— Можеш да ги приготвиш, докато аз направя чая.

Лоръл прие, че е безсмислено да протестира, и се зае да изважда нужните ѝ тави, решетки, купи и съставки.

— Миа Стоу, сватбата е през януари — започна Паркър.

— Голяма, шумна гръцка сватба — обясни Мак. — Майката на булката е от Гърция и родителите ѝ още живеят там. Искат голямо, традиционно и весело гръцко тържество.

— Да, точно така. Явно бабата и дядото са решили, импулсивно, разбира се, да дойдат на гости. Бабата държи да провери как вървят сватбените планове, тъй като така и не е простила напълно на зет си, задето е довел дъщеря ѝ в Америка, и никак не вярва, че ние — или който и да било — можем да организираме сватба, каквато тя иска.

— Каквато бабата иска — отбеляза Лоръл, докато изваждаше от хладилника специалните цветя, осигурени от Ема.

— Отново ще кажа, така е. Майката на булката е в паника. Булката се разкъсва. Баба ѝ иска годежно парти — да, вярно е, сгодени са от шест месеца, но това не може да разколебае старата дама.

— Тогава да си направят парти. — Лоръл сви рамене и се зае да подрязва дръжките.

— Иска да е тук, за да може да ни провери, да прецени мястото, нашите услуги и всичко останало. И това да стане следващата седмица.

— Следващата седмица ли? — изпискаха учудено Мак и Лоръл в един глас.

— Ангажирани сме. От зори до мрак — напомни Лоръл.

— Не и във вторник вечерта. Знам. — Паркър вдигна ръце, за да ги успокои. — Повярвайте ми, знам. Току-що прекарах почти час в разговори по телефона с истеричната МНБ и самата булка, която се чувства хваната в капан. Можем да го направим. Обадох се на доставчика на храна, успях да ангажирам оркестър. Чух се с Ема и тя ще се погрижи за цветята. Искат официални семейни портрети, както и няколко неспринудени снимки. Но главното са официалните снимки — обърна се тя към Мак. — И традиционни гръцки сладкиши, както и торта, която да прилича на сватбена.

— Да прилича на сватбена, така ли? — изгледа я Лоръл.

Паркър само разпери ръце, доловила жилото в тона ѝ.

— Булката категорично отказва да види копие на тортата, която е избрала за сватбения си ден. Освен това говорим за доста по-малко тържество. Около седемдесет и пет души, но аз бих предвидила поне стотина. Каза, че оставя дизайна и всичко останало изцяло в ръцете ти.

— Много мило от нейна страна.

— Наистина е притисната, Лоръл. Съчувствам ѝ. Ще се справя с останалото, но вие двете трябва да сте съгласни. — Остави чашата чай на плота, докато Лоръл потапяше цвете в разбитите с вода белтъци. — Казах ѝ, че ще ѝ се обадя с резултата, след като поговоря с партньорите си.

Лоръл изтръска излишния белтък, леко попи розовата пъпка с хартия и тогава я напръска с много фина пудра захар.

— Вече си ангажирала оркестър.

— Мога да го откажа. Един за всички, всички за един.

Лоръл остави първото цвете върху металната мрежа.

— Явно ще правя баклава. — Погледна Мак. — Ти съгласна ли си?

— Ще се справим. Много добре познавам лудите майки. Не вярвам да е по-различно с лудите баби, нали? Ще ида да го добавя в графика си и ще говоря с Ема за цветята. Кажи ми каква ще е тортата, когато я измислиш.

— Благодаря, Мак.

— Това ни е работата, Паркър — отвърна тя. — Имам фотосесия — добави и се измъкна от стаята.

Паркър взе своята чаша чай.

— Ще намеря някой да ти помага, ако имаш нужда. Знам, че никак не обичаш, но ако се нуждаеш...

Лоръл потопа следващата пъпка.

— Мога да измисля нещо. Във фризера имам запаси от блатове и различни кремове точно за такива спешни случаи. Ще приготвя нещо, което да вземе ума на гръцката баба и да ѝ затвори устата. Може би „Валсът на цветята“.

— О, обожавам тази торта. Но изисква много труд, доколкото си спомням.

— Струва си. Имам фондан и мога предварително да приготвя цветята. Миа има две по-малки сестри, нали така?

— Две сестри и брат. — Усмивката на Паркър стана по-широка. — О, да, и двете си мислим, че подготвяме почвата за бъдещето. Ако направиш списък, ще се погрижа за покупките.

— Става. Хайде, обаждай се на майката на булката, заслужила си благодарните ѝ сълзи.

— Ще позвъня. Хей, какво ще кажеш да си спретнем една киновечер по пижами?

— Най-доброто ти предложение за деня. Ще се видим после.

Лоръл продължи да захаросва цветята, замислена над факта, че единствените ѝ срещи напоследък бяха с най-добрата ѝ приятелка Паркър.

След като блатовете бяха изпечени, увити и прибрани във фризера, за да стегнат, а захаросаните цветя — поставени да съхнат на решетката, Лоръл се приготви за опитването на тортите. В салона, който бе до кухнята ѝ, тя подреди албуми със снимки на торти, както и цветята, които Ема ѝ бе аранжирала. Извади множество салфетки с

логото на „Обети“, добави ножове за мазане, лъжички, чаши за чай, за вино и за шампанско.

Върна се в кухнята, където нарязва няколко различни торти на малки правоъгълници и ги подреди върху стъкло плато. В малки стъклени купички добави щедро разнообразие от кремове и глазури.

Мина през банята да освежи грима и прическата си, после си сложи елегантно сако и смени с токчета удобните си за работа в кухнята обувки.

Когато клиентите ѝ позвъниха на вратата, тя бе готова.

— Стеф, Чък, радвам се да ви видя отново. Как мина фотосесията? — попита ги тя, докато ги канеше да влязат.

— Беше забавно. — Стефани, чаровна брюнетка, хвана под ръка годеника си. — Нали така?

— Вярно е. След като престанах да се притеснявам.

— Той мрази да го снимат.

— Винаги се чувствам малко глупаво. — Чък, стеснителен и с пясъчноруса коса, леко сведе глава и се усмихна. — Обикновено изглеждам така.

— Мак ме накара да му дам да опита шоколадова сладка, защото ѝ бях казала, че сме хапвали сладки на първата си среща. Когато бяхме на осем години...

— Само че аз не знаех, че онова е било среща.

— Аз знаех. Сега, осемнайсет години по-късно, вече си мой.

— Е, надявам се, че сте си оставили място и за торта. Какво ще кажете за малко шампанско или вино?

— Бих пийнала шампанско. Господи, обожавам това място — възхити се Стеф. — Всичко тук ми харесва. О, това ли е твоята кухня? Където правиш тортите?

Обичаше да минава с клиентите си през кухнята, за да могат да усетят атмосферата — и да я видят как блести.

— Точно така. Първоначално е била помощна кухня или за извънредни случаи. Сега е изцяло моя.

— Наистина е хубава. Аз обичам да готвя и се справям доста добре. Но сладкишите... — Стеф само поклати глава.

— Нужни са опит и търпение.

— Какво е това? О, толкова са красиви!

— Захаросани цветя. Току-що ги направих. Трябва да съхнат няколко часа на стайна температура. — „Само не ги пипайте“, примоли се тя наум.

— Могат ли да се ядат?

— Разбира се. Мисля, че не бива да се използва каквото и да било цвете или украса върху тортата, ако не може да се изяде.

— Сигурно и ние трябва да изберем нещо подобно, Чък. С истински цветя.

— Имам много модели, които включват цветя. И мога да направя нов, специално за вас. Моля, влезте и седнете. Ще ви донеса шампанско и можем да започваме.

Беше лесно, когато клиентите бяха благосклонно настроени, като тези, реши Лоръл. Явно харесваха всичко, включително и самите себе си. Най-трудната ѝ задача, осъзна тя след десетина минути, щеше да бъде да ги насочи към онова, което би ги направило най-щастливи.

— Всички са много вкусни. — Стеф намаза малко бял шоколадов мус върху ванилов блат. — Как изобщо може да избере човек?

— Най-хубавото е, че няма грешен избор. Ти хареса ароматната мока — обърна се Лоръл към Чък.

— Как да не я хареса човек?

— Отличен избор за торта за младоженеца и чудесно си подхожда с шоколадов ганаш. Много мъжествена комбинация — намигна му тя. — А в този модел прилича на сърце, издълбано в кората на дърво, с вашите имена и датата, изписана с глазура.

— О, много ми харесва. А на теб? — попита го Стеф.

— Доста е добра. — Чък завъртя снимката, за да я погледне по-добре. — Не знаех, че и за мен ще има торта.

— От вас зависи. Няма грешен избор.

— Да го направим, Чък. Можем да поръчаме тази торта за мъже, а после булчинската да бъде абсолютно женствена.

— Става. Това е ганаш, нали така? — Той опита и се усмихна. — О, да. Вземаме я.

— Ура! И това е забавно. Все ни разправяха, че планирането на сватбата е голямо главоболие и че все ще спорим и ще се караме. А ние страхотно се забавляваме.

— Главоболията са наша работа, както и кавгите и споровете.

Стеф се засмя, после вдигна ръце.

— Кажи ми какво предлагаш. Улучи десетката с Чък.

— Добре. Сватбата е в деня на свети Валентин. Защо да не подходим романтично? Знам, че ти харесаха захаросаните цветя, а в този модел е използвана захарна паста. Но пак си мисля, че е романтичен и весел и наистина много женствен.

Лоръл намери търсената снимка в албума и я показа. Стеф закри уста с ръце.

— О, страхотно!

Така си е, помисли Лоръл, определено е страхотна.

— Пет различни по размер етажа, разделени с опорни колони, за да се получи този олекотен и въздушен ефект. Самите колонки са покрити с листенца от захарно тесто, още листенца и цветя има и върху самите етажи и по ръба им, за да подчертаем изобилието. Това са цветове на хортензии — продължи Лоръл, — но мога да направя каквото пожелаете. Розови листенца, черешов цвят, каквото кажете. Във всякакви цветове и тонове. Тук съм използвала гланцова глазура, в общия случай, обграждайки всеки етаж, за да подчертаем формата. Но пак повтарям, можем да използваме каквото поискате. С фондан бихме придали по-елегантен вид, можем да направим панделки или да сложим перлички, в бяло или в цвета на цветята.

— Това са моите цветове — синьо и лавандулово розово. Знаела си го, затова ми показа идеалната торта. — Стеф въздъхна със страхопочитание. — Толкова е красива!

— Така е — съгласи се и Чък. — Просто е очарователна. Също като Стеф.

— О, Чък...

— Съгласна съм. Ако ви харесва тази идея, можем да разнообразим с различни кремове и блатове.

— Не ми харесва идеята. Обожавам точно тази торта. Това е моята торта. Може ли да ѝ сложим и фигурка отгоре? Булка и младоженец.

— Разбира се.

— Идеално. Защото искам ние двамата да сме отгоре. Може ли още една чаша шампанско?

— Естествено. — Лоръл стана да налее.

— Защо и ти не пийнеш малко? Не ти ли е позволено?

Тя само го погледна и се усмихна.

— Аз съм шефът и много бих се радвала да пийна с вас.

Шампанското и срещата с клиентите повишиха настроението ѝ. И тъй като бе приключила за деня, тя реши да си сипе още една чаша и да си приготви чиния с плодове и сирена за добавка. Отпусната, седна до плота, опитваше от хапките, пийваше шампанско. И се зае със списъка за покупки, който щеше да даде на Паркър.

Гръцките сладкиши изискваха много масло, както и много ядки. Трябваше да приготви тънки точени кори — дяволски сложно, но работата го изискваше. Мед, бадеми, шамфъстък, орехи, бяло брашно... След като и бездруго се бе захванала, най-добре беше да попълни и обичайните си запаси, както и да направи списък с продуктите, които поръчваше на доставчика си на едро.

— Ето такава работа искам и аз.

Вдигна поглед и забеляза Дел на вратата. Истинско възплъщение на адвокат, каза си тя. Носеше поръчков костюм — тъмносив с тънко райе — елегантна вратовръзка в прецизен уиндзорски възел, делово кожено куфарче.

— Можеш да я имаш, след като си прекарал на крака поне десет часа.

— Вероятно си струва. Кафето прясно ли е? — Той си сипа сам. — Паркър каза да избереш секси, съзлив или смешен филм. Каквото и да означава това.

Киновечер, досети се Лоръл.

— Добре. Искаш ли си тортата?

— Не бързам. — Дел се приближи и използва ножа ѝ, за да сложи малко камембер върху бисквитка с розмарин. — Какво има за вечеря?

— Това, което вече ядеш.

Леко неодобрение помрачи погледа му.

— Трябва да се храниш по-добре, особено след десетчасов работен ден — посъветва я той.

— Да, татко.

Безразличен към сарказма ѝ, мъжът отхапа парче ябълка.

— Бих могъл да ти донеса нещо, след като си работила и за мен днес.

— Не е кой знае какво, а и ако искам нещо, мога да си го приготвя или да помоля госпожа Г. — Пак съм едно от момичетата,

помисли си тя, докато я обземаше разочарование. — Ние, големите момичета, някак си успяваме да оцелеем, без да имаме нужда от грижите ти.

— Шампанското би трябвало да подобри настроението ти. — Той наведе глава и погледна списъците ѝ. — Защо не ги правиш на компютъра?

— Защото ги пиша на ръка, защото долу нямам принтер и защото така искам. Какво те засяга?

Явно развеселен, той се облегна на плота.

— Трябва ти малко сън.

— А на теб — куче.

— Куче ли?

— Да, за да има за кого да се тревожиш, да се суетиш и да командваш.

— Харесвам кучетата, но си имам теб. — Млъкна и се засмя. — Това прозвуча зле. Освен това суетенето е присъщо на бабите, така че не е точната дума. Да се тревожа за вас е част от задълженията ми, не само като ваш адвокат и негласен партньор в бизнеса, но и защото вие сте моите момичета. Колкото до това, че ви командвам, получава се само в половината случаи, но пък и петдесет на сто си е отличен резултат.

— Ти си един самодоволен нахалник, Дилейни.

— Може — съгласи се той и опита парче гауда. — И ти си темпераментна жена, Лоръл, но аз не го смятам за твой недостатък.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът?

— Не.

— Точно така. — Тя опря пръст в гърдите му, след като скочи от високото столче до плота. — Ще ти донеса тортата.

— Защо си ми ядосана? — попита той и тръгна след нея към хладилното помещение.

— Не съм ядосана, раздразнена съм. — Взе тортата, която вече бе опаковала за път. Би могла да се обърне и да я тикне в ръцете му, но дори и раздразнена, винаги внимаваше с творенията си.

— Добре, защо си раздразнена?

— Защото си на пътя ми.

Той вдигна ръце, че се предава, отстъпи и ѝ направи път да мине покрай него, за да остави тортата на масата. Тя вдигна капака на

кутията и му я показва.

Предпазливо, защото самият вече бе леко подразнен, той се приближи и надникна вътре. И не можа да сдържи усмивката си.

Двата кръгли пласта — етажа, поправи се той мислено — бяха покрити с лъскава бяла глазура и украсени с цветни символи, присъщи за Дара. Куфарчета, бебешки колички, правни справочници, дрънкалки, люлеещи се столчета, лаптопи. В средата имаше забавна картинка на младата майка, стиснала куфарче в едната си ръка и шише с мляко в другата.

— Страхотна е. Идеална. Много ще ѝ хареса.

— Долният блат е ванилов със сметанов крем. Горният е какаов със захарни целувки. Гледай да не накланяш кутията.

— Добре. Наистина съм ти благодарен.

Когато той посегна към портфейла си, Лоръл буквално просъска:

— Няма да ми плащаш. Какво ти става, за бога?

— Просто исках да... А какво ти става на теб?

— На мен ли? Ще ти кажа... — Тя постави ръка на гърдите му и го блъсна леко назад. — Ти си дразнец и властен, самодоволен и покровителствен.

— Уха... — изумено я изгледа Дел. — И всичко това заради една торта, която те помолих да ми направиш? Това ти е работата, за бога. Ти правиш торти, хората ти плащат.

— Първо почваш да се суетиш, защото не вечерям с храна, която ти одобряваш, а в следващия момент тръгваш да ми плащаш, сякаш съм част от помощния персонал.

— Това изобщо не е... По дяволите, Лоръл!

— Как може човек да те разбере кой си? — Тя вдигна ръце. — Големият батко, правен съветник, бизнес партньор, загрижена бавачка. Защо просто не си избереш една роля?

— Защото съм много повече. — Той не викаше като нея, но в тона му се долавяше същия гняв. — И не съм ничия загрижена бавачка.

— Тогава престани да се опитваш да командваш живота на всички.

— Не съм чул друг да се оплаква, а и помощта в управлението на бизнеса ви е част от работата ми.

— От правна гледна точка, по отношение на бизнеса — да, но не и в личен план. Ще ти кажа нещо и се опитай да си го набиеш в дебелата глава веднъж и завинаги. Аз не съм ти домашен любимец, не съм твоя отговорност, не съм ти сестра, не съм едно от твоите момичета. Аз съм зрял човек и съм свободна да правя каквото си искам, когато поискам, без да ти искам разрешение или да търся одобрението ти.

— А аз не съм ти изкупителна жертва — изстреля той в отговор. — Не знам какво те е прихванало, но или ми кажи за какво става дума, или върви да си го изкараш върху някой друг.

— Искаш да знаеш какво ме е прихванало ли?

— Да, искам.

— Ще ти покажа.

Може би беше заради шампанското. Или просто защото беше ядосана. Или пък заради озадаченото му и леко раздражено изражение. Но тя се поддаде на импулса, който от години таеше дълбоко в себе си.

Стисна идеалния възел на елегантната му вратовръзка, придърпа го надолу и едновременно с това сграбчи косата му в другата си ръка. След което го дръпна напред.

И притисна устни в неговите в горещца, страстна и кипяща от гняв целувка, която разтърси сърцето ѝ, докато в ума ѝ изплува една мисъл: *Знаех си!*

Извади го от равновесие — точно както целеше — така че ръцете му се озоваха върху кръста ѝ и пръстите му я стиснаха в един сладостен миг.

Тя се отдаде на този миг, за да го изследва, да го вкуси, да го погълне. Вкус и текстура, страст и жажда, всичко бе част от тази целувка. Тя взе толкова, колкото поиска...

А после го отблъсна.

— Това е. — Тя отметна глава, докато той само я зяпаше. — Небето не се продъни, светът не свърши, никой не го удари гръм, нито пък се озова мигновено в ада. Не съм ти никаква сестра, Дилейни. Вече трябва да ти е ясно.

И излезе от кухнята, без повече да се обърне.

Възбуден, озадачен и все още доста раздражен, той остана на мястото си.

— Какво беше това? Какво, по дяволите, стана?

Понечи да тръгне след нея, после се спря. Нямаше да свърши добре или пък щеше да свърши... Най-добре да не мисли за това, докато не е способен отново да мисли.

Намръщено погледна полупразната чаша с шампанско. Запита се колко ли бе изпила тя, преди той да се появи. После, понеже гърлото му бе нетипично пресъхнало, взе чашата и глътна остатъка.

Трябваше да си тръгне, да се прибере и да остави всичко да отлежи. Да си обясни случката... Щеше да измисли с какво да я обясни, когато мозъкът му си върнеше способността да разсъждава.

Беше дошъл за торта, само толкова, напомни си той, докато внимателно затваряше кутията за път. Тя му бе вдигнала скандал, а после го бе целунала, за да му докаже нещо. И толкова.

Просто щеше да си тръгне и да я остави да ѝ мине, каквото и да я бе прихванало.

Взе кутията. Прииска му се още щом се прибере, да си вземе продължителен, студен душ.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тя се опита да не мисли за това. Натовареният график на летните сватби доста ѝ помагаше. Но пък голяма част от работата ѝ бе свързана с усамотение, а така имаше прекалено много време да премисля и да се пита как е могла да направи нещо толкова глупаво.

Беше си го заслужил, естествено. И то отдавна. Но ако трябваше да бъде напълно откровена, кого ли бе наказала с тази целувка, освен самата себе си?

Защото сега вече не ставаше дума за теоретична възможност. Сега знаеше какво би било — как би се почувствала — ако даде воля на желанията си, свързани с Дел. Никога повече не би могла да се заблуждава, че да го целуне наистина няма да е толкова хубаво, колкото във въображението ѝ.

Беше направила крачката и бе получила своето. Нямахте как да върне времето назад.

Само ако не я бе ядосал толкова много, мислеше си тя, докато бързаше да помогне с декорирането на стаите между двете тържества в събота. Дел с неговото типично дразнещо поведение: „Защо не направиш така“, „Защо не хапнеш прилична храна“... а после, после бе посегнал за дебелия си портфейл, сякаш...

Не бе съвсем справедлива; трябваше да си го признае. Беше го провокирала, притиснала, настоявала. Беше настроена за битка.

Сложи изящната украса в средата на най-горния етаж на тортата в бяло и златисто, която бе нарекла „Златни мечти“. Смяташе я за една от по-претенциозните си модели заради нежната като коприна многопластова глазура и навити розетки.

Съвсем не бе сред предпочитаните от нея модели... Замисли се върху това, докато подреждаше допълнителни розетки край основата и върху искрящата златиста покривка. Вероятно защото не бе мечтателна натура, нито пък особено претенциозна.

Практичен човек, ето каква бе тя. Здравно стъпила на земята. Не беше романтичка като Ема, нито свободен дух като Мак или оптимист

като Паркър.

В крайна сметка тя се водеше от определени формули... Можеше да експериментира с количества и съставки, но в края на краищата трябваше да приеме, че определени елементи просто не се смесват. Ако упорстваше да забърка несъвместими неща, накрая се получаваше непоносима каша. Когато това станеше, можеше единствено да го отбележи като грешка и да продължи нататък.

— Прелест. — Ема хвърли бърз одобрителен поглед на тортата и остави кошницата си. — Нося свещите и цветята за масата. — Вдигна леко китка, за да погледне часовника си, преди да въздъхне облекчено. — Точно по график. Всичко е украсено, вътре и навън, а Мак почти е приключила с предварителните снимки.

Лоръл се обърна да погледне Балната зала, изненадана, че толкова много е било направено, докато тя тънеше в мрачни мисли. Имаше много цветя, още свещи, които тепърва щяха да бъдат запалени, много маси, които бяха покрити с искрящо златисти и небесносини покривки — цветовете, избрани от булката.

— Ами Голямата зала?

— Хората на доставчика тъкмо привършват, но моят екип е готов. — С пъргавите си ръце на опитен стилист Ема аранжираше високите и малките кръгли свещи, както и цветята. — Джак забавлява шаферите. Хубаво е, че и той се включва.

— Да. Понякога не ти ли се струва странно?

— Кое?

— Ти и Джак. Не ти ли се случва да се изненадаш и да си кажеш колко е невероятно, че се познавате от толкова години и бяхте просто едни добри приятели, преди да направите такъв рязък завой?

Ема я изгледа мълчаливо. Сетне пристъпи напред и леко премести една роза.

— Струва ми се изненадващо понякога... Ала по-скоро си мисля колко страшно би било, ако бяхме продължили все напред, вместо да направим този завой. — Нагласи една от фибите, които се мъчеха да задържат на място непокорните ѝ къдрици. — За теб не е странно, нали?

— Не. По-скоро се питам дали е логично... — Лоръл млькна и наведе глава. — Не ми обръщай внимание. Малко съм отнесена. — С облекчение чу в слушалката си предупреждението на Паркър. —

Имаме три минути. Ако нямаш нужда от помощ тук, ще сляза да помогна за гостите.

— Всичко е готово. Идвам след теб.

Лоръл свали престилката си, махна шнолата от косата и се приготви за работа. Отново си помисли, че като цяло визията не е по вкуса ѝ, но пък трябваше да признае, че булката определено знаеше какво прави. Шест шаферки бяха строени под ръководството на Паркър и просто блестяха в широкополите си златни рокли с разкошните букети, които Ема бе сътворила от сини далии, подчертани с бели рози. Самата булка бе истинско видение в лъскава коприна, блестящи перли и пайети, които искряха по дългия ѝ шлейф. Стоеше с грейнало лице до баща си, който също бе поразително красив в смокинга си.

— Майката на младоженеца е заела мястото си — прошепна Паркър на Лоръл. — В момента придружават майката на булката. Дами! Не забравяйте да се усмихвате. Каролайн, изглеждаш страхотно.

— Чувствам се великолепно. Това е нашият миг, татко — каза булката.

— Недей, че ще ме разплачеш. — Той пое ръката на дъщеря си и я притисна към устните си.

Паркър даде сигнал на музикантите и струнният оркестър, който булката бе избрала, засвири тържествения марш.

— Първата шаферка, тръгвай. Главата горе! Усмивка! Прекрасна си. И втората... Главите горе, дами.

Лоръл пригладжаше полите, нагласяше цветя в косите и накрая застана до Паркър, за да види как булката поема по осеяната с цветя пътека.

— Бляскаво тържество — това е точното описание — реши Лоръл. — Мислех си, че ще бъде прекалено, че ще прекрачи границата към безвкусното. Но всичко е абсолютно с мярка.

— Да, но искам да ти кажа, че ще бъда много щастлива, ако не видя златно или златисто поне един месец. Имаме двайсет минути, преди да поканим гостите в Голямата зала.

— Мисля да си открадна десет и да се разходя. Имам нужда от отдих.

Паркър мигновено се обърна.

— Добре ли си?

— Да, само ми трябва кратка почивка.

Глътка въздух, за да си прочистя мислите, каза си Лоръл, докато обикаляше навън. Искаше за малко да е далеч от хората. Служителите на кетъринга бяха в кухнята, където можеха да хапнат, преди да се върнат към задълженията си, затова тя реши да заобиколи и да мине край страничните тераси и градини, където можеше да се наслади на тишината и изобилието от летни цветя.

Ема бе разположила сандъчета и саксии наоколо, за да обогати още повече това великолепиe с непокорните сини цветчета на лобелията и нежно покращащите се розови листенца на циганчетата. Красивото старо викторианско имение бе украсено за сватбата с любимите на булката сини далии и бели рози, които обсипваха предната веранда, а пухкави панделки от тюл и дантела привнасяха романтична атмосфера.

Но дори и без тях, за нея къщата бе романтична. Беше боядисана в нежно и бледосиньо, с первази в кремаво и бледозлатисто. Имаше много разчупен покрив и всички тези красиви извивки придаваха романтичен и леко приказен вид на достолепното имение. То бе неин втори дом, откакто се помнеше. Сега, разбира се, наистина бе такъв. И той беше само на една ръка разстояние от къщата край басейна и тази за гости, където живееха и работеха приятелките ѝ.

Не би могла да си го представи иначе, дори и след като Картър и Джак се бяха преместили да живеят тук, дори и след като преустройството на студиото на Мак почти бе приключило, така че да се превърне в жилище за двама.

Не, не можеше да си представи живота си без имението, къщата, бизнеса, който бе изградила с приятелките си, както и без сплотената общност, която бяха създали тук.

Трябваше да се замисли над това, да проумее защо е постигнала всичко, което има...

Дължеше се на упоритата ѝ работа, естествено, както и на труда на приятелките ѝ. На перфектния план на Паркър. На чека, който госпожа Г. ѝ бе дала в онзи ден преди толкова много години — и на вярата ѝ в нея, която бе също толкова ценна, колкото и парите.

Но това не бе всичко.

Къщата и имението бяха преминали в ръцете на Паркър и Дел, когато родителите им бяха починали. Дел също бе поел голям риск,

също толкова значим и важен, колкото и този на госпожа Г., когато бе подписала онзи чек.

Това бе неговият дом, мислеше си Лоръл, докато стоеше отпред и оглеждаше фасадата, докато поглъщаше с очи елегантността и красотата ѝ. Но той го бе прехвърлил на Паркър. Имаше най-различни правни условности, бизнес модели, предвиждания, проценти, договори, но в същината си всичко бе ясно.

Сестра му, не, те четирите — Квартета, както обичаше да ги нарича той — бяха поискали нещо, бяха го помолили и той им го бе дал. Беше повярвал в тях и им бе помогнал да превърнат една мечта в действителност. Не бе мислил за процентите, нито за бъдещи печалби. Беше го направил, защото ги обичаше.

— По дяволите! — Ядосана на себе си, тя прокара ръка през косата си. Мразеше усещането, че се е държала несправедливо.

Дел не бе заслужил несправедливото ѝ отношение, онова, което му бе наприказвала... А го каза само защото бе по-лесно да му е гневна, отколкото да се чувства привлечена от него. А накрая го бе целунала... Каква невероятна глупост.

Сега трябваше да оправи положението, да се оправдае и да излезе с вдигната глава от ситуацията. Само че подобен фокуснически трик би бил истинско чудо.

Но именно тя бе прекрачила границата и тя бе тази, която имаше чувства, с които трябваше да се справи. Затова се налагаше сама да оправи всичко.

Чу в слушалката Паркър да обявява запалването на церемониалната свещ и вокалното соло. Времето свърши, каза си тя. По-късно щеше да измисли как да уреди нещата.

Тъй като нямаше доверие на никой друг да разреже правилно сложния модел на тортата, Лоръл застана до украсената маса. Изчака булката и младоженецът да отрежат церемониалното първо парче — под нейно напътствие — и всеки да нахрани другия, докато Мак увековечи момента. После, когато музиката и танците продължиха, тя пое нещата в свои ръце.

С големия сладкарски нож махна страничната декорация на тортата.

— По дяволите, струва ми се нередно.

Погледна към Джак, докато нарязваше и разпределяше парчетата в чинии.

— Направена е, за да бъде изядена.

— Когато гледам подобно нещо, си мисля, че ако аз го бях измайсторил, щях да стоя надалече, докато го унищожават. И пак може да се наложи да избърша някоя и друга сълза.

— Боли първите няколко пъти, но е по-различно от това да строиш къщи. Човек не строи с мисълта, че някой ден ще бъдат разрушени до основи. Искаш ли парче?

— И още как.

— Изчакай само да напълним първите няколко табли за сервиране. — Което пък, каза си тя, щеше да ѝ даде шанс да изкопчи нещо от него. — Е, Дел няма ли да дойде да си поиграете заедно тази вечер?

— Мисля, че има някаква среща.

Сигурно с жена, предположи тя, но това не ѝ влизаше в работата и сега не бе на дневен ред.

— Навярно и двамата сте прекалено заети, за да се виждате често тези дни.

— Всъщност вечеряхме заедно в четвъртък.

След целувката, отбеляза мислено тя.

— Е, какви са новините, някакви клюки?

Усмихна се лукаво и го погледна в опит да разгадае изражението му.

— Янките са в отлична форма този месец — отвърна той и също се усмихна.

Никаква скованост, заключи тя, никаква неловкост. Не можа да реши дали да се почувства облекчена или засегната, задето Дел не е споменал за случката пред най-добрия си приятел.

— Заповядай. — Тя му подаде голямо парче торта.

— Благодаря. — Той я опита. — Ти си гений.

— Абсолютно вярно.

Прецени, че вече е нарязала достатъчно порции засега, и тръгна между масите, за да провери десертите и тортата на младоженеца.

Музиката бе силна, дансингът бе пълен с хора. Заради меката и уханна нощ вратите на терасите бяха широко отворени и гостите

танцуваха и навън или просто си стояха и разговаряха.

Паркър се приближи до нея.

— Тортата е абсолютен хит, за твоя информация.

— Радвам се да го чуя. — Лоръл огледа най-близката маса с десерти и реши, че запасите ще стигнат и за последния танц. — Хей, това не е ли МНБ? — Кимна към дансинга. — Жената определено знае какво прави.

— Била е професионална танцьорка. На Бродуей.

— Личи си.

— Така се запознала с БНБ. Той бил от техническия персонал, дошъл да гледа една репетиция и — както той казва — се влюбил от пръв поглед. Тя продължила да танцува и след раждането на второто им дете, а няколко години след това започнала да дава частни уроци.

— Звучи мило. Но кажи ми, сериозно, как помниш всички тези неща?

Паркър продължи да оглежда зорко залата, в опит да съзре евентуален проблем.

— Както ти помниш всички съставки за онази торта. Булката и младоженецът поискаха още един час допълнително време.

— Ужас...

— Знам, но всички страхотно се забавляват. Оркестърът е съгласен. Ще пренесем подаръците, както е по график, така че с това ще сме приключили. После, какво пък, нека танцуват.

— Ще бъде дълга вечер. — Лоръл отново погледна преценяващо десертите. — Ще ида да донеса още сладкиши.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Вероятно.

— Ще звънна на Ема. Двамата с Картър би трябвало да са свободни. Ще ги пратя долу.

Наближаваше един след полунощ и докато служителите на фирмата за почистване бяха заети с Балната зала, Лоръл приключваше с проверката на Булчинския апартамент. Събра забравените фиби, една обувка, розова кожена чантичка за грим, както и дантелен сутиен. Последното можеше да е резултат от бърз секс по време на приема или

пък просто някоя от шаферките бе почувствала нужда от повече свобода.

Всичко намерено щеше да отиде в шкафа за изгубени вещи на Паркър, докато някой не си го потърси — без да му бъдат задавани въпроси.

Докато носеше находките си, Паркър мина край нея.

— Изглежда всичко е чисто. Аз ще ги взема. Предстои ни и една бърза делова среща.

Измъченото тяло на Лоръл сякаш простена...

— Тази нощ ли?

— Много набързо — имам почти цяла бутилка шампанско, с която да притъпим умората.

— Добре...

— В нашия салон. След няколко минути.

Нямаше смисъл да се оплаква. Лоръл се отправи към салона, за да се разположи на дивана.

Протегна се удобно. И простена.

— Знаех си, че ще си тук първа. — След като диванът вече бе зает, Мак се излегна на пода. — Кумът на младоженеца се опита да ме сваля. Картър реши, че е много забавно.

— Реакция на уверен в себе си мъж.

— Предполагам. Но работата е там, че преди него много рядко ми се е случвало да ме свалят на някое от тържествата. Сбъркана работа... Сега не съм свободна.

— Затова са и свалките. — Лоръл се постара да маскира като въздишка стона си, докато събуваше обувките си. — Мисля, че мъжете имат вграден радар за недостъпните жени. За тях са по-секси.

— Защото мъжете са свине.

— Да, естествено.

— Чух това — обади се Ема с влизането си. — И го смятам за цинично и невярно. Опитал се е да те сваля, защото си прекрасна. Понеже сега, когато си с Картър, ти си по-щастлива и по-отворена. И следователно още по-привлекателна. — Тя се отпусна в едно кресло и сви крака под тялото си. — Искам да си лягам.

— Добре дошла в клуба. Утре трябва да се съберем за неделния инструктаж. Защо това сега не може да почака?

— Защото — Паркър влезе и посочи с пръст Лоръл — имам нещо, което ще накара всички ни да си легнем малко по-щастливи. — Тя измъкна един плик от джоба си. — БНБ ни даде бонус. Макар аз, естествено, учтиво и скромно да му отказах, той не прие това като отговор. Ох — добави тя, като изу обувките си. — Ние сме осигурили мечтаната сватба за малкото му момиченце, двамата със съпругата му си прекарвали една изключителна вечер и той много искал да даде израз на своята висока оценка и благодарност.

— Много мило. — Мак се прозя. — Наистина.

— Пет хиляди долара. — Паркър се усмихна, когато Лоръл се надигна на дивана. — В брой — добави тя и извади банкнотите, за да ги разпери като ветрило.

— Страхотен начин да изрази благодарността си. Толкова прекрасно зелен — отбеляза Лоръл.

— Мога ли да ги докосна, преди да ги прибереш? — попита Мак. — Преди да ги вложиш обратно в бизнеса?

— Аз гласувам за това да вземем парите. Може би наистина съм уморена, но това е решението ми. По хиляда за всяка от нас и по петстотин за Картър и Джак. — Паркър размаха банкнотите. — Вие решавате.

— Ура! — Ема вдигна ръка. — Отиват в сватбения ми фонд!

— Съгласна съм. Подкрепям ви напълно. Дай ги насам — нареди Мак.

— Няма да споря с вас. — Лоръл потри пръсти. — Добре ще ми дойдат хиляда долара.

— Добре тогава. — Паркър ѝ подаде отвореното шампанско. — Наливай, докато аз ги преброя. — И тя коленичи на пода.

— Колко хубаво. Шампанско и пари в брой в края на един наистина дълъг и изморителен ден. — Мак взе висока чаша и я подаде на Ема. — Помните ли първото ни официално тържество? След него отворихме бутилка шампанско, хапнахме каквото беше останало от тортата и танцувахме. Ние четирите и Дел.

— Целунах Дел.

— Всички целувахме Дел — отбеляза Ема и чукна чашата си в тази на Мак.

— Не, имам предвид онзи ден. — Лоръл се чу да изрича думите искрено шокирана, но и значително облекчена. — Невероятна глупачка

СЪМ.

— Защо? Това е просто... — Мак примигна, защото изведнъж схвана думите ѝ. — О, целунала си Дел? Ами! Ха!

— Бях ядосана и малко потисната, а той дойде за тортата. Държа се толкова типично за него... — изрече Лоръл с горчива ярост, която смяташе, че е преодоляла по време на разходката.

— И аз съм била ядосана на Дел — отбеляза Ема. — Но това не ме е карало да го целувам.

— Не е нищо важно. Не и за него. Дори не го е споделил с Джак. Което значи, че наистина не е от значение. И не казвай на Джак — нареди тя на Ема. — Защото би трябвало той да му е казал, а не го е направил, което означава, че не е нищо особено. Абсолютно нищо.

— Ти не си ни казала досега.

Лоръл се намръщи на Мак.

— Защото аз... Трябваше да си помисля.

— Но за теб е означавало нещо — прошепна Паркър.

— Не знам. Беше импулс, миг на лудост. Бях побесняла. Не е, защото съм влюбена в него, наистина. О, по дяволите... — измърмори тя и скри глава в ръцете си.

— Той отвърна ли на целувката? — настоятелно попита Мак, макар че Ема я срита. — Въпросът е резонен.

— Не. Но изобщо не я очакваше. И аз не съм очаквала. Беше преди всичко изблик на яд.

— Той какво каза? Не ме ритай отново, Ема — предупреди я Мак.

— Нищо. Не му дадох възможност. Ще оправя нещата... — Лоръл погледна Паркър. — Вината беше моя, макар че той се държеше дразнещо и покровителствено. Не се разстройвай.

— Не съм разстроена, не и за това. Чудя се как съм могла да бъда толкова сляпа. Познавам те по-добре от всеки друг, така че как не съм усетила, че имаш чувства към Дел?

— Нямам. Добре де, имам, но не е като да копнея за него денем и нощем. На приливи и отливи е. Като алергия. Само че вместо да ме кара да кихам, ме превръща в идиотка. — Тревогата, която кипеше в нея, бързо премина и в гласа ѝ. — Знам колко сте близки двамата. Което е страхотно, но, моля те, не му казвай какво съм споменала тази

вечер. И бездруго нямаше да издавам нищо, но просто се изля от мен. Очевидно имам проблем с контрола на емоциите.

— Няма да му издам нищо.

— Добре. Не беше нищо особено, наистина. Само докосване с устни.

— Без език ли? — Мак се измъкна от обсега на Ема, после сведе рамене, след като бе измерена от строгия ѝ поглед. — Какво толкова, просто се интересувам. Всички се интересуваме, иначе нямаше да седим тук в един след полунощ с пет хиляди долара в брой на масата и да го обсъждаме.

— Права си — реши Лоръл. — Не бива да го обсъждаме. Споменах го, само защото искам да съм напълно откровена с вас. Сега всички можем да го забравим, да си вземем бонуса и да си лягаме. Всъщност, след като си признах, не мога да разбера за какво толкова съм се притеснявала. Не беше нищо важно. — Размаха ръце, ала осъзна, че го прави прекалено енергично. И мигновено ги отпусна. — Очевидно не е важно и Дел със сигурност не си е изгубил съня заради това. Не е казал нищо на Джак или на теб. Нали така? — попита тя Паркър.

— Не съм говорила с него от началото на седмицата. Но наистина не ми е споменава л нищо.

— Чуйте ме само. — Успя да се засмее горчиво Лоръл. — Все едно отново сме в гимназията. Не съм се държала така дори и тогава. Преставам още сега. Взимам си парите и отивам в леглото. — Грабна една от купчинките, които Паркър бе отброила. — Хайде да не мислим повече за това, става ли? Нека просто да се държим нормално. Всичко е нормално... Е, лека нощ.

След забързаното ѝ оттегляне трите ѝ приятелки се спогледаха.

— Изобщо не е нормално — отрони Мак.

— Не е, просто е различно. — Ема остави чашата и взе парите си. — И тя се срамува. Трябва да я оставим на мира, за да не се чувства неловко. Може ли да го направим?

— Въпросът е по-скоро дали тя ще може — отбеляза Паркър. — Предполагам, че ще разберем.

Паркър не предприе нищо — поне за момента. Остави приятелката си на мира по време на неделното тържество, както и вечерта. Но в понеделник се постара да си освободи един час в натоварения си график, когато знаеше, че Лоръл е в кухнята, заета с подготовката за изникналото в последния момент парти в средата на седмицата.

Когато влезе и я завари да разточва фини кори, разбра, че идеално е преценила времето.

— Предлагам ти помощта си.

— Всичко е под контрол.

— Най-тежката част от подготовката за това щуро гръцко парти се падна на теб. Затова искам да ти помогна. Мога да почистя след теб. — Приблужи се и се зае да събира празни купички. — Можем да ти вземем помощник в кухнята.

— Не искам помощник. Само ще ми се пречка. Именно затова и ти нямаш такъв.

— Понякога обмислям идеята. — Паркър се зае да зарежда съдомиялната. — Може би ще намеря някого, когото да обуча, за да ми спести част от обикалянето напред-назад.

— Ще ми се да го видя.

— Трябва да решим дали искаме да продължим както досега, или да се разширим. Разрастването ще означава, че ще имаме нужда от помощници. Бихме могли да предлагаме повече тържества през седмицата, ако имахме още персонал.

Лоръл спря за миг.

— Това ли искаш?

— Не знам. Понякога мисля за подобен вариант, ала си казвам категорично не. Но друг път се колебая... Ще бъде голяма промяна, нещо различно. Ще имаме свои служители вместо само подизпълнители. Ала от друга страна, добре сме си и така. Всъщност сме страхотни. Но понякога една промяна отваря други възможности.

— Не знам дали... Чакай малко. — Лоръл се вторачи в гърба на Паркър. — Използваш това като метафора или като прелюдия... За случката с Дел.

Познава ме прекалено добре, рече си Паркър.

— Може би. Трябваше ми време да помисля, после да разнищя подробно какво би станало, ако двамата с Дел се съберете... А след

това и какво би станало, ако не го направите.

— И до какъв извод стигна?

— Не мога да реша категорично... — Паркър се обърна. — Обичам и двамата ви и това не подлежи на промяна. И колкото и да се смятам за център на вселената, в случая не е важно какво мисля аз. Но би било промяна.

— Аз не се променям. Виж ме, стоя на едно място. Стабилно, никакво поклащане.

— Вече си го направила, Лоръл.

— И после се върнах обратно — настоя тя. — Точно на мястото, от което тръгнах. Господи, Паркс, беше само целувка.

— Ако беше просто целувка, ти щеше да ми кажеш веднага и да се пошегуваме със случката. — Помълча само за миг, за да даде шанс на Лоръл да оспори думите ѝ. Макар да знаеше, че не може. — Това те е разтревожило, което означава, че е било нещо повече. Или се питаш дали е било повече. Грижа те е за Дел.

— Разбира се, че ме е грижа за него. — Объркана, Лоръл вдигна точилката и я размаха. — Всички ни е грижа. И вярно, това е част от проблема. Или от ситуацията. По-скоро е ситуация, отколкото проблем. — Продължи да разточва кората, докато не стана тънка като хартия. Грижа ни е за Дел, но и той е загрижен за нас. Понякога е толкова грижовен, че ми идва да му прасна един, особено когато ни слага всички под общ знаменател. Все едно сме едно тяло с четири глави.

— Понякога...

— Да, знам, понякога сме такива. Но е ужасно дразнещо да бъда част от цялото и да знам, че той ме смята за човек, за когото трябва да се грижи. Не искам да се грижат за мен.

— Това му е в природата.

— Наясно съм. И още повече се дразня. — Лоръл гневно извърна очи и срещна погледа на приятелката си. — Той е устроен така, аз съм устроена така и проблемът, сиреч *ситуацията*...

— Така да бъде.

— Ситуацията е изцяло заради мен. И сигурно за теб е странно да ме слушаш.

— Малко. Свиквам полека.

— Не съм се поболяла от любов, нито съм затънала до уши или нещо от този род. Това просто е...

— Ситуация.

— Да, така е. И след като направих каквото можах, вече се старая да успокоя топката.

— Толкова лошо ли се целува?

Лоръл само я изгледа мило и посегна за купата с крем.

— Аз направих крачката и сега, след като вече преодолях неловкостта, се чувствам по-добре. Всъщност всичко бе просто част от спора, който бе по моя вина. Предимно моя. Ала той не трябваше да се опитва да ми плаща за тортата. Това ме предизвика... Ти не би се опитала да платиш проклетата торта.

— Не. — И все пак Паркър вдигна ръка. — И така, да видим дали съм разбрала. Не искаш той да те слага под общ знаменател, така да се каже, но и не искаш да ти предлага пари за труда ти, защото това е обидно.

— Щеше да разбереш, ако беше там.

— Може ли за миг да забравим, че ми е брат?

— Не съм сигурна.

— Да опитаме. — За да подчертае небрежния тон на разговора, Паркър се облегна на плота. — Ти си привлечена от него. И двамата сте интересни, необвързани, привлекателни личности. Защо да не си заинтригувана?

— Защото говорим за Дел.

— Какво му има на Дел?

— Нищо. Виж, неловко е. — Грабна бутилката си с вода, после я остави, без да отпие от нея. — Тук няма логика, Паркър, и не е нещо, което можеш да оправиш вместо мен. Ще се справим — имам предвид двамата с Дел. Аз вече го преодолях, а се съмнявам, че той изобщо се е замислил и за миг над случилото се. Сега изчезвай, за да мога да се съсредоточа върху тази баклава.

— Добре. Но ще ми кажеш, ако има нещо.

— Нали винаги го правя?

Досега, помисли си Паркър, но остави приятелката си на мира.

ПЕТА ГЛАВА

Тъй като бе израснал предимно сред жени, Дел разполагаше с някои основни правила, които да го ръководят в живота. Едно от тях, което според него бе подходящо за случая, гласеше, че ако един мъж не разбира какво става и тази липса на разбиране би му докарала неприятности, за препоръчване е да спазва известна дистанция.

Същото правило според него важеше и за интимните връзки между мъжа и жената. Което също бе подходящо за конкретния случай.

Беше стоял настрана от Лоръл и макар това да не бе довело до генерално просветление за случилото се, поне се надяваше, че ѝ е дал достатъчно време да се успокои.

Нямаше нищо против бурните спорове. От една страна, така се поддържаше огънят, а от друга — често изясняваха положението. Но искаше да знае правилата на играта. В този случай изобщо нямаше представа за тях.

Бе свикнал с характера ѝ и с променливите ѝ настроения. Това, че беше му се нахвърлила с думи, също не бе нещо ново.

А умопомрачаващата ѝ целувка? Истински гръм от ясно небе. Не можеше да спре да мисли за нея, а мисленето не го бе довело до никакво заключение.

Което страшно го ядосваше.

Заклучения, решения, алтернативи, компромиси — това бяха основните инструменти в бизнеса му. А в тази чисто лична загадка просто не можеше да намери ключовия елемент.

Въпреки това едва ли можеше да стои настрана безкрайно дълго. Освен че обичаше да се отбива там, когато имаше време, стабилните делови връзки между него и Паркър, както и общият им бизнес изискваха внимание.

Една седмица бе достатъчно време за охлаждане и уталожване на нещата, реши той. Просто трябваше да се разберат помежду си. По един или друг начин. Което и щяха да направят, разбира се. Не беше

кой знае какво. Нищо работа, повтаряше си той, докато завиваше по дългата алея на имението. Просто бяха имали спор — с някои необичайни елементи. Лоръл се беше опитала да му докаже нещо. В известен смисъл той я бе разбрал. Бе свикнал да мисли отговорно за нея и за всички тях и това я дразнеше.

И щеше да продължи да я дразни, защото той наистина бе отговорен и за четирите момичета. Беше брат на Паркър и техен адвокат. И по стечение на обстоятелствата той беше глава на семейството.

Но можеше да се опита да бъде по-деликатен в носенето на тази отговорност.

Макар че и бездруго не си навираше непрекъснато носа в работите им.

И все пак... Все пак, каза си той, можеше да опита да се отдръпне малко. Не можеше да оспори факта, че Лоръл бе успяла да му докаже тезата си. Не му беше сестра. Но това не значеше, че не е част от семейството, за бога...

Трябваше да престане, мислено си нареди той. Доникъде нямаше да стигнат, ако отидеше настроен да спори. Най-добре да прецени ситуацията на място и да я остави тя да поеме инициативата.

После можеше да върне нещата в правия път, както си бе редно. Деликатност, напомни си той.

Сетне се учуди откъде, по дяволите, се бяха взели всички тези коли? Беше вторник вечер и не си спомняше да има нещо в календара на „Обети“. Зави и паркира пред студиото на Мак, слезе от колата и се намръщи. Несъмнено имаха организирано тържество. Забеляза приноса на Ема в пищните цветни декорации на верандата и ясно чуваше — дори и отдалеч — оживените разговори на тържеството.

За миг остана на място и се загледа... Прозорците светеха и придаваха уют на къщата. Гостоприемство с елегантен стил. Винаги е било така. Родителите му много обичаха да посрещат гости — малки събирания за близки приятели, големи и бляскави партита. Предполагаше, че Паркър съвсем естествено е наследила уменията им. И все пак, когато се върнеше у дома неочаквано — а това все още бе домът му — усещаше рязко присвиване в стомаха от острата болка за онова, което бе загубил. Което всички бяха загубили.

Тръгна по алеята, заобиколи къщата и предпочете да влезе през страничната врата, която водеше право до семейната кухня.

Надяваше се да завари там госпожа Грейди, заета край печката, но в празната стая светеше една-единствена лампа. Отиде до прозореца и се загледа в някои от гостите, които бяха излезли на терасата или се разхождаха в градината.

Чувстваха се като у дома си, отпуснати, но и дълбоко впечатлени, прецени той. Паркър притежаваше невероятното умение да внушава това на гостите на тържествата. Или по-скоро бе резултат от съчетанието на качествата на Квартета.

Зърна Ема и няколко служители на фирмата за кетъринг, които разпозна, да носят покривки и цветя. Предположи, че става дума за някаква промяна в последния момент, докато ги гледаше как подреждат масата. Бързи и ефикасни действия, отбеляза той, докато Ема бърбеше с гостите. Тя цялата беше изтъкана от топлота и усмивки. Никой не би разбрал, че умът ѝ е изцяло зает от следващата ѝ задача.

Ема и Джак, замисли се той. Това определено бе неочаквана промяна за него. Най-добрият му приятел и едно от неговите момичета. В същия миг забеляза Джак да излиза, понесъл табла с малки ароматни свещи. Помагаше им, каза си Дел, както го правеха всички от време на време. Но сега бе по-различно. И му хрумна, че това е първият път, откакто Ема и Джак бяха станали двойка, когато имаше възможност да ги наблюдава, без те да знаят.

Погледът, който си размениха, определено бе различен. Начинът, по който Джак леко погали с длан ръката ѝ, небрежно и интимно, както правеше един мъж, когато просто трябваше да докосне любимата.

Това беше нещо хубаво, реши Дел. И щеше да свикне с него, все някога.

Междувременно сега бе тук, имаше парти. Най-добре да иде в Балната зала и също да помогне.

Лоръл се беше трудила като каторжник и нямаше нищо по-удовлетворяващо от това да види плодовете на труда си, погълнати от гостите. След като тортата бе разрязана и подносителите с десерти бяха подредени, тя остави сервирането на хората от кетъринга, за да си поеме дъх за минутка. Свиреше музика и онези, които не бяха

заобиколили масите с десерти, се възползваха от възможността. Мнозина седяха и още пиеха узо.

Щастливи лица навсякъде, каза си тя, всичко е под контрол. Идеалният момент да се измъкне за минута и да си свали обувките. Огледа залата с преценяващ поглед, докато се промъкваше към вратата.

— Госпожице Макбейн?

Тя се обърна с най-любезната си професионална усмивка.

— Да, какво мога да направя за вас?

— Казвам се Ник Пеласинос. — Подаде ѝ ръка. — Братовчед на бъдещата булка.

Доста е привлекателен, отбеляза тя мислено, докато стискаше ръката му. Той имаше бронзов тен на гръцки бог, очи като разтопен кехлибар и силна брадичка с трапчинка по средата.

— Приятно ми е. Надявам се, че се забавлявате.

— Та кой би могъл да не се забавлява? Партието е страхотно. Знам, че сигурно сте заета, но баба ми иска да поприказва с вас. Настанила се е ето там.

Той посочи към централната маса, отрупана с напитки, храна, цветя. Несъмнено всичко беше под властта на дамата с бели коси и зорки очи. Бабата, досети се Лоръл.

— Разбира се. — Тръгна с него, като се питаше дали да не повика и Паркър на помощ.

— Двамата с дядо ми обикновено идват в Съединените щати само веднъж на две години — обясни Ник. — Обичаят е ние да ходим при тях, така че това пътуване е голямо събитие за семейството.

— Разбирам.

— А аз разбрах, че вие и партньорите ви сте успели да организирате всичко това за по-малко от седмица. Поздравления — сериозно го казвам. Аз участвам в управлението на семейните ресторанти в Ню Йорк, така че имам известна представа какво ви е коствало.

Лоръл мислено си припомни какво им бе разказвала Паркър за семейството.

— „Папас“. Била съм в ресторанта на Уест Сайд.

— Трябва да дойдете пак и да ми се обадите. Вечерята ще бъде от мен. Бабо, доведох ти госпожица Макбейн.

Дамата наклони глава и кимна царствено.

— Виждам.

— Госпожице Макбейн, представям ви баба ми, Мария Пеласинос.

— Стефанос — Мария потупа лекичко ръката на мъжа, седнал до нея, — стани да седне момичето.

— Моля ви, няма нужда... — възрази Лоръл.

— Ставай, ставай... — Тя махна на мъжа и посочи към стола. — Ето тук, до мен.

Лоръл знаеше, че никога не бива да спори с клиент, и зае освободеното място.

— Узо — поиска дамата и в ръката ѝ мигновено се появи пълна чаша. Тя я остави пред Лоръл. — Ще прием за твоята баклава. — Вдигна своята чаша и изгледа величествено момичето.

Тъй като нямаше голям избор, Лоръл взе чашата, стегна се и я изпи. После, следвайки обичая, тропна по масата.

— Опа!

Заслужи си аплодисменти и одобрително кимване от страна на Мария.

— Имаш дарба. Нужни са много повече от умели ръце и точните съставки, за да се приготви храна, която си заслужава. Трябва и бистър ум, и отворено сърце. Семейството ти да не е гръцко?

— Не, госпожо.

— О! — Тя махна с ръка. — Всички семейства идват от Гърция. Ще ти дам моята рецепта за пита с грис и ще я приготвиш за сватбата на внучката ми.

— Много бих се радвала да я получа, благодаря ви.

— Мисля, че си добро момиче. Затова ще танцуваш с моя внук. Ник, танцувай с момичето.

— Всъщност аз трябва да...

— Това е празненство. Танцувайте! Момчето е добро, красавец. Има си хубава работа и няма жена.

— Е, в такъв случай... — съгласи се Лоръл и разсмя Мария.

— Танцувайте, танцувайте. Животът е по-кратък, отколкото си мислите.

— Няма да приеме отказ. — Ник отново ѝ протегна ръка.

Един танц, помисли си Лоръл. Измъчените ѝ крака можеха да се справят с един танц. А и наистина искаше тази рецепта.

Остави се Ник да я заведе на дансинга тъкмо когато оркестърът засвири бавна и нежна мелодия.

— Може и да не ви изглежда така — подхвана той, докато я водеше в танца, — но баба ми ви направи голям комплимент. Опита от всичко, което сте приготвили, и е убедена, че имате гръцки корени. Иначе не бихте могли да направите толкова добре традиционните гръцки десерти. — Той я завъртя умело. — Освен това вие и партньорите ви спестихте на семейството голяма разправия. Не беше лесно да получим одобрението ѝ за това място на сватбата.

— А щом баба е доволна...

— Точно така. Често ли ходите в Ню Йорк?

— От време на време... — С тези токчета бе висока почти колкото него. Чудесен баланс за танци, реши тя. — Бизнесът ни задържа близо до дома. Сигурно и при вас е същото. Работила съм в ресторанти, докато учех и преди да потръгне бизнесът ни. Никак не е лесно в тази сфера.

— Кризи, драматични ситуации, следвани от хаос... И все пак баба е права. Животът е по-кратък, отколкото си мислим. Ако ви се обадя някой път, може би ще успеем и двамата да се откъснем от задълженията си.

Спазвай мораториума върху срещите с мъже, напомни си тя. Но... Може би щеше да е добре да го прекрати, за да престане да мисли непрекъснато за Дел.

— Може би...

Танцът свърши и сред бурни аплодисменти и възторжени възгласи оркестърът засвири традиционно гръцко хоро. Лоръл понечи да се дръпне встрани, но Ник задържа ръката ѝ.

— Не бива да пропускате това.

— Наистина не е редно. Освен това никога не съм го играла...

— Не се притеснявайте, аз ще ви показвам.

Преди да успее да измисли друго извинение, някой друг вече бе хванал свободната ѝ ръка и ритъмът я повлече.

Какво пък, каза си тя. Беше на парти.

Дел се появи по време на бавния танц и автоматично се огледа за Паркър. Или поне така си каза. Почти мигновено забеляза Лоръл.

Танцуваше. С кого? Не биваше да танцува с някакъв тип, когото той не познаваше... Би трябвало да работи.

Дали не си е поканила кавалер за партито? Изглеждаха така, сякаш се познават, реши той, докато ги наблюдаваше как се движат в синхрон и как тя му се усмихваше.

— Дел, не те очаквах тази вечер. — Паркър се приближи до него и го целуна по бузата.

— Отбих се само за малко... Кой е този?

— Кой?

— Дето танцува с Лоръл.

Озадачена, Паркър се озърна и потърси Лоръл в тълпата.

— Не съм сигурна...

— Не го ли е поканила тя?

— Не, от гостите е. Това е нещо като парти след годеща и преди самата сватба. Дълга история.

— И откога танцувате на парти, което сте организирали?

— Зависи от обстоятелствата. — Погледна го крадешком и тихичко изхъмка, заглушена от веселата музика и бърбенето на гостите. — Дватама изглеждат добре заедно.

Дел само сви рамене и пъкна ръце в джобовете.

— Не е много разумно да насърчавате гостите да ви свалят.

— „Насърчавате“ е доста спорен термин. Във всеки случай Лоръл може да се справи и сама. О, много обичам, когато танцуват традиционни хора — добави тя, когато музиката смени ритъма си. — Толкова е весело. Виж само Лоръл! Схванала е стъпките.

— Винаги е била добра в танците — измърмори Дел.

Тя се смееше и очевидно нямаше никакви проблеми със стъпките или ритъма. Изглеждаше различно, каза си той. Не можеше да определи точно как. Не, не беше това... Той гледаше на нея по различен начин. През призмата на онази целувка. Беше променила нещата, а промяната го притесняваше.

— Трябва да направя още една обиколка.

— Какво?

— Още една обиколка — повтори Паркър и наклони глава, за да го погледне по-внимателно.

Той свъси вежди.

— Защо ме гледаш така?

— Нищо. Можеш да се поразтъпчеш наоколо... Никой от гостите няма да се притесни. Или ако искаш да хапнеш нещо друго, освен десерт, иди до кухнята.

Той понечи да каже, че не желае нищо, но осъзна, че не е съвсем вярно. Просто не знаеше какво иска.

— Само се отбих за малко. Откъде да знам, че всички работите. Или поне повечето от вас — поправи се той, когато Лоръл мина покрай тях във вихъра на танца.

— Непредвиден ангажимент. Имаме още около час. Ако искаш, качи се в салона и ме изчакай.

— Вероятно ще си тръгна.

— Е, ако си промениш решението, ще се видим по-късно.

Реши, че му се пие бира, но ако искаше да си вземе една, без да е длъжен да помага, тогава трябваше да иде до хладилника в семейната кухня, вместо да използва някой от предвидените за тържеството барове.

Би трябвало да се прибера у дома и там да пийна бира, каза си той, докато слизаше по стълбите. Но още не му се връщаше, не и докато мислеше за Лоръл, която танцуваше така, сякаш е родена на остров Корфу. Просто щеше да си вземе една бира, да намери Джак и да се помотаят заедно около час. Картър сигурно също бе някъде наоколо. Ще потърси и двамата, за да прекара малко време с приятелите си.

Най-добрият начин да откъснеш мислите си от една жена бе да седнеш на бира с мъже.

Върна се в семейната кухня и намери студена бутилка от любимата си марка в хладилника. Точно от каквото се нуждаеше. След като я отвори, отново се загледа през прозореца с надежда да зърне поне единия от приятелите си. Но на терасата, която сега бе огряна от свеци и цветни лампички, се разхождаха непознати.

Трябваше да се прибере и да навакса с работата си. Или да зареже делата и да погледа малко спорт по телевизията. Вече бе станало прекалено късно да се обажда на когото и да било за вечеря или питие, а горчивата истина бе, че не му се стоеше сам.

Понесла в ръка обувките си, пристъпваща безшумно, Лоръл влезе в кухнята. Искаше да остане сама. Вместо това видя Дел,

застанал до прозореца с вид, както ѝ се стори, на най-самотния човек на света.

Коего изобщо не му подходеше. Никога не бе мислила, че Дел е самотен. Той познаваше всички и животът му бе изпълнен с толкова много хора, че тя често се чудеше как не му се иска просто да избяга някъде за глътка въздух насаме.

Но сега ѝ изглеждаше напълно сам, съвсем отделен от другите и някак тъжен.

Прииска ѝ се да иде до него, да го прегърне и да изтрие от лицето му тази тъга. Вместо това се довери на инстинкта си за самосъхранение и тръгна да излиза от стаята.

Той се обърна и я видя.

— Извинявай — рече тя, — не знаех, че си тук. Паркър ли търсиш?

— Не, видях я горе. — Той вдигна вежди при вида на босите ѝ крака. — Предполагам, че толкова много танци уморяват ходилата.

— О, не е заради танците, просто в края на работния ден умората се натрупва. — Изведнъж Лоръл реши да приключи с темата и да му се извини. — Имам само няколко минутки, но тъй като си тук, искам само да кажа, че прекрачих границата онази вечер. Не биваше да ти се нахвърлям така. — Лош избор на думи, отчете тя. — Разбирам, че изпитваш известно чувство на дълг... Но ми се ще да не е така и не мога да не се дразня от това, както и ти не можеш да престанеш да изпитваш това чувство. Затова е безсмислено да се караме.

— Добре.

— Ако само това имаш да кажеш по въпроса, ще считам, че всичко е приключено.

Той само вдигна пръст и отпи глътка от бирата. Без да сваля очи от нея.

— Не съвсем. Чудя се защо твоето раздражение намери точно такъв израз тогава.

— Виж, ти се държеше както винаги, а това страхотно ме подразни и казах неща, които не биваше. Така става, когато някой е ядосан.

— Не говоря за онова, което каза, а по-скоро за онова, което направи.

— Всичко е свързано. Бях бясна. Съжалявам. Приеми извинението или не го приемай.

Сега той се усмихна и тя усети как гневът отново пламва в нея.

— И преди си ми била ядосана. Никога не си ме целувала така.

— Същото е като с краката ми.

— Моля?

— Всичко се натрупва. Много е дразнещо, когато се държиш така, сякаш знаеш всичко, и тъй като го правиш от години, ядът се е натрупвал в мен и така... Трябваше да ти докажа тезата си.

— И каква беше тя? Мисля, че съм я пропуснал.

— Не знам защо правиш такъв голям въпрос от всичко това. — Усети как гневът се надига в нея, страните ѝ пламнаха от смущение. — И двамата сме големи хора. Беше просто една целувка и мирна алтернатива на това да те фрасна. Което ми се ще да бях направила.

— Добре. Само за да изясним всичко. Била си подразнена от мен. Същото това раздражение се е натрупвало с години. И действията ти са били алтернатива на това да ме удариш. Това обобщава ли случая?

— Да, господин адвокат, много точно. Искаш ли да взема Библия и да се закълна над нея? Господи, Дел... — Тя отиде до хладилника и рязко отвори вратата, за да вземе бутилка вода. Вероятно би могла да се сети за човек, който да я вбесява повече, но точно сега Дилейни Браун бе начело на списъка. Ядно завъртя капачката на бутилката, за да я отвори, и се обърна. И се блъсна право в него. — Престани. — Не би го нарекла точно паника, но гневът ѝ определено се превърна в нещо друго.

— Ти отвори вратата. И в преносен смисъл. — Той махна с ръка към хладилника. — Обзалагам се, че и сега си ядосана.

— Да, ядосана съм.

— Добре. След като сме на едно мнение и вече знам как се прави...

Сграбчи я за раменете и я повдигна, докато тя се опираше само на пръстите на босите си крака.

— Дори не си и помисляй...

Само това успя да изрече, преди мозъкът ѝ да блокира.

Огънят, пламнал в слетите им устни, контрастираше със студения въздух откъм гърба ѝ. Чувстваше се в капан между леда и

огъня, безпомощна да поеме накъдето и да било, докато той я държеше върху тънката разделителна ивица.

После ръцете му се плъзнаха надолу, слязоха към талията ѝ и целувката плавно премина в разтапяща страст. Тялото ѝ сякаш омекна, а главата ѝ се замая, когато той я придърпа още по-близо.

Тя изстена... А това не говореше за гняв, а за приемане. Беше като изненадващ подарък, който е бил скрит години наред и едва сега Дел го отваряше. Искеше му се внимателно и предпазливо да разгърне опаковката и да намери нещо повече.

Лоръл помръдна, посегна към него и ледената вода от бутилката поля и двамата. Той се дръпна леко, погледна мократа си риза, после нейната.

Очите ѝ бяха замаяни и потъмнели, тя примигна. Той се усмихна широко, а тя понечи да се дръпне. Размаха бутилката и с рязкото движение разплиска още вода.

— Добре. Да. Значи... сега сме квит. Трябва да се връщам. Трябва. — Пипна мократа си блуза. — По дяволите.

Обърна се и избяга.

— Хей, забрави си обувките. Е, какво пък...

Затвори хладилника и взе бирата.

Странно, мислеше си той, докато се облягаше на плота в притихналата кухня. Чувстваше се по-добре. Всъщност чувстваше се страхотно, за бога.

Загледа се в обувките, които тя бе оставила на пода. Много са секси, реши той, особено комбинирани с деловия костюм, който носеше. Зачуди се дали е бил трезво подбран ансамбъл или просто импулс.

А не беше ли малко странно да мисли за обувките ѝ? Но след като вече го бе направил... Развеселен, Дел отвори едно чекмедже, за да потърси лист хартия.

Значи бяха квит, така ли, мислеше си той, докато пишеше бележката. Изобщо не го интересуваше равният резултат.

На сутринта Лоръл предпочете да поплува, вместо да иде във фитнеса. Повтаряше си, че просто иска промяна, но трябваше да

признае, че така можеше и да отбягва Паркър, докато измисли какво да ѝ каже. А дали изобщо да казва нещо?

Най-добре да остави всичко както си беше... Тя се отблъсна от ръба за поредната дължина. Нямаше какво да споделя, наистина. Дел бе състезателна натура по рождение. Бе го целунала, затова и той ѝ бе отвърнал със същото. В двоен размер. Беше решил да я постави на място — типично за него.

Ами онази негова усмивка? Отблъсна се за нова дължина. Онази глупава, самодоволна, превъзхождаща я усмивка? Това също бе толкова типично за Дел. Беше нелепо да си въобразява, че има чувства към него. Просто си бе изгубила ума за миг. Или за цяло десетилетие. Но кой ли брой, питаше се тя. Беше си върнала разума. Напълно. Всичко бе нормално.

Когато отново се отблъсна от ръба, тя затвори очи и се остави да потъне. След изморителната тренировка усещането за безтегловност беше идеално. Просто се оставяше на течението, точно както правеше и в личния си живот. И това бе правилно, беше хубаво, наистина... Нямаше нужда от строга подреденост...

Хубаво бе да е свободна да прави каквото си иска, когато приключи работният ден или както сега, преди да е започнал. Да не е отговорна пред друг, освен пред себе си. Нямаше нужда всичко да е установено и улегнало. Дори не го искаше. Дел — или ситуацията с Дел — бе само спънка по пътя. Всичко вече бе изгладено, каза си тя. Толкова по-добре.

Отметна коса назад и посегна към перилата на стълбичката. И едва не извика стреснато, когато Паркър пристъпи към нея с кърпа.

— Господи, уплаши ме. Не знаех, че си тук.

— И аз доста се стреснах. За миг си помислих, че ще трябва да скоча вътре и да те измъкна от водата.

Лоръл взе кърпата.

— Просто се бях оставила на течението. Малка промяна в забързаното темпо от последните няколко дни. Не се отпусκαме достатъчно, така мисля аз.

— Добре, ще включа течението в графика.

Лоръл се засмя и се уви с кърпата.

— Не се съмнявам. Облечена си. Колко е часът?

— Наближава осем. Явно доста време си се оставила на течението.

— Явно. Тежка нощ.

— Така беше. Видя ли Дел?

— Защо? Видях го, ала защо питаш?

— Защото той беше тук, а ти липсваше известно време, без да те знаем къде си.

— Не съм била в неизвестност, капитане. Просто си починах за малко.

— И си смени блузата.

Нещо много подобно на вина започна да се прокрадва в Лоръл.

— Разлях нещо. Какво е всичко това?

— Любопитство. — Паркър ѝ подаде един плик. — Това беше оставено на кухненския плот. Госпожа Г. ми го даде да ти го предам.

— Е, ами защо направо не ми... — Лоръл млъкна, когато разпозна почерка на Дел.

— Не искаш ли да разбереш какво пише? Аз искам. — Паркър стоеше, като ѝ препречваше пътя и се усмихваше ведро. — Би било учтиво да се прибера и да те оставя насаме, докато го четеш. Но аз просто не съм чак дотам зряла.

— Няма нищо. Добре.

Чувстваше се малко неловко, докато отваряше плика.

„Може и да си мислиш, че всичко е приключило, но грешиш. Взех обувките ти за заложници. Свържи се с мен в рамките на четиридесет и осем часа, иначе моделът на «Прада» ще го отнесе.“

Лоръл издаде звук, който бе нещо средно между смях и проклетие, докато Паркър четеше през рамото ѝ.

— Взел ти е обувките?

— Явно. Какво се очаква да направя в случая? — Лоръл размаха бележката. — Реших, че ще оставя всичко както си е, а сега той си играе игрички. Тъкмо си купих тези обувки.

— Как така е взел обувките ти?

— Нищо особено. Аз ги бях свалила, а той беше там, и ги оставих, след като...

Паркър кимна иронично.

— Звучи ми напълно логично...

— Нищо нецензурно, завистливке. Извиних му се, задето му се нахвърлих, но това не беше достатъчно за Дел и той започна с кръстосан разпит. А после едното доведе до другото пред хладилника. Трудно е за обяснение...

— Очевидно.

— Просто се прави на умник. Може да си задържи обувките.

— Сериозно? — Паркър я погледна спокойно и се усмихна. — Защото това би било знак, поне за мен — а вероятно и за него — че те е страх да се изправиш срещу предизвикателството.

— Не ме е страх — и не ми излизай с този номер. — Лоръл рязко издърпа кърпата и се зае енергично да търка косата си. — Просто не искам да предизвиквам нищо.

— Защото е трудно да се носиш по течението, когато има предизвикателство.

— Да. Както и да е, имам си и други обувки. И по-хубави. Няма да му доставя удоволствието да ме въвлече в глупавата си игра.

Паркър отново се усмихна.

— Мъжете са толкова непохватни.

Лоръл вдигна очи към небето.

— Той е твой брат — измърмори тя и тръгна обратно към къщата.

— Да, така е. — И се запита колко ли време ще е нужно на приятелката ѝ, за да се предаде. Повече от двайсет и четири — реши тя — и по-малко от четиридесет и осем. Блекбърито в джоба ѝ звънна. Погледна дисплея, докато крачеше по моравата. — Добро утро, Сибил. Какво мога да направя за теб?

ШЕСТА ГЛАВА

Винаги имаше начин да се събере информация. Според Паркър информацията не беше просто сила, тя водеше и до ефикасност. А в нейния свят ефикасността бе върховна добродетел. За да се свърши каквото и да било добре, точно и ефикасно, трябваше първо да се съберат фактите и детайлите.

И винаги когато бе възможно, да се вършат по няколко задачи едновременно.

Първата делова задача за седмицата, приблизително двацет и четири часа след началото на заложническата криза, бе да помоли Дел да я закара с колата си. Не бе трудно да се уреди, тъй като бе избрала неговия механик за редовния технически преглед на автомобила си. Малкълм Кавана може и да си падаше малко грубиян, беше и изключително самоуверен тип, но пък страшно си разбираше от работата — а това бе най-важно. Не беше за пренебрегване и фактът, че бе приятел на Дел.

Тъй като предстоеше много натоварен уикенд, а и същата вечер имаха репетиция за една от сватбите, тя съвсем честно можеше да каже на Дел, че има нужда някой да я закара до града, тъй като никоя от приятелките ѝ не можеше да отдели време.

Нямаше значение, че би могла да се обади на куп други хора или пък да повика такси, каза си тя, докато освежаваше червилото си. Услугата щеше да накара Дел да се чувства като големия брат — роля, която му харесваше, а тя щеше да получи възможност да изкопчи от него информация, след като Лоръл упорито не отронваше и дума.

Провери съдържанието на чантата си, а после прегледа графика си на блекбърито.

Да говори с Дел. Да си вземе колата. Среща с клиенти за обяд, прибиране на дрехите от химическото, време за пазар и да се върне до четири и половина, за да се подготви за репетицията.

Имаше отделни списъци с подточки за срещата с клиентите, за дрехите, които трябваше да вземе от ателието, както и продуктите от

пазара — всичко бе прилежно записано под основната точка.

Набързо се завъртя пред огледалото. Клиентите бяха много важни и тъй като бяха резервирали обяд в кънтри клуба си, беше от значение да се появи в подходящ вид.

Лятната рокля в бледожълто умело постигаше баланс между свободния и професионалния стил. Дискретни бижута, но орловият поглед на майката на клиентката със сигурност щеше да разпознае оригиналните скъпоценности, а това носеше определен престиж. Бе оставила косата си свободно пусната за разнообразие — просто обяд по женски, приятелски. Нищо прекалено бляскаво, нищо привличащо погледите. Сватбеният агент никога и в никакъв случай не биваше да засенчва булката. Доволна от вида си, тя наметна и много тънък бял пуловер, заради климатичната инсталация, ако клиентите все пак предпочетат да обядват вътре в клуба.

Цели десет минути преди уговорения час с брат ѝ тя слезе долу. Къщата, която обичаше, изглеждаше толкова тиха, толкова голяма в средата на утрото, когато нямаше насрочени срещи с клиенти, нямаше събития, които да изискват цялото ѝ внимание и енергия. Ухаеше прекрасно от цветята на Ема, аранжирани в огромни букети или красиви малки вази, а по стените имаше и фотографии на Мак, редом с произведенията на изкуството.

И все пак тя бе променила малко неща тук — бе преместила само най-личните вещи в своето крило или това на Лоръл. Но къщата си оставаше нейният дом, едно щастливо място, свидетел на стотици празненства. И спорове, мислеше си тя, докато наместваше една от купите. Смях, сълзи, драми и лудории.

Не помнеше някога да е била самотна в тази къща или да е искала да бъде другаде.

Погледна часовника си, прецени времето и реши да се отбие при Лоръл.

Застанала до плота, Лоръл размесваше топка фондан. Върху различни поставки наблизко стояха шест готови сладкарски блата. Тъй като бе предпочела да слуша развлекателно шоу, а не музика по радиото, Паркър прецени, че приятелката ѝ явно няма нищо против вниманието ѝ да бъде отвлечено.

— Излизам — обяви тя. — Имаш ли нужда от нещо?

Лоръл я погледна.

— Този цвят много ти отива.

— Благодаря. Носи ми слънчево настроение.

— И изглеждаш така. Трябват ми около три килограма ягоди — добави тя. — Много свежи. Не искам всички да са напълно узрели и червени. Смеси ги. Така ще ми спестиш едно тичане до пазара следобед.

— Никакъв проблем. — Извади блекбърито и добави ягодите в списъка. — И бездруго отивам до пазара след обяда с клиентите. Джесика Сиймън и майка й.

— Вярно. — Лоръл спря да меси тестото и кръстоса пръстите и на двете си ръце.

— МНБ иска да обсъдим менюто и музиката. Това за утре вечер ли е? — попита тя, докато Лоръл посипваше плота си с царевично нишесте.

— Да. Шест етаж, плисиран фондан и орхидеи от захарна паста, които да са в тон с любимото цвете на булката. — Тя разточи първия лист фондан. — Чакай, мислех, че колата ти е в сервиза.

— Така е, но вече е готова. Дел ще ме закара до там.

Лоръл леко се смръщи. Или на Дел, или на малките въздушни мехурчета, които забеляза. Бодна ги с тънка игла.

— Да нося ли някакво съобщение, за него или за обувките ти?

— Много смешно. — С уверени бързи движения Лоръл вдигна листа фондан с две ръце и го сложи върху първия етаж на тортата. — Можеш да му кажеш да престане да се държи като магаре и да ми ги върне.

— Добре.

— Не, не казвай нищо. — Сви рамене и приглади фондана отгоре и отстрани, като изтикваше въздушните мехурчета. — Обувките не ми трябват. Вече ги забравих.

— Разбира се.

Лоръл взе ножа за разрязване на пица и го размаха към Паркър.

— Знам ти номерата, Браун. Опитваш се да ме подразниш, за да му се обадя. Няма да стане.

— Добре. — Паркър се усмихна ведро, докато Лоръл обхождаше основата на тортата с ножа, за да отстрани излишния фондан. — Той ще се появи след минутка. Ще се върна с ягодите.

— Различен размер, различно червени — викна след нея Лоръл.

— Ясно.

Отиде със спокойна крачка в предната част на къщата, доволна, че е постигнала каквото си бе намислила. Лоръл щеше да работи през целия ден с мисли за Дел и обувките.

Излезе навън, намести слънчевите си очила и слезе по алеята, когато Дел спря отпред с колата.

— Точно навреме — отбеляза той.

— И ти също.

— Нали сме Браун. Ние сме вманиачени в точността.

— Смятам това за добродетел и специално качество. Благодаря, че правиш това за мен, Дел.

— Нищо работа. Тъкмо ще се отбия да се срещна с един клиент, а после ще се видя с Джак за обяд. Всичко се подрежда идеално.

— Много задачи едновременно. Ключът към успеха. Нови обувки? — попита тя.

— Не. — Той я погледна за миг, докато завиваше на излизане от алеята. — Защо?

— О, чух, че наскоро си се сдобил с прелестни нови обувки.

— Вярно. — Тъгълчето на устните му потрепна развеселено. — Не са ми по мярка. Освен това от ходенето на токчета ме болят палците.

Тя го бутна с пръст по ръката.

— Взел си обувките на Лоръл. Кога ще престанеш да се държиш като дванайсетгодишен?

— Никога. — Сложи ръка на сърцето си, сякаш се заклеваше. — Тя ядосана ли е, или й е забавно?

— И двете... Или нито едното. Бих казала, че е объркана.

— Значи мисията е изпълнена.

— Типично за теб. Защо искаш да я объркваш?

— Тя започна.

Паркър свали леко очилата си и го погледна изпитателно.

— Мисля, че току-що се върна към предучилищна възраст. Какво е започнала?

Той само я погледна за миг.

— Може и да съм момче, но познавам и теб, и дружките ти. Знаеш какво е започнала и сега се опитваш да изкопчиш моето виждане по темата.

— Няма нужда нищо да изкопчвам, а и ти не си длъжен да ми казваш. Извинявай — добави тя при звъна на телефона. — Шона, здравей! Тъкмо оставих Лоръл в кухнята, където довършва твоята торта. Ще бъде прелестна. Добре. Не, не се притеснявай. Ще се обадя на туристическия си агент... Това е отлична идея. Имаш ли номера на полета му? — Докато говореше, тя извади бележник и химикалка и повтори информацията, след като я записа. — Ще проверя веднага, за да съм сигурна, че всичко е по график, ще уредя кола да го вземе от летището и да го доведе на репетицията. Не, няма да е проблем. Остави всичко на мен и ще се видим довечера. Успокой се, нещата са под контрол. Иди да си направиш маникюр и не се тревожи за нищо. Да, и аз също. До скоро. Полетът на кума бил отменен. Използва друг маршрут — обясни тя, докато прибираше бележника. — Малко ще закъснее довечера.

— За миг се притесних.

— Лоръл е права. Голям умник си.

— Така ли е казала?

Паркър вдигна безразлично рамене и прибра блекбърито.

— Добре, твоите методи на изтезание са жестоки и ефикасни — рече той. — Тя промени правилата на играта и сега се опитвам да разбера дали трябва и аз да го направя. Не съм сигурен, че идеята е добра, но все пак е някаква идея... Какво ще кажеш?

— Мисля, че и двамата ще се опитате да контролирате нещата, така че или ще се карате като побеснели кучета, или ще се влюбите безумно. Вероятно и двете, тъй като изпитвате силни и дълготрайни чувства един към друг. И тези чувства ще се променят и преминават в други, ако ти го направиш...

— Не си търся скандал, нито имам намерение да се влюбвам безумно. Просто проучвам възможно ново развитие. Странно ли е за теб?

Интересно, помисли си тя, че и двамата бяха попитали едно и също.

— Още не знам. Когато тя се свърже с теб за обувките, което ще стане, макар да си мисли, че няма да го направи, недей да злорадстваш.

— Само вътрешно. — Той зави към паркинга на сервиза. — Значи ще се свърже с мен?

— Много харесва тези обувки. Освен това ще реши, че ако не ти се обади, това ще означава, че оставя победата на теб. — Наведе се към него и го целуна по бузата. — Благодаря, че ме докара.

— Мога да те изчакам. Мал сигурно е някъде наоколо и мога да си поприказвам с него, докато приключиш.

— Няма нужда. — Ако Дел се заприказваше с него, тогава Малкълм щеше да разбере, че и тя е тук, и определено щеше да има какво да каже. Предпочиташе да избегне това, както и самия него. — Обадих се предварително, така че знаят, че идвам.

— Естествено, че си се обадила. Добре, кажи на Мал, че ще се видим на покер.

— Хм, ела на вечеря другата седмица. — Тя слезе от колата. — Ще си направим голяма семейна вечеря. Ще проверя графика на всички останали и ще ти кажа кога е най-удобно, ако и ти си свободен.

— Може да се уреди. Хей, Паркър, много си хубава.

Тя се усмихна.

— Само не се заглеждай прекалено в обувките ми.

Той се разсмя, а тя затвори вратата и тръгна към офиса.

Изтощената на вид жена с оранжева коса и големи очила със зелени рамки, която седеше зад бюрото и говореше по телефона, махна на Паркър да се приближи. Няколко дискретни запитвания бяха достатъчни, за да разбере, че това е майката на Малкълм. Не че бе особено важно. Просто обичаше да знае с кого си има работа.

— Точно така, утре следобед — говореше майката. — След два часа. Виж какво, току-що докараха частта, а момчето има само две ръце. — Тя вдигна към тавана ясните си зелени очи — същия цвят като на сина ѝ — и кимна на Паркър, докато отпиваше от бутилката газирана вода. — Бързо ли искаш да стане или както трябва? Той вече ти каза, че ще отнеме поне ден, след като докарат тази част. И аз го чух. Може би е по-добре да си купуваш американско производство. Ако е готова по-рано, ще ти се обадя. Това е най-доброто, което мога да обещаая. Да, чудесен ден ти пожелавам и на теб. Тъпанар — добави тя, след като бе затворила. — Всеки си мисли, че светът се върти около него — каза на Паркър. — Всеки е център на вселената, за бога. — После въздъхна и се усмихна — изключително мила усмивка. — Изглеждаш много свежа и красива.

— Благодаря. Имам среща с клиент.

— Приготвила съм фактура тук. Направих я и я разпечатах, след като се обади. Почвам да свиквам с проклетия компютър.

Паркър си спомни първата им среща и объркването на госпожа Кавана.

— Наистина спестяват време, след като свикнеш с програмата.

— Е, сега ми отнема само около два пъти повече време, отколкото просто да я напиша на ръка, вместо три пъти повече, както беше по-рано. Ето, заповядай.

— Чудесно. — Паркър пристъпи и я погледна.

— Познавах майка ти донякъде.

— О, така ли?

— Ти много приличаш на нея, като се замисля. Беше истинска дама. Която няма нужда да се държи високомерно, за да бъде такава.

— Тя би се зарадвала много на точно такова описание. — Паркър остана доволна от сметката и извади кредитната си карта. — Мисля, че се познавате и с Морийн Грейди. Тя се грижи за къщата, а и за нас, откакто се помня.

— Да, познаваме се малко. Според мен, ако поживееш известно време в Гринуич, скоро опознаваш всички. Моето момче играе покер с брат ти.

— Така е — потвърди Паркър и подписа бележката. — Всъщност именно Дел ме докара. Каза ми да предам на Малкълм, че ще се видят на редовната покер вечер.

Готово, изпълних дълга си, помисли си тя.

— Сама можеш да му го кажеш — отвърна жената, когато забеляза Малкълм да влиза през страничната врата откъм сервиза, като бършеше ръце в някакъв парцал.

— Майко, трябва да... — Той млъкна, усмихна се бавно. — Здравей. Много си хубава.

— Госпожица Браун тъкмо дойде да си вземе колата. — Майка му грабна ключовете и за ужас на Паркър ги метна към Малкълм, който ги улови с една ръка. — Изпрати я навън.

— Не е нужно. Аз само...

— Това е част от обслужването. — Мал отиде до предната врата на офиса и я задържа отворена.

— Благодаря, госпожо Кавана. Беше ми приятно да се видим отново.

— Отбий се пак, когато пожелаеш.

— Наистина... — подхвана Паркър, щом се озоваха навън. — Малко бързам, така че...

— Среща с гаджето?

— Делова среща.

— Жалко е да се хаби такава рокля за бизнес, но ще те закараме.

От него се носеше миризмата на работата му, която далеч не бе толкова неприятна, колкото си бе представляла. Джинсите му бяха скъсани на коляното и изцапани с масло по бедрата. Зачуди се дали не носи черна тениска, за да не ѝ личат петната.

Косата му бе почти също толкова тъмна и небрежно падаше около лицето с изсечени черти. Забеляза, че не се е обръснал, но така изглеждаше по-скоро опасен, отколкото мърляв.

— Имаш чудесна кола. — Той разлюля ключовете в ръката си, без да откъсва очи от лицето ѝ, когато стигнаха до автомобила. — И се грижиш добре за нея. Почистихме я за наша сметка, тъй като това е първото ти посещение при нас, но и бездруго не бих могъл да ти взема пари. Поддържаш това бебче чисто и излъскано.

— Машините ти служат по-добре, когато се грижиш за тях.

— Това е чудесно, но повечето хора го пренебрегват... А какво ще правиш след срещата?

— Моля? О, имам разни задачи и още работа.

— Винаги заета?

— Рядко ми остават свободни часове. — Много добре знаеше кога един мъж я сваля, но не можеше да си спомни това някога да я е притеснявало. — Наистина ми трябва ключовете. Колата няма да запали без тях — усмихна се тя.

Той ги пусна в отворената ѝ длан.

— Ако се случи някога да останеш свободна, можеш да ми звънеш. Ще те повозя на моето бебче.

Докато тя се опитваше да измисли подобаващ отговор, той посочи с ръка напред. Проследи жеста му и забеляза голям, мощен и лъскав мотор.

— Не мисля — възропта Паркър. — Определено не е за мен.

Той само се усмихна.

— Ако си промениш мнението, знаеш как да ме намериш. — Изчака само миг, докато тя влезе в автомобила. — За първи път те

виждам с пусната коса. В тон е с роклята.

— Благодаря за колата... — рече объркано Паркър. Сетне се разгневи на себе си — говореше така, сякаш някой беше вързал езика ѝ.

— Удоволствието беше мое.

Тя затвори вратата, завъртя ключа и с истинско облекчение потегли. Този мъж просто я изваждаше от равновесие...

Трябва да приключа с тази глупава ситуация, повтаряше си Лоръл. Отначало ѝ се струваше добра идея да не обръща внимание на Дел и на детинщините му. Ала колкото повече обмисляше положението, толкова повече ѝ се струваше, че пренебрежението от нейна страна може да се тълкува като отбягване. Което би му дало предимство в случая, а това просто бе недопустимо.

Запази плана си — макар и не особено ясен — в тайна. Тъй като нямаха нужда от нея по време на репетицията, контактът с приятелките ѝ бе ограничен, а така и изкушението да сподели с тях. Стоеше си в кухнята и се занимаваше с крема и маслената глазура за лятната ягодова торта за събота следобед. Провери графика си и погледна часовника, като се опитваше да се пребори с усещането за вина, задето се измъква тайничко от собствения си дом.

Свали престилката си и мислено изруга. Нямахте да иде при Дел, за да се справи с тази ситуация, цялата потна и рошава. Привеждането в приличен външен вид не означаваше, че е суетна.

Качи се по задните стълби към своето крило в къщата, за да отмие от себе си работния ден. Гримирането също не бе суетене. Просто елементарна грижа за себе си. А и обичаше да носи обеци. Имаше право да си ги сложи, да облече и хубава блуза... Не бе престъпление човек да иска да изглежда възможно най-добре, независимо от обстоятелствата.

Отказа се да спори със себе си и отново използва задното стълбище с надеждата да се измъкне, без да я видят. Щеше да се върне още преди някой да забележи, че я няма.

— Накъде си се запътила?

Хванаха я.

Обърна се и видя госпожа Грейди в градината с подправки.

— Просто трябва да свърша нещо... — заекна Лоръл.

— Ами тогава върви. Нова блуза ли имаш?

— Не. Всъщност да. Донякъде... — *Мразеше* усещането за вина, което бавно пълзеше в душата ѝ. — Няма смисъл да си купуваш блуза и да не я носиш.

— Точно така... — увери я спокойно икономката. — Хайде, бягай и се забавлявай.

— Няма да... Все едно. Няма да се бавя.

Заобиколи къщата и отиде към колата си. Най-много час и после...

— Здравей. Излизаш ли?

О, за бога, все едно се бяха наговорили да я преследват... Постара се да се усмихне на Картър.

— Да. Имам малък ангажимент. Скоро се връщам.

— Добре. Ще ида да измоля нещо замразено от запасите на госпожа Г. Ще хапваме по-късно, ако искаш да се присъединиш.

— Благодаря, но вече ядох салата. Приятен апетит.

— Изглеждаш чудесно.

— И какво от това? — Лоръл тръсна глава. — Извинявай, съжалявам. Нещо съм разконцентрирана... Трябва да тръгна.

Скочи бързо в колата, преди да се натъкне на още някого.

Докато натискаше газта, ѝ хрумна, че трябваше да се отбие у Дел през деня, когато той нямаше да си е у дома. Знаеше къде си крие резервния ключ и какъв е кодът на алармената система. Само че той вероятно редовно го променяше, както бе редно заради безопасността. И все пак можеше да рискува да влезе и да си намери обувките. И да му остави бележка. Ето това би било хитро.

Вече бе прекалено късно. Но пък можеше и да не си е у дома, замисли се тя. Дел водеше активен живот — приятели, клиенти, момичета... В седем и половина в тая прекрасна лятна вечер сигурно имаше среща с някоя готина мацка — питие, вечеря, горещи страсти. Тя можеше да се промъкне, да си вземе обувките и да му остави забавна бележка.

Скъпи крадецо на обувки,

избягахме и се обадохме на ФБР. Специалният екип е на път.

Обувките „Прада“

Той щеше да се засмее, каза си тя. Знаеше, че не обичаше да губи, но щеше да се посмее. И това щеше да бъде краят на историята.

Стига да не задейства алармата и да не се наложи да го вика като адвокат след ареста си...

Лоръл се опита да отхвърли от мислите си подобен развой на нещата и започна да се настройва за новия план, докато шофираше.

Планът ѝ обаче се спуска като балон, когато забеляза колата му на входа.

Е, какво пък, връщаше се на първоначалния план.

Дел имаше страхотна къща, на която тя се възхищаваше още откакто бе построена за него. Вероятно бе твърде голяма за сам човек, но тя отлично разбираше нуждата от пространство. Знаеше, че Джек е изготвил проектите, съобразявайки се с много конкретни изисквания от страна на Дел. Не прекалено традиционна, нито пък прекалено модерна, с много светлина и простор. Зидарията от речни камъни и високият разчупен покрив ѝ придаваха някаква непринудена елегантност, която подходеше на собственика.

А в момента просто отлагаше влизането си, призна си тя.

Слезе от колата, отиде до предната врата и позвъни.

Пристъпи от крак на крак, не знаеше къде да дене ръцете си... Осъзна, че е много нервна. Господи, беше неспокойна заради среща с мъж, когото познаваше през целия си живот. С когото се бе карала и играла като малка. Дори се бяха женили няколко пъти — когато Паркър бе успявала с хленчене, подкуп или изнудване да го накара да се включи като младоженец в играта им на сватбен ден. А сега трепереше...

Реши да се овладее, ужасно мразеше да е страхливка.

Отново натисна звънеца, по-силно.

— Извинявай, много си бърз, а аз тъкмо... — започна Дел, но като я видя, млъкна. Беше с разкопчана риза, през която се виждаха мокрите му гърди, и с влажна коса. — А, ти не си доставчикът от „Чайна Палас“.

— Не, и идвам за... Не може да си поръчаш доставка за дома чак тук от „Чайна Палас“.

— Можеш, ако си защитавал сина на собственика в дело за притежаване на наркотици и си го вкарал в програма за рехабилитация вместо в килията. — Той се усмихна и пъхна ръце в джобовете на джинсите, на които не беше вдигнал изцяло ципа. — Здравсти, Лоръл. Влизай.

— Не съм дошла на гости. Идвам за обувките си. Просто ми ги дай и ще се махна, преди да пристигне оризът ти със скариди.

— Избрах си свинско в сладко-кисел сос.

— Отличен избор. Дай ми обувките.

— Влез. Ще обсъдим условията.

— Дел, това е направо абсурдно.

— Харесвам леко абсурдни ситуации от време на време. — За да приключат с това, той просто я хвана за ръка и я издърпа вътре. — Е, искаш ли бира? Взел съм китайска бира заради храната.

— Не искам бира. Искам си обувките.

— Съжалявам, намират се на неизвестно място, докато не бъдат определени и удовлетворени условията на откупа. Знаеш ли, че издават един такъв тъничък и писклив стон, когато усучеш тънките им точета? — Той сви юмруци и завъртя китки, за да покаже как го прави. — Малко е плашещо.

— Знам, че се мислиш за забавен. И донякъде си прав. Но имах наистина тежък ден. И просто си искам обувките.

— Заслужаваш една студена бира след тежък ден. Виж, пристигна и вечерята. Защо не идеш отзад на верандата? Навън е приятно. О, вземи няколко бири от хладилника, докато минаваш оттам. Здравсти, Дани, как си?

Можеше да спори с него, можеше дори да направи сцена... Но нито едното, нито другото щяха да ѝ помогнат да си получи обувките, докато Дел не сметнеше, че е готов да ѝ ги даде. Трябваше да запази самообладание, това бе ключът, реши тя, стисна зъби и тръгна към кухнята. Чу Дел и момчето от ресторанта да си говорят за бейзбол, докато се отдалечаваше. Явно някой бе отбелязал страхотен удар в някакъв мач снощи.

Озова се в просторната му кухня, която сега бе обляна в меката светлина на ранната вечер. Знаеше, че Дел не използва това място само

за готова храна. Умееше да приготвя няколко страхотни рецепти — изискани ястия за съблазняване на жените — и много добре се справяше с омлетите на сутринта след срещата.

Така се говореше.

Лоръл отвори хладилника да вземе бира и тъй като и бездруго имаше достатъчно, грабна една и за себе си. Познаваше обстановката тук почти толкова добре, колкото и в собствената си кухня, затова се насочи към фризера, откъдето извади две охладени халби. И забеляза спретнато подредени и надлежно надписани съдинки със задушено и супа от госпожа Г.

Тази жена хранеше целия свят.

Тъкмо наливаше втората бира, когато Дел се появи с торбите с храна.

— Виждаш ли, сипвам си... Считам това за изпълнение на условията ти. Когато я изпия, ще си получа обувките.

В погледа му се прокрадна леко снизхождение.

— Не мисля, че осъзнаваш ясно ситуацията. Аз имам нещо, което ти искаш, следователно аз определям условията. — Извади няколко чинии, салфетки, после измъкна два комплекта дървени пръчици от чекмеджето.

— Казах ти, че не искам вечеря.

— Пържени банички с кълцано месо. — Той разклати една от торбите. — Знаеш, че са ти слабост.

Беше прав за това. Наистина беше притеснена, ала ароматът на храната възбуди апетита ѝ.

— Добре. Ще хапна само една баничка.

Занесе бирите на верандата и ги остави на масата, от която се разкриваше гледка към моравата и градините.

Водата в басейна искреше. До него имаше красива беседка, в която се намираше огромна скара за барбекю. Всички знаеха, че Дел държи лично да обслужва скарата, когато организираше лятно парти, на което гостите се състезаваха ожесточено в игра на боче на моравата и се плискаха в басейна.

Умееше да забавлява гостите си, замисли се тя. Сигурно бе наследствено.

Дел се появи с табла, отрупана с картонени кутии и чинии. Поне бе закопчал ризата си, отбеляза тя. Щеше ѝ се да не го харесва

толкова... Би могла да се справи по-лесно с емоциите си, ако не намираще, че има привлекателна външност.

— Мислех, че ще хапвам в компанията на спортния канал, преглеждайки малко служебни документи. Но така е по-добре. — Дел сложи пред нея подложка за сервиране, отвори кутиите. — Имахте репетиция тази вечер, нали? — Седна и се зае да сипва в чинията си по малко от всяка кутия. — Как мина?

— Добре, предполагам. Нямаха нужда от мен, така че се подготвих за уикенда.

— И аз ще бъда гост на церемонията по вричането в неделя — каза ѝ той. — Бях в колежа заедно с Майкъл и изготвих брачния им договор. — Хапваше, докато тя само отпиваше от бирата си. — Е, каква е тортата?

— Шоколадово-маслен блат с бял шоколадов мус за пълнеж и с глазура от тъмен шоколад.

— Тройно удоволствие.

— Обичат шоколад. Отделните етажи се редуват с червени цветове от мушкато върху подложки от специалната пяна на Ема. Тя ще направи и преплетени сърца от мушкато за най-горния етаж. Сега трябва ли да питам как е минал твоят ден?

— Няма нужда да се заяждаш.

Лоръл въздъхна, защото той имаше право.

— Открадна ми обувките — изтъкна тя и се предаде пред изкусителния аромат на храната.

— „Открадна“ е силна дума.

— Мои са, а ти ги взе без разрешение. — Отхапа от баничките. Господи, наистина ѝ бяха слабост.

— Много ли са скъпи за теб?

— Това са просто обувки, Дел.

— Моля те. — Той изсумтя пренебрежително и махна с ръка. — Имам сестра. Знам колко държите на тези неща вие, жените.

— Добре, добре, какво искаш? Пари? Сладкиши? Помощ в домакинството?

— Съвсем разумни възможности. Но това е добре за начало. Опитай свинското в сладко-кисел сос.

— Кое е добре? Това ли? — Лоръл едва не се задави с бирата. — Сякаш сме на среща ли?

— Двама сме, има храна, напитки, красива вечер е... Има известна прилика със срещата.

— Само се отбих за малко. Заради откупа. Това е... — Замълча, защото отново я завладя притеснението. — Добре, дай да изясним нещата. Имам чувството, че започнах нещо. По един или...

— Друг начин? — помогна ѝ той.

— Добре, по един или друг начин. Защото бях в особено настроение и действах импулсивно, което те предизвика да отвърнеш. И сега осъзнавам, че репликата ми „вече сме квит“ е прозвучала за теб като хвърлена ръкавица. Определено го разбирам, след като те познавам много добре. Не си можел да оставиш нещата просто така, затова си взел обувките ми. А сега сме тук с китайска храна и бира, а светлината бавно помръква... Защото и двамата отлично знаем, че ти никога не си мислил за мен по този начин.

Той се замисли за момент.

— Това не е съвсем точно. Правилно би било да се каже, че съм се старал да не мисля за теб по този начин.

Лоръл го погледна изненадана. И замълча.

— Как се справяш с тази ситуация? — попита тя.

Той вдигна неопределено ръка.

Тя продължи настойчиво да се взира в него.

— Проклет да си, Дел.

СЕДМА ГЛАВА

Не можеше да се каже, че бе очаквал точно такава реакция, но с Лоръл често ставаше така.

— За какво конкретно ме проклинаш?

— Защото това е правилният отговор. Много те бива да казваш точно каквото трябва, освен когато изричаш нещо напълно погрешно.

— Трябвало е да станеш адвокат.

— Ще хапна още една баничка. — Лоръл извърна глава, за да не срещне погледа му.

Дел си помисли, че тя винаги го очарова. Освен когато го дразнеше. Ала и то вероятно бе същото.

— Помниш ли, когато всички се бяхме събрали у родителите на Ема за тържеството по случай Пети май?

— Разбира се, че помня. — Той леко се намръщи. — Изпих прекалено много текила, което е съвсем естествено, нали все пак беше Пети май. А тогава ти дойде и поседя до мен на стъпалата на верандата.

— Да проявиш известна загриженост за приятел, който е замаян от текила, не е кой знае какво. Но все едно...

Той прехвърли малко от свинското със сладко-кисел сос в чинията ѝ със своите пръчици.

— По-рано следобеда двамата с Джак стояхме на двора и просто зяпах тълпата, както правите и вие.

— *Вие* правите така.

— Добре. Забелязах една синя рокля... И едни страхотни крака... — Той направи неопределен жест с ръка, който ѝ даде много ясна представа за останалото. — Казах си, много хубаво, направо супер, и подхвърлих нещо в този смисъл на Джак. Той изтъкна, че краката и останалото, което зяпах, принадлежат именно на теб. Признавам си, доста се стреснах. — Внимателно прецени реакцията ѝ и сметна, че тя наистина се изненада. — Ако трябва да бъда напълно откровен, признавам, че това съвсем не бе първият подобен случай...

— Аз не съм ти само някакви крака, нито пък „всичко останало“.

— Не, но все пак имаш страхотни крака. Ти си красива жена. И това също е точно описание. Някои хора имат слабост към банички, други — към красиви жени.

Тя погледна покрай него към тъмнеещите сенки.

— Това би трябвало да ме ядоса.

— Освен това си и от най-старите ми приятели, на които наистина държа. — В тона му вече не се долавяше закачливост. — Това е от голямо значение.

— Така е.

Тя бутна настрана чинията си, усещайки, че всеки момент ще ѝ прилошее.

— Мисля също, че се случи нещо неочаквано или поне изненадващо, когато онази нощ реагира така импулсивно.

Мракът се сгъстяваше и градинските лампи грейнаха с мека светлина, а в далечината отекна вик на патица. Стори му се странно романтично и някак напълно уместно.

— Много деликатно се изразяваш.

— Е, все пак е първа среща — отвърна той и се усмихна.

— Дойдох само за обувките.

— Не е вярно.

Тя въздъхна.

— Може би... Но имах план, разчитах на това да си излязъл на среща и аз да се промъкна, да си взема обувките и да ти оставя забавна бележка.

— Тогава щеше да пропуснеш всичко това. Както и аз.

— Ето пак го правиш — въздъхна тя. — Мисля, че отчасти положението ми е пряко свързано с мораториума, който наложих на сексуалния си живот.

Развеселен, той надигна бирата си.

— И как вървят нещата там?

— Съвсем добре. Вероятно съм малко... Как по-деликатно да се изразя? Напрегната съм, по-напрегната от обичайното напоследък.

— В името на приятелството бих могъл да те заведа горе и да ти помогна да освободиш напрежението. Но това не ме устройва.

Тя понечи да му отвърне, че и сама може да освободи напрежението, но реши, че това е прекалено лично за споделяне, дори

и между добри приятели. Затова само сви рамене.

— Не е като при Джак и Ема — отбеляза той.

— Джак и Ема съвсем не освобождават напрежението. Те...

— Не говори прибързано — меко я прекъсна той. — Нямах това предвид. Те са приятели, но са станали такива преди десет или дванайсет години. Това е доста време. А ние с теб? На практика сме заедно през целия си съзнателен живот. Не сме просто приятели, ние сме едно семейство. Нямаме кръвна връзка, която би превърнала този разговор в неморален и извратен, но все пак сме семейство. От едно племе сме — реши той. — Може да се каже, че сме от едно племе.

— Племето. — Тя повтори думата, за да я изпробва. — Явно си мислил за това. И не мога да оспоря каквото и да било.

— Което е приятна промяна. Става дума за промяна не само за нас, а за цялото ни племе.

— Обзалагам се, че ти си вождът. — Лоръл облегна лакът на масата и подложи длан под брадичката си. — Винаги ти си вождът.

— Можеш да си вожд, ако ме победиш на канадска борба.

Беше силна и се гордееше с това. Но пък познаваше и докъде стигат силите ѝ.

— И като племенен вожд вече си решил как да продължим нататък.

— Имам един много общ план. По-скоро начален вариант на план.

— Същият си като Паркър. Може би това е част от проблема. Ако тя беше мъж или и двете бяхме лесбийки, щяхме да се оженим. И тогава нямаше да се налага да ходя по срещи. Толкова съм разстроена от това, че си наложих да не правя секс... И вероятно затова водим този разговор.

— Искаш ли да чуеш моя вариант?

— Да, но няма да участвам в разпита след това.

— Даваме си един месец.

— За какво си даваме месец?

— За да свикнем. Да се виждаме по този начин. Ще излизаме, ще си оставаме у дома, ще си приказваме, ще общуваме с приятели и ще се забавляваме. Ще се срещаме, както правят хората, когато постепенно минават към други взаимоотношения. Ала като имам предвид племенната ни връзка, както и това, че и двамата споделяме

желанието да ограничим потенциалната опасност от промяна във взаимоотношенията ни...

— Сега кой говори като адвокат?

— Предвид всичко това — продължи той — и макар че изобщо не ми носи никакво удоволствие, ще продължим мораториума върху секса.

— Ти също ли ще го спазваш?

— Така е справедливо.

— Хм. — Тя остави бирата и го погледна изпитателно. — Ще правим всичко, което правят нормалните необвързани зрели хора, но без секс. Нито помежду си, нито с други. Това ли искаш да кажеш?

— Точно така.

— В продължение на трийсет дни. А защо трийсет?

— Разумен срок, в който и двамата да преценим дали искаме да направим следващата крачка. Това е голяма стъпка, Лоръл. Ти си прекалено важна за мен, за да прибързваме.

— Срещите са по-трудни от секса.

Той се засмя.

— С кого, по дяволите, си излизала досега? Ще се постарая да те улесня. Какво ще кажеш да идем на кино след тържеството ви в неделя? Просто на едно кино.

Тя го изгледа дяволито.

— Кой ще избере филма?

— Ще преговаряме. Но искам филм без сантиментални истории.

— Без ужаси.

— Дадено.

— Може би е добре да изготвиш договор.

Той прие спокойно шегата ѝ.

— Ако имаш по-добра идея, готов съм да я чуя.

— Никаква идея нямам. Никога не съм мислила, че ще стигнем до момент, в който да ми е нужна. А не е ли по-добре просто да преспим заедно и да кажем, че сме квит?

Той се усмихна.

— Не само те познавам, но и отлично разпознавам кога някой бльфира.

— Не знаеш всичко.

— Не знам. Мисля, че затова е най-добре да си дадем време и да разберем. Аз съм „за“, а ако и ти си съгласна...

Тя се загледа в красивото му и познато лице, спокойните очи, небрежната стойка.

— Сигурно така ще се изнервим, че ще си издерем очите...

— Нищо ново. Съгласна ли си, Лоръл?

— Съгласна съм. — Тя му протегна ръка, за да сключат сделката.

— Мисля, че това заслужава нещо повече от ръкостискане.

Той пое ръката ѝ, но я дръпна силно към себе си и тя се надигна от стола.

Лека тръпка, породена от неизвестността, пробягна по тялото ѝ.

— А може би...

— Не. Нямах бръчица ето тук. — Той докосна с пръст челото ѝ между веждите. — Винаги те издава.

— Чакай — промълви тя, когато той погали ръцете ѝ. — Сега се притеснявам. Няма смисъл, когато мисля прекалено много за това и...

Накара я да млъкне, като я прегърна силно и леко я надигна, за да погали с устни нейните, бавно и нежно.

— Или пък... — Тя млъкна и плъзна ръце по раменете му, обвиги около врата му.

Дел се изненада, когато почувства топлотата и любопитството, които го обзеха. Вече не беше само страст. Сладостното и нежно усещане бе обгърнато от нещо познато и нещо ново. Познаваше уханието ѝ, формата на тялото ѝ, но нещата вече не бяха същите... Беше настъпил моментът, в който миналото се сливаше с онова, което можеше да бъде.

Удължи целувката, не бързаше. Притискаше я до себе си, за да вкуси от всички нови усещания.

Тя се отдаде изцяло, искаше ѝ се да поеме всяка частица от този миг, който си бе представяла десетки пъти. Отиващият си ден, меката светлина на лампите, тихата въздишка на летния бриз... Глупави фантазии на момичешкото въображение, които сега се превръщаха в реалност. А копнежите ставаха споделени...

Каквото и да се случеше, този миг, този залязващ ден, винаги щеше да остане неин.

Когато устните им се разделиха, той я попита нежно:

— Откога таиш тези чувства в себе си?

— Трудно ми е да кажа...

Отново докосна с устни нейните, сетне задълбочи целувката, докато и двамата останаха без дъх.

— Най-добре да ти донеса обувките.

— Добре.

Но тя отново го дръпна към себе си. Простена от удоволствие, когато ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ и сграбчиха стегнатото ѝ дупе.

Той усети, че вече не може да се владее, но успя да се дръпне.

— Обувките... — едва промълви. — Освобождавам заложниците. Наистина трябва да си вървиш. У дома.

Замаяна от вълнение, тя опита да избегне погледа му.

— Казах ти, че срещите са по-трудни от секса.

— Ние не се боим от предизвикателства. Имаш страхотни устни. Винаги съм ги харесвал. А сега още повече.

Лоръл се усмихна.

— Ела по-близо и ми го кажи отново.

— По-добре не. Връщам се след минутка с обувките.

Тя се загледа след него и си каза, че месецът ще бъде страшно дълъг.

Лоръл пое обратно към къщи.

Обгърна я тъга, когато си помисли колко е самотна...

Картър и Мак навярно вече се бяха прибрали в своята къщичка, Ема и Джак — в тяхната. Госпожа Г. или гледаше телевизия в уютния си апартамент с крака върху табуретката и кана чай, както обикновено, или беше навън с приятелки. А Паркър? Тя вероятно още работеше, но в собственото си крило на дома и в удобни дрехи.

Лоръл паркира, успокоена от светлината, която бе видяла в прозорците на студиото и на къщата за гости. Искаше само да се прибере в своя апартамент, сама, и да помисли за всичко, което се бе случило, което се бе променило или бе започнало да се променя тази вечер.

Устните ѝ още бяха изтръпнали от допира с неговите, кожата ѝ сякаш тръпнеше. Щеше ѝ се да си затананика и да затанцува. Ако си

водеше дневник, щеше да обсипе днешната страница с малки сърчица и цветя.

После щеше да я скъса и смачка, защото бе глупаво. Но все пак щеше да го направи.

Усмихна се на тези си мисли, влезе в къщата и много внимателно и тихо заключи след себе си. Сетне понечи да тръгне на пръсти към стълбището.

— Сега ли се прибираш?

Гласът тъй я стресна, че тя едва не извика. Извърна се рязко и видя Паркър. Сетне седна тежко на стъпалата, преди да се е строполила.

— Господи! Исусе! По-страшна си и от някой ротвайлер. Какво правиш?

— Аз ли какво правя? — Паркър вдигна кутията в ръката си. — Слязох да си взема плодово мляко и сега се качвам в стаята си. Ти защо се промъкваш крадешком по стълбите?

— Не се промъквам крадешком. Вървах си. Тихо. Имаш плодово мляко в малкия хладилник горе.

— Свърши ми боровинковото. Исках такова. Имаш ли нещо против?

— Не, не, за бога. — Лоръл си пое дъх на пресекулки, притисна ръка до сърцето си. — Направо ми изкара ангелите.

Паркър я изгледа изпитателно.

— Имаш виновно изражение.

— Не е вярно.

— Мога да го разпозная...

— Нямам вечерен час, нали, мамо? — ехидно попита Лоръл.

— Видя ли, гузна си.

— Добре, добре, прибери камшика. — Лоръл вдигна ръце в знак, че се предава. — Ходих до Дел да си взема обувките.

— Виждам, нали ги държиш в ръка.

— Вярно. Да... Е, обувките са много хубави и си ги искам. — Тя ги погали с обич. — Беше поръчал китайска храна. Имаше и пържени банички с месо.

Паркър се усмихна и седна до приятелката си.

— Нямахте да оставам, но останах, поседяхме и поговорихме за това, че аз го целунах, а после той ме целуна. Което всъщност не съм

ти споменала. Чувствам се странно, когато споделям тези неща с теб...

— Свиквай.

— Опитвам се... Както и да е, стигнахме и до това какво ще правим, ако изобщо правим нещо по-нататък. Той имаше план.

— Естествено. — Паркър се усмихна и гребна от млякото.

— Очакваш го, защото двамата сте правени по един калъп. Казах му, че ако двете с теб бяхме лесбийки, щяхме да се оженим.

Паркър кимна небрежно.

— Много е възможно.

— Обсъдихме го и решихме да започнем да се срещаме и да правим всичко, което правят и останалите двойки, само че без секс.

Приятелката ѝ надигна учудено вежди.

— Ще излизате, но няма да правите секс...

— В продължение на трийсет дни. Идеята е, че дотогава би трябвало да знаем дали наистина искаме да преспим заедно, или просто... Знаем, че това е разумно и зряло, но е мъчително.

— Първо си давате малко време, за да сте сигурни, че ще продължите да се харесвате... — Паркър се опитваше да проумее намеренията им.

— Да, в основни линии. Имаше и още аргументи. Говорихме си за племето и за краката ми, но главното е, че ще видим как ще потръгнат нещата. Наистина ли нямаш нищо против?

Паркър лекичко я погали по косата.

— Разбира се, че нямам. А ако имах, би трябвало да ми кажеш да си гледам работата. Искаш ли малко мляко?

— Не, благодаря. Ядох банички. — Лоръл облегна глава на рамото на приятелката си. — Радвам се, че не успях да се промъкна незабелязано.

— Още повече трябва да се радваш, че реших да бъда великодушна и да не се обиждам, задето се опита да го направиш.

— Ти си най-добрата приятелка на света.

— Абсолютно. Така си е. Той е добър човек. Знаем, че понякога обича да командва, защото си приличаме. И че има своите недостатъци, но е много добър. — За миг стисна ръката на Лоръл. — Заслужава те. Двете с теб трябва да сключим сделка още сега, че когато искаш да се оплачеш от него, ще го направиш пред мен. С теб

ще се справим със ситуацията... Няма да се чувстваш неловко, задето ми е брат.

— Дадено.

Двете докоснаха свити юмруци, това беше клетвата от детството им.

— Сега ще се кача, за да довърша някои неща. — Паркър се изправи. — Трябва да знаеш, че ако не споделиш какво става с Ема и Мак, ще нараниш чувствата им.

— Ще им кажа.

Лоръл стана и тръгна към третия етаж с Паркър.

Ще бъда напълно откровен, реши Дел и се уговори с Джак да се видят на сутринта във фитнеса. Дори му заръча да доведе и Картър. Започна тренировка, докато Картър пристъпи притеснено към пътеката за бягане.

— Старая се да избягвам подобни дейности пред хора. Някой може да пострада.

— Започни бавно, после вдигай скоростта през няколко минути.

— Лесно е да се каже.

— Липсваше ми това място. — В знак на солидарност Джак се качи на пътеката от другата страна на Картър. — Удобно е да имаш домашен фитнес, но ми липсва груповата тренировка. Както и многото атлетични момичета в оскъдни дрешки. Сгоден съм, но още дишам — обясни той, след като Дел го изгледа.

— Не разбирам защо трябва да се ходи по механична лента, след като навън има тротоари. — Стиснал опорната дръжка — за всеки случай — Картър махна предпазливо с ръка. — И при това те не се движат под краката ти.

— Дай малко темпо, Картър. И охлювите те задминават. Как е моята Макадамия?

— Добре е. — Той сбърчи вежди и леко увеличи скоростта. — Имам среща тази сутрин, а после — фотосесия в студиото. Вероятно е по-добре, че съм навън за няколко часа.

— Скоро ще имаш своя професорски кабинет — увери го Джак. — После ще се заемем с преустройството у Ема и при Лоръл.

— Като стана дума за Лоръл, ние излизаме — вметна най-небрежно Дел. Чу странен звук отляво и погледна натам. — Добре ли си, Картър?

— Леко обърках крачка. Хм, имаш предвид, че излизате двамата заедно ли?

— Точно това имах предвид.

— Това ли е моментът, в който се очаква да ти скоча на врата и да поискам да разбере как така смяташ да се възползваш от едно от моите момичета?

Дел само изглежда Джак, докато вдигаше скоростта на своята машина.

— За разлика от теб, аз не се скатавам и не го крия.

— Не съм се скатавал и крил, просто за известно време не бях решил как да ви обясня за Ема. И понеже скоро ще се ожения за една от Квартета, имам известни привилегии и задължения. Ако спиш с Лоръл...

— Не спя с нея. Просто излизаме на срещи.

— Да, и само си държите ръцете, гледате луната и пеете химни.

— За известно време. Без пеенето обаче. Картър, ти няма ли да кажеш нещо?

— Полагам доста усилия да се задържа на крака. — За да е сигурен, че ще остане прав, той отново стисна с една ръка дръжката. — Бих отбелязал, че това е рязка промяна в ситуацията.

— И аз така помислих отначало, но вече не съм толкова сигурен. Струва ми се, че нещата са назрявали от известно време.

— Изобщо не бих предположил — обади се Джак, като вдигна скоростта, така че да е в крак с Дел. — И кога по-точно узря тази рязка промяна?

— Скарахме се, което доведе до това, че тя ми демонстрира, че вече не ме чувства като брат. Което си е така. Сега двамата ще излизаме като двойка и просто исках да знаете.

— Добре. Пет километра? — попита Картър.

— Дадено. Темпо — подкани го Дел.

Картър само въздъхна:

— О, боже.

В неделя сутринта Лоръл остави работата си в кухнята, за да изтича горе за редовното съвещание преди тържеството. Когато завари и трите си партньорки в бизнеса вече по местата си, тя вдигна ръка.

— Не съм закъсняла. — И понеже от сутринта вече бе изпила две чаши кафе, сега взе бутилка вода. — Само за ваша информация, навън вали.

— Според прогнозата ще спре още преди обяд — отбеляза Паркър. — Но сме подготвени да пренесем всичко на закрито, ако това не стане.

— Аранжировките са доста семпли — намеси се и Ема. — Ако се проясни до обяд, ще можем да украсим всичко навън до един часа. В противен случай можем да преместим онези чудеса в Голямата зала и много бързо да ги подредим до камината, да добавим и свещи. И в двата случая сме подготвени. Ще украсим и двата апартамента до десет часа.

— Младоженците пристигат в одинайсет.

— Аз ще снимам последователно и в двата апартамента за официалните портрети. — Мак кимна на Паркър. — И двамата младоженци имат сестри, които ще са свидетели на церемонията, а това е много хубаво. Мога да направя красиви снимки. Когато става дума за мъже, ще ни е нужно по-малко време за грим и за прически, а и всеки от тях има само по един свидетел, така че ще съм приключила с официалните портрети докъм дванайсет, дванайсет и четвърт.

— Гостите пристигат в дванайсет и трийсет, следва кратък коктейл. — Паркър продължи да чете по графика: — За церемонията навън всички се подреждат в един часа, двете шаферки ще минат по пътеката заедно, после младоженците ще се появят всеки от своята страна. Продължителност на церемонията — дваайсет минути. Мак прави снимки след това, служителите на кетъринга поднасят студени хапки.

— Отново да кажа, ще бъде доста кратка. Петнайсет минути стигат.

— Значи в един и четиридесет и пет ще бъдат представени новите младоженци, следва почерпка на бюфета и тостове. Дисководещият обявява първия танц в два и трийсет. Тортата се разрязва в три и трийсет.

— Всички сладкиши за масите с десерти са готови. Ще довърша тортата до десет часа и ще я преместим в Балната зала. Таблата и ножът са от нас. Щастливата двойка пожела най-горния етаж да бъде опакован, за да си го вземат у дома.

— Добре. Танците продължават от три и четиридесет до четири и петнайсет. Пренасяме подаръците, обявяваме последния танц. Приключваме в четири и трийсет. Някакви забележки? Потенциални рискове?

— Не и от моя страна. И двамата са много хубави и ще се получат добри снимки.

— Искат големи и весели букетчета за бутониерите от мушката, които да са в тон с тортата — обади се Ема. — Много е сладко.

— Двамата сами са написали сценария за церемонията. — Паркър затвори папката си. — Невероятно красиво е. Ще има много просълзени очи. Лоръл, нещо при теб?

— Трябва ми само украсата от Ема за най-горния етаж на тортата и съм готова.

— Вече е направена и е в хладилника. Ще ти я донеса.

— Значи всичко е наред.

— Не бързай толкова. — Мак рязко вдигна пръст, когато Лоръл понечи да стане. — Свършихме с бизнеса, сега е ред на личните въпроси. Какви са последните новини от Дел?

— Няма нищо ново. Нали се видяхме с вас само преди осем часа.

— Не ти се е обадил? — учуди се Ема. — Не ти е оставил съобщение или нещо такова?

— Изпрати ми съобщение на електронната поща с изброени евентуални филми за довечера.

— О, така ли... — Ема се помъчи да не показва разочарованието си. — Много е внимателен.

— Практичен е — поправи я Лоръл. — Говорим за Дел. И за мен. Аз не търся закачливи бележчици, нито секси съобщения в електронната поща.

— Но са много забавни — измърмори Ема. — Двамата с Джак си пращахме много кратки и секси писъмца по електронната поща. Още го правим.

— Какво ще облечеш? — попита Мак.

— Не знам. Отиваме на кино. Нещо като за кино.

— Но той ще е официално облечен заради тържеството — изтъкна Ема, — така че не може да си прекалено небрежна. Трябва да си сложиш синята блуза. Онази с кръглото деколте, която се връзва отзад. Стои ти страхотно. С белите панталони, седем осми дължина, които много бих искала да нося, но правят краката ми дебели. И сандалите с ниския ток.

— Добре, благодаря, че ме облече.

— Радвам се да помогна — усмихна се ведро Ема, без да се засяга от сарказма ѝ.

— Провеждаме облог — осведоми я Мак. — Никой не вярва, че ще издържите цели трийсет дни, без да се съблечете. Картър има най-много вяра в силата на волята ви — смята, че ще устоите на изкушението двайсет и четири дни.

— Обзалагате се кога ще правя секс с Дел?

— Точно така. Ти си дисквалифицирана — отсече тя, когато Лоръл понечи да каже нещо. — Конфликт на интереси. Аз ви давам шестнайсет дни, но не заради силата на волята, а заради ината ви — казвам го, в случай че пожелаеш да ми помогнеш със събирането на средства за сватбата ми.

— Не е честно — оплака се Ема.

— Колко е общият фонд?

— Всички заложихме по стотачка.

— Петстотин? Сериозно?

— Шестстотин, броим и госпожа Г.

— Господи...

— Започнахме с по десет долара. — Ема сви рамене и си взе ягода от купата. — Но Мак и Джак не престанаха да наддават. Наложих се да ги спра, когато стигнаха до сто. Паркър държи банката.

Лоръл ги изгледа предизвикателно.

— Ами ако правим секс и не ви кажем?

— Моля те. — Мак само вдигна очи към тавана. — Първо, изобщо няма да успееш да си задържиш устата затворена, а и второ, дори и да го направиш, пак ще разберем.

— Мразя, когато си права. И никой ли не ни даде трийсет дни?

— Никой.

— Добре, ето какво предлагам — и аз трябва да имам право на глас, след като става дума за моя сексуален живот, евентуално. Няма да

ме дисквалифицирате. Залагам стотачка и ако издържим трийсет дни, то цялата сума ще е за мен.

Другите понечиха да възразят, но Паркър махна с ръка.

— Според мен така е честно.

— Знаеш колко е амбициозна — оплака се Мак. — Ще издържи само за да спечели облога.

— Значи ще си е заслужила победата. Дай ми сто долара и ще добавя и твоя залог.

— Дадено. — Лоръл злорадо потърка ръце. — Най-сетне, крайно време беше да спечеля нещо от моя мораториум върху секса. А сега — имам торта за довършване. — На вратата се обърна и им се изплези. — Ще се видим после, многознайковци.

— Ще видим кой ще се смее последен — отбеляза Паркър, след като Лоръл излезе с танцова стъпка. — Хайде, дами, да се захващаме за работа.

ОСМА ГЛАВА

Бе едновременно странно и интересно да излязат навън с Дел като двойка, а не като част от групата. Беше спокойно в много отношения, както откри Лоръл, което вероятно бе хубаво. На никой от двамата не се налагаше да слуша историята на живота на другия, защото вече я знаеха.

Не цялата, замисли се тя, но повечето пластове. Което правеше още по-забавно опитването на пълнежа между тях.

Знаеше, че Дел е бил сред редакторите на „Правен журнал“ в университета „Йейл“ и че е играл бейзбол като студент. Със сигурност знаеше, че правото и спортът си остават най-големите му страсти. Но не бе предполагала, че е трябвало съзнателно да избира кое да превърне в своя кариера.

— Не знаех, че сериозно си мислел за професионална кариера в бейзбола.

Какви неща научава човек при трета среща, мислеше си тя.

— Много сериозно. И бе достатъчно важно, за да не го споделям с никого.

Разхождаха се в парка и хапваха сладолед във фунийки, докато лятната луна посребряваше водата в езерцето, което според нея бе идеалният завършек на една приятелска вечеря.

— Кое наклони везните? — попита го тя.

— Не бях достатъчно добър.

— Откъде знаеш? Гледала съм те в отбора на колежа, както и няколко пъти като студент в „Йейл“, а и след това на турнири по софтбоул. — Леко се намръщи и се загледа в профила му, докато вървяха. — Може и да не съм ревностна поклонничка на бейзбола като някои хора, но разбирам от играта. Ти определено знаеш какво правиш.

— Да. И бях доста добър. Но това не е достатъчно. Може би щях да стана достатъчно добър, ако бях дал всичко от себе си. Разговарял съм с някои търсачи на таланти от треньорския щаб на „Янките“.

— Я стига. — Тя го бутна с лакът. — Сериозно? Нямах представа, че „Янките“ са те проучвали. Как така не знам?

— На никого не съм казал. Трябваше да реша. Можех да стана или много добър адвокат, или спортист на средно ниво.

Тя си спомни, че го гледаше как играе още от мъничка. В ума ѝ много лесно изникна Дел като момче, докато играеше в „Малката лига“.

Господи, колко беше сладък.

— Но ти обожаваше бейзбола.

— Още е така. Просто осъзнах, че не го обичам достатъчно, за да му се посветя изцяло и да се откажа от всичко заради него. Следователно не бях достатъчно добър.

Разбираще това, да, отлично го разбираше. Зачуди се дали тя би могла да направи същия разумен и рационален избор и да се откаже от нещо, което обичаше и желаше.

— Съжالياваш ли понякога? — попита Лоръл.

— Всяко лято. За около пет минути. — Той я прегърна през раменете. — Но пък, когато остарея и кротко си седя в люлеещия се стол на верандата, ще мога да разправам на правнуците си, че някога в доброто старо време „Янките“ са ме проучвали.

Лоръл не можеше да си представи ясно картинката, но самата идея я накара да се усмихне.

— Няма да ти вярват.

— Разбира се, че ще ми вярват. Те ще ме обичат. Както и пълния ми с бонбони джоб. Ами ти? Кажи ми нещо, за което съжالياваш.

— Аз вероятно имам много повече неща, за които да съжالياвам.

— Защо?

— Защото вие с Паркър винаги знаете в каква посока трябва да поемете. Чакай да видим. — Отхапа от вафлената фунийка, докато мислеше. — Да. Понякога се чудя какво ли би било, ако бях заминала за Франция и бях останала там. Да имам собствена шикозна сладкарница, докато съм във вихъра на многобройни страстни афери.

— Звучи добре.

— Щях да измислям и сътворявам торти и сладкиши за кралски особи и звезди и да тормозя жестоко персонала си. Allez, allez! Imbeciles! Merde!^[1]

Той се засмя на бурните ѝ жестикулации, които определено напомняха галските маниери, и се наведе, за да не го цапне с фунийката си.

— Щях да съм тиранин към подчинените и гений в работата — усмихна се Лоръл. — Щях да съм световноизвестна и да летя с частния си самолет до екзотични кътчета, за да правя торти за рождени дни на малки принцеси.

— Нямаше да ти хареса. Освен ругаенето на френски.

Хапнала достатъчно, тя метна остатъка от фунийката си в кошче за боклук.

— Сигурно, но все пак е нещо, за което си мисля понякога. Но пък щях да правя онова, което правя и сега, като се замисли човек. Не е трябвало да избирам.

— Разбира се, че е трябвало. Дали да си сама, или да имаш партньори, дали да останеш у дома, или да изживееш приключение в Европа. Това също е важен избор. Сигурно знаеш, че ако бе заминала за Франция, щеше да тъгуваш за нас.

Господи, беше абсолютно вярно. Но за да поддържа тезата си в спора, тя поклати глава.

— Щях да съм прекалено заета с лудешките си афери и непоносимо високото си самочувствие, за да ми остана време да тъгувам. Понякога само щях да се сецам за нас и да отскачам до Ню Йорк, за да ви заслепявам с европейския си стил и маниери.

— И сега имаш европейски маниери.

— Така ли?

— Понякога си мърмориш или ругаеш на френски, докато работиш.

Тя спря и се намръщи.

— Наистина ли?

— От време на време, и то с идеален акцент. Много е забавно.

— Защо никой не ми го е казвал досега?

Той улови ръката ѝ и сплете пръсти с нейните, докато се отдалечаваха от езерото.

— Вероятно си мислят, че знаеш, след като именно ти си тази, която мърмори и ругае.

— Сигурно е така.

— И ако беше заминала, сега щеше да си мислиш за това тук, за живота, който водиш в момента.

— Да, вярно е. Друг път пък си представям, че имам красива пекарна в някое малко селце в Тоскана, където вали само нощем, и очарователни дребни хлапета идват да ме молят за сладкиши. Никак нямаше да е зле.

— А ето че и двамата сме тук, в Гринуич.

— Като цяло не е толкова лошо място за живеене.

— Точно в момента? — Той леко повдигна лицето ѝ, за да я целуне. — Направо си е перфектно.

— Струва ми се някак прекалено лесно — отбеляза тя, докато вървяха към колата.

— Защо трябва да е сложно?

— Не знам. Просто по природа съм подозрителна към прекалено лесните неща. — Стигнаха до автомобила, тя се обърна и се облегна на вратата, за да го погледне. — Когато всичко върви прекалено добре, знам, че някакво нещастие ще ми се стовари на главата. Чака ме зад ъгъла, като пиано, което тъкмо свалят от висок прозорец.

— Тогава заобиколи.

— Ами ако не погледнеш нагоре, докато — *прас!* — въжето се къса и се озоваваш размазан под пианото?

— В повечето случаи въжето не се къса.

— Така е — съгласи се тя и го тупна с пръст по гърдите. — Но стига и само веднъж да се случи. Затова е по-добре да гледаш нагоре, за всеки случай.

Той вдигна ръка и отметна кичур коса зад ухото ѝ.

— Така може да се спънеш в тротоара и да си удариш главата.

— И това е вярно. Нещастиято дебне отвсякъде.

— По-добре ли ще се почувстваш, ако започна да се карам с теб? — Дел се облегна с ръце на колата, обгърна Лоръл от двете ѝ страни и се наведе, за да докосне с устни нейните. — Да те подразня малко, за да не ти се струва прекалено лесно.

— Зависи от дразненето. — Тя го придърпа по-близо към себе си за страстна целувка. — Още двайсет и четири дни — измърмори. — Може би все пак не е чак толкова лесно.

— Мина почти седмица. — Той ѝ отвори вратата. — И ни чакат осемстотин долара в залог.

И това го имаше, замисли се тя, докато Дел заобикаляше колата, за да седне зад волана. Беше настоял и той да заложи стотачка в общия кюп.

— Някои хора биха казали, че ние от нашето племе сме прекалено интимни помежду си, след като всички залагат на това кога ще правим секс.

— Тези *някои* не са от нашето племе. И като заговорихме за племена, защо да не съберем нашето заедно по повод Четвърти?

— Четвърти какво? О! Юли. Господи, почти дойде.

— Можем да поиграем бейзбол, да хапнем хотдог, да гледаме фойерверките в парка. Тогава нямате организирано събитие.

— Никакви събития на Четвърти юли, независимо колко ни се молят или с какво ни подкупват. Това е традиция в „Обети“. Имаме почивен ден. — Лоръл въздъхна. — Цял ден почивка, далеч от кухнята. Определено съм „за“.

— Чудесно, защото вече споменах нещо на Паркър за събирането на племето.

— Ами ако бях казала „не“?

Той ѝ се усмихна.

— Много щеше да ни липсваш.

Тя го изгледа с присвити очи, но устните ѝ потрепваха.

— Предполагам, че вече сте ми измислили и задача.

— Може и да е било подхвърлено нещо за една подобаващо патриотична торта. И мислехме след това да се отбием до „Гантри“, да послушаме малко музика.

— Няма аз да шофирам. Щом ще пека торта, значи ще пия алкохол.

— Справедливо е. Ще накараме Картър — реши той и я разсмя. — Можем всички да се поберем в микробуса на Ема.

— Устройва ме.

Животът се подреждаше чудесно, помисли си тя, докато той завиваше по алеята.

Май трябваше да се оглежда внимателно за някое пиано.

Реши да направи торта с фойерверки, което означаваше доста работа със захарен памук. Вероятно бе глупаво да полага толкова

усилия само за един пикник с приятели в парка, мислеше си тя, докато прехвърляше горещи захарни пръчици от телта за бъркане върху дървената табла, по пък беше забавно.

Щеше да използва тънките пръчици, за да направи избухващи фонтани върху тортата, която вече бе украсила в червено, бяло и синьо. Още няколко захарни флагчета около основата и щеше да се получи шедьовър.

Искрено се забавляваше, докато оформяше фойерверките от захарни нишки, които бе направила еластични с мъничко восък.

Отстъпи крачка назад, за да огледа първата групичка, и едва не извика, когато забеляза мъжа до вратата.

— Извинявай. Съжалявам. Не исках да се обаждам, докато работиш. Опасявах се да не те стресна. Ако си спомняш, аз съм Ник Пеласинос, от годишното парти, което не бе планирано навреме.

— Разбира се — каза Лоръл. В ръката му имаше букет летни цветя, който я накара да застане нащрек. — Как си?

— Добре. Твоята партньорка ми обясни, че мога да се отбия, че не работиш, но...

— Това не е за клиент.

— А би трябвало. — Той пристъпи по-близо. — Забавно е.

— Да, така е. Захарният памук е като играчка.

— И ръцете ти са лепкави от него, затова най-добре да оставя тези цветя ето тук.

Прекося стаята и постави цветята настрани, за да не пречат.

— Много са красиви. — Дали бе флиртувала с него? Да. В известен смисъл. — Благодаря.

— Нося рецептата на баба ми за питата с грис.

— О, страхотно.

— Нареди ми да я донеса лично. — Извади картичка с рецептата от джоба си и я остави до букета. — И да ти взема цветя.

— Много мило от нейна страна.

— Харесва те.

— И аз я харесвам. Да ти предложи кафе?

— Не, няма нужда. Третата ѝ заповед бе да те покани на вечеря, което и бездруго щях да направя, но тя би искала да си припише заслугите.

— О, това също е мило от страна и на двама ви. Но аз всъщност започнах да излизам с един човек наскоро. Е, поне излизането ни е от скоро. Донякъде.

— Двамата с баба ми сме много разочаровани.

Тя се усмихна леко.

— Мога ли все пак да задържа рецептата?

— Само ако ми позволиш да ѝ предам, че си ми отказала, защото си лудо влюбена в друг.

— Става.

— И... — Ник извади химикалка, обърна картичката с рецептата и написа нещо на гърба. — Това е номерът ми. Обади ми се, ако нещо се промени.

— Ще бъдеш първият, който ще разбере. — Тя взе малко от памука върху таблата си и му го предложи. — Опитай.

— Супер. Утешителната награда си я бива.

Двамата се усмихнаха един на друг и точно тогава влезе Дел.

— Здравейте. Извинявай, не знаех, че си с клиент.

Неловка ситуация, каза си Лоръл.

— Хм, Дилейни Браун, Ник...

— Пеласинос — допълни я Дел. — Трябваше ми минутка, за да го позная.

— Дел, разбира се. — Ник протегна ръка за поздрав. — Мина доста време. Как си?

Или пък ситуацията не е чак толкова неловка, реши тя, след като двамата мъже се отпуснаха.

— Говорих с Тери и Майк само преди няколко седмици. Да не би да си търсиш сватбена торта?

— Аз ли? Не. Братовчедка ми ще се жени тук след няколко месеца.

— Бабата на Ник е дошла на гости от Гърция — намеси се и Лоръл, за да не забравят, че и тя е там. — Планирахме нещо като предпремиера на събитието, за да може и тя да види цялата организация.

— Вярно. Бях за малко тук онази вечер.

— Трябваше да се включиш в партито. Беше страхотно.

— Надникнах за миг. Ти танцуваше с Лоръл. — Дел я погледна многозначително. — Страхотна вечер.

Тя се върна към захарните си нишки.

— Получих една рецепта от главата на семейството заради това — отбеляза с усмивка почти толкова сладка, колкото и захарният памук. — Беше много добра вечер за мен.

— Трябва да тръгвам вече. Ще кажа на баба ми, че съм изпълнил доставката.

— Кажи й, че оценявам жеста й много високо и ще се опитам да не я разочаровам на сватбата.

— Непременно. Беше ми приятно да те видя пак, Лоръл. Дел...

— Ще те изпратя навън. Как си със замахата напоследък? — попита го той, докато излизаха от кухнята.

Лоръл се намръщи след тях, докато не се досети, че Дел говори за голф. Поклати глава и сипа още захар. Не беше очаквала ситуацията да е неловка или напрегната. Ревността бе проява на слабост, егоизъм и крайно неприятна като цяло.

Но поне лек намек за ревност — като восък в захарните нишки — нямаше да навреди.

Ник все пак я бе поканил на среща. Дори й бе оставил телефонния си номер, така че всеки път, когато погледне рецептата за пита с грис, да се сеща за него. Което бе много хитро, като се замисли човек.

Естествено Дел не знаеше за това, но би могъл да *предположи*, нали така? И воден от това предположение, би могъл поне малко да се подразни или ядоса, или нещо такова, а не веднага да започне с „как си, как върви голфът?“.

Мъжете, каза си тя — или поне тези като Дел — просто нямаха усет за тънките нюанси в една връзка.

Дел се върна само след миг.

— Станала е страхотна — отбеляза той и кимна към тортата, докато отваряше един шкаф. — Искаш ли чаша вино? Аз искам.

Тя само сви рамене и той отвори бутилка бяло вино, след което наля в две чаши.

— Не знаех, че ще идваш. — Засега не обърна внимание на виното, заета да украсява тортата с ослепителни фойерверки.

— Ще пренощувам тук, тъй като всички ще тръгнем заедно утре. Госпожа Г. ще излезе със свои приятелки, но ще се видим с нея там. Решила е да донесе достатъчно храна за цяло село.

— Да, знам.

Той отпиваше от виното си и я наблюдаваше.

— Цветя, а?

Тя само сви рамене и продължи да работи. С небрежен жест, воден от дългогодишния си навик, Дел отвори една кутия за курабийки.

— Ник не е твой тип.

Тя спря само за миг, колкото да вдигне въпросително вежди.

— Така ли? Привлекателните, внимателни мъже, които работят в сферата на хранителната индустрия и обичат бабите си, не са мой тип? Радвам се, че ме осведоми.

Дел захапа една курабийка.

— Играе голф.

След това размаха курабийката пред лицето ѝ.

— Мили боже! Размина ми се на косъм — отдръпна се Лоръл.

— Два пъти седмично. Всяка седмица.

— Престани. Плашиш ме.

Той спря да размахва курабийката, после отново отхапа от нея.

— И харесва художествени филми. Нали се сещаш, такива със субтитри и символизъм.

Тя спря за миг и отпи глътка вино.

— Излизал ли си с него? Тежка ли беше раздялата? — попита го ехидно.

— Много смешно. Познавам една жена, която е излизала.

— Има ли човек, когото не познаваш?

— Адвокат съм на братовчедка му Тереза и на мъжа ѝ. Както и да е, Ник е по-скоро от мъжете, по които Паркър си пада, само дето графикът му е почти толкова натоварен, колкото и нейният, и никога не биха успели да намерят време един за друг.

— Паркър не харесва особено художествените филми.

— Не, но ги разбира.

— А аз — не, защото не съм ходила в „Йейл“, така ли?

— Не, защото те дразнят.

Беше вярно, но все пак...

— Има и други важни неща, освен предпочитанията за филми и голфът. Той е добър танцьор — изтърси тя и веднага съжали за извинителната нотка в гласа си. — Обичам да танцувам.

— Добре. — Дел се приближи до нея и я прегърна.

— Престани. Не съм свършила с тортата.

— Изглежда ми добре. Ти си още по-хубава и миришеш наистина вкусно. — Леко вдъхна аромата на шията ѝ. — Захар и ванилия. Не познах Ник, докато танцуваше с него. — Завъртя я умело наляво, после надясно. — Беше пълно с хора. А аз виждах само теб. Наистина, гледах само теб.

— Това е много хубаво — измърмори тя.

— И е много жарно. — Сведе глава и докосна устните ѝ със своите. — Хей, Лоръл.

— Хей, Дел.

— Ако дадеш на Паркър тези цветя, аз ще ти купя други.

Това беше идеалната доза восък в захарта, помисли си тя.

— Добре.

Празниците, истинските празници без никакви работни ангажименти, бяха такава рядкост, че вътрешният часовник на Лоръл я събуди точно в шест сутринта. Понечи да се изтърколи от леглото и тогава се сети, че няма нужда да го прави. Сгуши се отново под завивките със същото усещане за вълшебно чудо, което бе изпитвала и като дете при неочаквана зимна ваканция.

Въздъхна и в момента, в който отново затвори очи, се сети за Дел, който спеше в своето легло, съвсем наблизо.

Можеше все пак да стане, да се промъкне в стаята му... По дяволите всички залози.

Беше Денят на независимостта в крайна сметка. Защо да не бъде независима?

Той едва ли щеше да се оплаче или да се развика за помощ. Би могла да се преоблече в нещо по-секси от обикновения потник и боксерки. Разполагаше с нужното. Синият корсаж щеше да свърши работа. Или пък копринената нощничка с цветя в пастелни тонове, или...

С тези мисли отново се унесе в сън.

Пропуснатата възможност, каза си тя, докато слизаше към семейната кухня близо три часа по-късно. Вероятно така бе най-добре, защото другите със сигурност щяха да злорадстват, ако с Дел изгубеха

облога. Това бе най-добрият начин да им покажат, че двамата са възрастни хора с воля и разум. Само още няколко седмици все пак, какво толкова.

Аромат на закуска и бодри гласове изпълваха кухнята. И ето че и той бе там, изглеждаше прекрасен и отпочинал, пиеше кафе и шеговито флиртуваше с госпожа Г. Можеше единствено да съжاليا, че не се е поддала на сутрешния си импулс.

— Ето я и нея — възкликна Мак. — Тъкмо навреме. Радваме се на великолепната празнична закуска, която, благодарение на убедителните доводи на Дел, включва и белгийски гофрети.

— Вкусно е...

— И още как. Няма да правим нищо друго, освен да ядем и лентяйстваме цял ден, докато не стане време да идем в парка, където ще ядем и лентяйстваме. Включително и ти. — Мак посочи към Паркър.

— Не всички лентяи са създадени еднакви. Ще подредя малко нещата в офиса си. Това ме отпуска.

— Офисът ти вече е подреден с маниакална педантичност — изтъкна Ема.

— Това е моят живот, моят дом.

— Можете да я тормозите и едновременно с това да слагате масата — нареди госпожа Грейди. — Няма да ви чакам цял ден.

— Ще ядем на терасата заради празника. — Мак вдигна купчинии и само поклати глава, когато Картър посегна да ги вземе от нея. — Хм, недей, съкровище. Взemi нещо нечупливо.

— Добро предложение.

— Ще прием коктейли „Мимоза“ като големи хора. — Ема подаде на Картър панерчето с хляба. — Това тук е само прелюдия към ваканцията ни следващия месец, когато всеки ден ще е празник.

— Аз ще съм зад бара. — Джак грабна шампанското и кана портокалов сок.

— Трябваше някой да ме събуди. Щях да ви помогна тук, госпожо Г.

— Всичко е под контрол. — Икономката посочи с дървената си шпатула. — Занеси и останалите неща навън. След две минути сме готови.

— Чудесно начало на деня. — Лоръл погледна към Дел, докато изнасяха таблите с храна. — Твоя ли беше идеята?

— Кой би искал да е вътре в подобен ден?

Лоръл си спомни колко често бе ставала част от такива весели летни закуски на терасата, когато бе гостувала тук като малка. Цветя, красиви чинии и приятна компания в прекрасно и спокойно утро.

Вече бяха събрали две маси заедно, за да се побере цялата тайфа, бяха сложили красиви покривки и естествено имаше цветя и хубави чинии, а кристалните чаши проблясваха под утринните лъчи.

Бе забравила какво е да се наслаждава човек така на сутринта, без никакви задачи за деня, освен да се забавлява.

Пое чашата, която Джак ѝ подаде.

— Благодаря. — Отпи глътка. — Можел си да станеш професионалист.

Той я дръпна за косата приятелски.

— Винаги ще го имам като резервен вариант. — Когато госпожа Г. се появи и с последната табла, Дел я пое от ръцете ѝ. — За вас е почетното място на масата, Кралице на гофретите.

Разбира се, че го обичаше, каза си Лоръл, докато наблюдаваше как той се суети край икономката, докато най-сетне бе настанена на мястото ѝ и с „Мимоза“ в ръка. Как би могло да е иначе?

Приближи се до него и го целуна по бузата.

— Браво на теб.

Така щеше да бъде от сега нататък, осъзна тя. О, не непременно гофрети и коктейли „Мимоза“ на терасата. Но тези хора, това семейство. Същите гласове и лица — и в празнични дни, и на импровизирани семейни сбирки.

Оживени разговори огласяха масата, докато си подаваха храната един на друг. Съвсем малко парченце от една гофрета за Ема, плодове за Паркър, която говореше с Картър за някаква книга, която и двамата бяха чели наскоро. Огромно количество сметана за Мак, а Дел и Джак спореха за съдийско решение в някакъв бейзболен мач.

— За какво си се размислила, момиче? — попита я госпожа Грейди.

— За нищо. Което е приятно разнообразие.

Икономката се приведе към нея и снижи гласа си:

— Ще им покажеш ли дизайна на тортата, който току-що измисли?

— Трябва ли?

— Първо хапни.

Мак почука с лъжица по чашата си.

— Искам да обявя, че след закуска предлагаме обиколка на новата библиотека „Картър Магуайър“. Двата пренесохме половин милион тома снощи и очакваме щедри хвалебствия, като част от тях са за архитекта. — Тя вдигна чаша към Джак.

— Не бяха повече от четвърт милион книги — поправи я Картър. — Но е страхотна. Наистина е великолепна, Джак.

— Няма нищо по-хубаво от доволни клиенти. — Погледна към Ема. — Е, почти нищо.

— И край с чукането, стъргането, боядисването. Не че се оплакваме — добави Мак. — Но, слава богу.

— Чукането и всичко останало започва следващата седмица съвсем наблизко — предупреди я Джак.

— Вземете си тапи за уши — обърна се Мак към Ема. — Горещо ги препоръчвам.

— Мога да го понеса. За нов охладител и работно помещение мога да го понеса.

— Едновременно с това ще работим и по твоя проект, Лоръл.

— Тя ще се оплаква. — Мак размаха вилица. — Аз? Аз съм светица, но тя ще мрънка и ще се оплаква.

— Вероятно. — Лоръл сви рамене и довърши гофретата си.

— Ще изолираме работното поле от твоята кухня — увери я Джак. — Ще се стараем да стоим възможно по-настри от територията ти.

— Пак ще мрънка. Такава си е по характер.

Лоръл само изгледа студено Мак, после стана и влезе вътре.

— Какво толкова казах? Само се шегувах — заоправдава се.

— Не е ядосана. Ако беше, щеше да те захапе. — Паркър погледна към къщата. — Ще се върне.

— Вярно. Ти не си ми ядосан, нали? — Мак размаха вилицата си към Дел. — Ако тя беше ядосана, и ти щеше да си сърдит, заради нея, защото сега сте заедно.

— Ако това е някакво правило, то определено е само женско.

— Не е женско. Правило на двойките е. — Мак погледна към Ема за потвърждение.

— Да, така е. Ако знаеш кое е добре за теб.

— Не съм сърдит, така че ако тя се сърди, ще трябва да го преодолее.

— Ти наистина не схващаш как стават тези работи — отсече Мак. — Паркър, трябва да му запишеш някои неща. Правилата са нишките, от които е изплетена цялата тъкан. В неговата има дупки.

— Това женски правила ли са, правила за двойки или просто тези на Квартета?

— Всичко е свързано — увери го Паркър. — Ще ти пратя обяснителна бележка. — Извърна поглед и забеляза Лоръл да се връща със скицника си. — Но въпросът е чисто хипотетичен в момента.

— Какъв е въпросът? — попита Лоръл.

— Относно правилото за гнева и обидата.

— О, аз не съм ядосана или обидена, просто не ѝ обръщам внимание. — Заобиколи масата и отиде до Картър. — Това е за теб, а не за нея. Само за теб.

— Добре. — Той погледна към Мак. — Позволено ли е?

— Зависи.

— Тя няма право на глас. За теб е, ако ти харесва. Тортата за младоженеца. — Лоръл завъртя скицника така, че Мак да не може да види, после го отгърна пред Картър.

Наблюдаваше лицето му и видя точно това, на което бе разчитала. Мигновена реакция на чиста наслада.

— Удивителна е. Не би могла да бъде по-съвършена и никога не бих се сетил сам за това.

— Каква е?

В мига в който Мак попита и леко се извъртя, Лоръл рязко затвори скицника.

Това предизвика изблик на смях край масата, докато Мак изруга. После смени тактиката и си придаде тъжно и разкаяно изражение.

— Моля те, много, много те моля, дай и аз да надзърна.

Лоръл открихна съвсем мъничко скицника.

— Показвам ти го само заради Картър. Не заради теб.

— Добре.

Отгърна страниците и видя как Мак остана без дъх, преди да успее да въздъхне разтреперана. Джак протегна врат, за да надникне.

— Книга е. Много хубаво. Подхожда му.

— Не е просто книга. Това е „Както ви харесва“. Нашата книга е, нали, Картър?

— Преподавах тази пиеса, когато започнахме да излизаме заедно. Дори е отворена на монолога на Розалинда. Вижте тук, долу. — Той погали с пръсти отворената страница. — „Още щом видяха се, и се обикнаха“.

— О, страхотно е. — Ема се наведе, за да види по-добре. — Много ми харесва лентичката за отбелязване на страницата с имената им.

— Мисля да махна името на Мак. Ще оставя само това на Картър. — Лоръл се замисли. — Да, само неговото. Картър Магуайър, доктор на философските науки.

— Няма да ме махнеш от тортата. Ти ме обичаш.

Лоръл само изсумтя.

— Обичаш ме — повтори Мак и стана от мястото си. — Измислила си перфектната торта за моя мъж. Обичаш ме.

Сграбчи Лоръл в прегръдката си и затанцува с нея.

— Може да обичам Картър.

— Разбира се, че е така. Кой не би го обикнал? Благодаря ти — прошепна тя в ухото на приятелката си. — Великолепна е.

— Почти я заслужаваш — прошепна Лоръл в отговор, после се засмя и също я прегърна здраво.

— Аз ще я разгледам, докато вие раздигнете масата. — Госпожа Грейди сви показалеца си. — Храната е готова да бъде опакована за парка, когато се пригответе. Трябва да извадите кошниците.

— Опаковане, семейната кухня в три и трийсет — обяви Паркър. — Ще ви раздам конкретните задачи на всеки, след като приключим в кухнята. Товарене на микробуса в четири, което включва храна, сгъваеми столове, одеяла, всякакви спортни принадлежности и хора. Вече съм определила кой къде ще седи — добави тя и само наклони глава при последвалите стонове. — Ще си спестим споровете. Аз шофирам. — Този път се наложи да вдигне ръка. — Единствено аз от всички съм без кавалер и затова трябва да ме съжалявате, да ми угаждате и да ми се подчинявате.

— Можеше да си намериш кавалер — възрази Ема. — Аз мога да ти намеря за секунди.

— Много мило, но не. Категорично не. — Паркър стана и започна да събира чиниите. — Да приключваме с това, защото смятам да се заема с малко отпускащо и удовлетворяващо подреждане на папки и документи.

— Толкова е тъжно. — Мак само поклати глава и грабна една от таблите.

— Кого можеш да извикаш само за секунди? — зачуди се Джак.

Ема го изгледа, засмя се и влезе вътре с чиниите.

— Веднага се връщам, Лоръл — каза Дел. — Трябва само да се погрижа за нещо.

— Ако се забавиш повече от пет минути, ще ти оставя тиганите за миене.

Когато Дел измъкна телефона си, госпожа Грейди вдигна поглед от скицника на Лоръл.

— Какво си намислил? — попита го тя.

— Просто ще се погрижа за сестра си.

Отдалечи се встрани, за да се обади.

Не бе точно като да се опитваш да укротиш диви коне, помисли си Лоръл, но доста приличаше на такова. Всички тук бяха хора, които успешно ръководеха собствения си бизнес, образоваха младежта на страната, представляваха гражданите в съдебната зала — и никой от тях явно не можеше да се появи на уреченото място в точното време.

Безброй неща се оказаха забравени и после издирвани в последния момент. Избухнаха спорове за начина за натоварване на микробуса, после и за разпределението на местата.

Лоръл измъкна бутилка безалкохолно от една от хладилните чанти, отвори я и отиде да поседне на една от ниските каменни огради в градината, докато хаосът се уталожи.

— Защо не си там и не въвеждаш ред? — попита тя Паркър, когато приятелката ѝ дойде да седне до нея.

— Те се забавляват. — Протегна ръка за бутилката. — А и съм оставила допълнителни двайсет минути в графика за товарене.

— Естествено. Наистина ли си подреждаше папките цял следобед?

— Някои хора предпочитат кръстословиците.

— Колко телефонни разговора проведе?

— Пет.

— Ама че празник.

— На мен ми харесва. Изглежда, че и при теб нещата се нареждат добре.

Лоръл проследи погледа ѝ и видя как Дел вади и подрежда отново една кошница и няколко сгъваеми стола.

— Не сме се скарали нито веднъж. Това някак ме изнервя.

— О, пак ще се върнете към старите си навици. — Паркър я потупа по коляното, после се изправи. — Слушайте, този микробус потегля. Всички по местата.

Дел затвори задната врата, после заобиколи и хвана Лоръл за ръка.

— Ти ще седиш до мен. Сестра ми го уреди.

— Ще стане доста претъпкано. Може да се наложи да седна в скута ти.

Той се усмихна, докато тя се качваше.

— Можем само да се надяваме.

[1] От френски език — Хайде, хайде! Глупаци! По дяволите! — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Благодарение на графика на Паркър успяха да пристигнат достатъчно рано, за да си намерят добро място за къмпинга, както мислено го наричаше Лоръл. Сгъваемите столове бяха разгънати, одеялата постлани, кошниците и хладилните чанти донесени.

Дел метна една бейзболна ръкавица в скута ѝ.

— Десен защитник.

— Винаги ме избутват далеч в десния ъгъл — оплака се тя. — Искам да играя на първа база.

Независимо че сега излизаха като двойка, той само я изгледа със съжаление.

— Признай си, Макбейн, хвърляш като момиче. Повечето удари ще останат във вътрешното поле, затова имам нужда от Паркър на първа.

— И тя е момиче.

— Но не играе като такова. Джак ще играе с Ема и Мак, а Картър ще бъде съдия, така че никой да не пострада. Освен това е справедлив. Останалите позиции в отбора ще попълним с желаещи от публиката, а някои от тях са с непознати възможности, затова, докато... Ето че се появи и моята звезда в отбора.

Лоръл погледна натам.

— Извикал си Малкълм Кавана?

Състезателният дух блесна в очите на Дел.

— Много е добър, освен това изравнява силите.

— В отборите ли?

— Не. Нали се сещаш, с Паркър.

— Паркър? — Шок, после развеселеност, а след това и съжаление спрямо него се изписаха по лицето ѝ. — Уредил си среща на Паркър? Господи, Дел, тя ще те убие.

— Защо? — Той небрежно подмяташе топката от ръка и ръка. — Не я моля да се омъжи за него. Просто се забавляваме всички заедно.

— С теб е свършено.

— Защо? — попита той отново. — Да не би тя да има някакъв проблем с... Здравсти, Мал.

— Здравсти. — Той улови топката, която Дел му хвърли, и на свой ред му я върна. — Как върви денят? — обърна се той към Лоръл.

— Ще видим.

— Бейзбол, безплатна храна. — Мал, в изтъркани джинси, бяла тениска и тъмни очила, използва бухалката, която бе донесъл, за да смачка една гъба. — Няма лошо. Майка ми се е събрала с вашата госпожа Грейди и още няколко дами. — Метна бухалката на рамо. — Е, какво е разпределението?

— Сложил съм те на трета база, довършваш ударите.

— Става.

— Лоръл е десен защитник, във външното поле. Хвърлянето ѝ не струва, но е добра с бухалката.

— Хвърлянето ми изобщо не е зле. — Тя удари Дел с ръкавицата. — Продължавай в същия дух и няма да имаш никакъв проблем със спечелването на облога, Браун.

Когато тя се отдалечи ядосана, Мал размаха бухалка за загревка.

— Какъв облог?

Лоръл отиде право при Мак.

— Искам да се сменя с теб. Ще играя в отбора на Джак.

— Бейзболна развратница. Все ми е едно, но по-добре говори с Джак.

Тя се приближи до Джак, който седеше на земята и правеше схемата на отбора си.

— Смених се с Мак. В твоя отбор съм.

— Сменяме червенокоса за блондинка. Добре, чакай да видим... Десен защитник, във външното поле.

По дяволите! Да не би двамата с Дел да се разбираха с телепатия? Лоръл го изгледа с присвити очи.

— Защо там?

Той я погледна за миг и тя забеляза как преформулира отговора си.

— Имаш силна ръка.

Тя го посочи с пръст.

— Добър отговор.

— Как така ти...? Хей. Ама това не е ли Мал? Дел е извикал Мал? — Джак се усмихна жестоко. — Значи така иска да играем днес.

— Хайде да му разкажем играта.

Джак се изправи и плесна вдигнатата длан на Лоръл.

— Аз спечелих при хвърлянето на ези-тура. Ние започваме. Да заемем позиции.

Справи се отлично в дясната част на полето. И то не само защото никой не удари топка в нейната посока, но и защото беше *подготвена*.

След като отметнаха три лоши хвърляния, тя смени ръкавицата си с бухалка и застана срещу Дел в центъра.

Той намигна. Тя му се озъби в отговор. После замахна с всичка сила в празното пространство, понеже не прецени правилно полета на топката. Опита се да я подлъже с удар, който бе нисък и извън допустимите граници, но тя не мръдна от мястото си. Успя да посрещне третото хвърляне и удари с бухалката достатъчно силно, за да стигне до първа база. Когато се озова там, захвърли настрани каската.

— Дел е повикал Мал, за да уравни положението при теб.

— Какво? — Паркър, която бе приклепнала в изчакваща позиция, се изправи. — Шегуваш ли се? Нещо като услуга за приятел?

— Точно така, а и Мал го бива в играта. Мислех, че ще искаш да знаеш.

— Много правилно. — Паркър му изпрати унищожителен поглед, докато Дел се готвеше за хвърляне. — Ще си плати скъпо за това.

В четвъртия ининг Дел ги водеше с пет на три. Беше се оказал прав за Малкълм, призна Лоръл. Много го биваше. Сега бе на втора база, след много силно начало и прекрасен двоен удар, а отпадането на играча след него изведе Дел на хоума. Съотборниците им се развикаха възторжено, както и публиката, която се бе насъбрала. Лоръл видя как Дел се готви за удар и как Джак отхвърля с поклащане на глава първото предложение на дванайсетгодишния кечър.

Хвърли бърза топка. Или поне тя я прецени като такава. Но стана още по-бърза, след като бухалката на Дел я запрати високо във въздуха. В нейната посока.

— По дяволите...

Чу някой да вика — може би беше тя самата — докато тичаше назад, за да пресече пътя на топката, но сърцето ѝ биеше толкова силно в ушите ѝ, че не можеше да прецени кой.

Вдигна ръкавица и отправи молитва към небето.

Когато топката се удари в ръката ѝ, никой не бе изненадан по-силно от самата нея. Вдигна ръкавицата с топката, за да приеме поздравленията на тълпата. И забеляза, че Мал вече бягаше към трета база. Хвърли топката към размаханите ръце на Ема. Хвърлянето ѝ, макар и силно и относително точно, стигна до ръкавицата на Ема само с някакви си части от секундата закъснение.

От ликуване до разочарование, каза си тя, само за пет секунди.

Бейзболът не струваше.

— Добро хващане, Лоръл.

— Не ме утешавай, Джек — измърмори тя, когато приключиха ининга с Мал, закотвен на трета база.

— Кой те утешава? Дел направи невероятен удар. Ако ти не бе уловила топката, щяхме да изостанем с още няколко позиции. Така ги задържахме. — Той я тупна приятелски по рамото.

— Хващането си го биваше. — Тя кимна доволно. Може би бейзболът не бе чак толкова лош.

Отново реши, че играта е отвратителна, след като изгубиха със седем на четири, но поне ѝ оставаше удовлетворението, че нейното участие не е било съвсем слабо.

— Добре се справи на терена. — Дел ѝ метна кутийка с безалкохолна напитка. — Два добри удара и една страхотна обиколка. Освен това ми отмъкна възможен хоумрън.

— Не биваше да казваш, че хвърлям като момиче.

— Обикновено е така. — Той перна с ръка козирката на шапката ѝ по същия приятелски начин, както Джек я бе тупнал по лакътя преди малко.

Лоръл хвърли шапката на земята и сграбчи Дел за ризата.

— Май забравяш нещо.

Дръпна го здраво за една истинска целувка, развеселена от избухналите откъслечни аплодисменти от страна на насядалите по одеялата и столовете.

— Не, това го помня. — Дел небрежно я прегърна през кръста. — Но благодаря за напомнянето.

— Виж ти, виж ти, каква изненада. — Хилари Бабкок, една от приятелките на госпожа Грейди, се усмихна сияйно на Дел и Лоръл. — Нямах и представа, че нещата са се развили така! Морийн, нищо не ми казваш!

— И да не ти кажа, ти пак го разбираш.

— Но това е *голяма* новина. Винаги съм ви смятала почти за брат и сестра, а гледай сега, каква романтика.

— Лоръл улови една дълга топка. — Дел премести ръката си върху раменете ѝ. Леко разтри мускулите ѝ, сякаш да я отпусне. — Заслужава награда.

Хилари се засмя.

— Следващия път запишете и мен в отбора! Сериозно, откога продължава това? Вижте се само. — Тя отново ги огря с усмивката си и очите ѝ леко се насълзиха. — Сякаш само преди минути четирите момичета и Дел тичаха из парка с другите деца, а сега всички са пораснали. И си имат кавалери! О, Морийн, трябва да убедиш тези момичета да вдигнат една тройна сватба. Няма ли да е страхотно?

— Хили, момчето просто я целуна. Това не значи, че ще хукнат да избират порцелановия сервиз. Иди да вземеш картофената салата от онази хладилна чанта.

— О, разбира се. Кей, това трябва да е твоето момче Малкълм. И той много е пораснал! И е заедно с Паркър. Колко хубаво, нали?

Мал наблюдаваше лицето на Паркър, докато отговаряше на жената.

— Тя се справи отлично в бягането по базите и в удрянето с бухалката, но още не съм я целунал. Засега.

— Мал всъщност не е с...

Дел прекъсна обяснението си след един унищожителен поглед от страна на сестра му. Тя нарочно пристъпи напред. Тъй като знаеше, че брат ѝ гледа точно към тях, тя се притисна към Мал, обви врата му с ръце и залепи устни в неговите в дълга, нежна и сладострастна целувка.

Отдръпна се и облиза устни.

— Така е по-добре.

Мал обхвана дупето ѝ с длани.

— Мисля, че трябва да направим двоен удар.

Тя само му се усмихна, изгледа хладно Дел и отиде да помогне в разопаковането на една от кошниците.

— Какво беше това? — ошашави се брат й, когато приклезна до нея. — Какво, по дяволите, беше това?

— Кое? О, това ли? Само се старая нещата да бъдат *уравновесени*. Нали такава е идеята, батко?

— За бога, Паркър, аз само... Той ми е приятел, защо да не го поканя? А и нали ти сама каза, че единствено ти си без кавалер.

— Колко мило от твоя страна да ми намериш мъж, без дори да ме попиташ дали искам. — Тя забодде пръст в гърдите му, когато той понечи да отговори. — По-добре стой настрани от личния ми живот, иначе ще преспя с него само за да ти натрия носа.

Той пребледня.

— Няма да го направиш.

— Не ме предизвиквай, Дилейни. — Отново го бутна с пръст. — Недей.

— Хайде да се поразходим. — Лоръл се наведе и задърпа Дел за ръката. — Не, наистина е време за разходка. Има ситуации, от които дори ти не можеш да се измъкнеш с приказки — измърмори тя, докато го дърпаше настрани.

— Какво й става?

— Ядосана ти е, разбира се. Казах ти, че ще стане така.

Той се дръпна встрани от полета на едно фризби, после спря.

— Нямаше да ми е ядосана, ако ти не й беше казала. Защо го направи?

— Защото ми е приятелка, а и аз ти бях ядосана, преди тя да ти се разгневи. Щях да й кажа дори и ако не ти бях сърдита, но това е друг въпрос. Не може просто да й уреждаш среща, без да я предупредиш, Дел, иначе трябва аз да го направя.

— Още едно правило. Сигурно не е зле да ми прати обяснителна бележка.

Тя разтърси ръката му, която бе стиснала здраво.

— Не беше прав.

— Аз ли не бях прав? Тя беше тази, която го награби и го целуна пред всички.

— Да, трябваше да го замъкне в храстите и да го направят тайно, но знаеш каква е Паркър. Много е самоуверена.

— Мислиш, че е смешно ли? — Той спря и я изгледа отвисоко.
— Тя му се хвърли на врата публично, страшно ми е ядосана, а на всичкото отгоре трябва да поговоря с Мал. Не е смешно.

— Не. Не трябва да говориш с Мал. Остави всичко както си е, Супермен. Те са големи хора.

— Вие имате своите правила, аз — моите.

— Понякога ми идва просто да... — Тя се извърна, после пак го погледна. — С колко мъже си „водил разговор“ или си предупреждавал да внимават, когато е ставало дума за мен?

Той пъкна ръце в джобовете.

— Миналото си е минало.

— Няма да е зле да поприказваш със себе си.

— Повярвай ми, правил съм го. Няма голяма полза. Вече съм развил вкус към теб.

— Вкус ли?

— Да. Ти разбираш от вкусове и знаеш, че някои са просто неустоими. Ти си такава.

Тя въздъхна лекичко, после обхвана лицето му с длани.

— Почти изкупи вината си. Хайде да се разходим. Така ще ни се отвори апетит.

Само след петнайсет минути Лоръл бе решила, че двамата общо познават прекалено много хора. Обикновената разходка в парка се превърна в импровизирани срещи с познати, често придружени с известна неловкост и любопитство от страна на онези, които за първи път ги виждаха като двойка. Струваше й се, че направо усеща жужене като от комари край ушите си.

— Госпожа Бабкок поне попита направо.

Дел я погледна гневно, докато се връщаха обратно.

— Какво е попитала?

— „Какво става с тях? Да не би да са двойка? Правят ли секс? Какво прави Дилейни Браун с Лоръл Макбейн? Кога е започнало всичко? Какво ще става?“ Имам чувството, че е трябвало да изпиша на челото си изявление.

— Хората обичат да знаят какво става с познатите им, особено ако има и най-малкия намек за секс или скандал.

— Усещам недоумяващите погледи зад гърба си. — Сякаш за да се отърве от тях, Лоръл разтърси рамене. — Това не те ли притеснява поне малко?

— Защо да ме притеснява? Всъщност хайде да им дадем повод за приказки. — Извърна я в прегръдката си и я притисна в умопомрачаваща целувка. — Готово. Отговорихме на въпросите. Хайде да идем да опитаме онази картофена салата.

За него бе по-лесно, реши тя, защото умееше да се държи свободно с всички. Освен това беше Дилейни Браун от рода Браун в Кънектикът, а това означаваше много в Гринуич. Тя не го възприемаше по този начин — не и често — и подозираше, че той мисли така за себе си само когато му бе изгодно. Но другите го правеха.

Дел имаше име, положение в обществото, богатство. Първата им истинска поява като двойка ѝ напомни, че той бе нещо повече от приятеля ѝ от детството и потенциален любовник.

Секс и скандал, замисли се тя. Е, в нейното семейство бе имало и от двете... Предполагаше, че мнозина ще си спомнят това и ще го обсъждат наново и че пак те ще се питат, докато пият коктейли и играят тенис в кънтри клуба, дали не е хвърлила око на Дел точно заради това име, положение и богатство.

Това не я притесняваше особено и нямаше да допусне да я тревожи и занапред. Освен ако не рефлектиреше върху него или Паркър.

— Налегнали са те тежки мисли. — Мак се приближи и я бутна по лакътя. — Тежките мисли са забранени по време на национални празници.

— Не са чак толкова тежки. — Но след като и бездруго се бе запитала... — Някога задавала ли си си въпроса какво правим ние двете тук?

Мак облиза захарна глазура от пръстите си.

— В най-общ философски смисъл ли?

— Не, това би било прекалено сложно. Ти и аз, най-вече. Момичета от държавното училище с разбити семейства и объркано детство.

— Моето беше по-ужасно.

— Да, печелиш в това отношение.

— Ура. — За миг Мак се загледа в пластмасовата си чаша с лимонада. — Като говорим за ужасии, Линда се върна вчера.

— Не си казала нищо.

Тя само вдигна рамене.

— Вече не е чак такъв проблем за мен. Освен това сега живее в Ню Йорк с новия си мъж и все още ми е ядосана. Разстоянието не е малко.

— Дано остане така.

— Вече не ме засяга толкова, защото аз наистина спечелих. — Тя погледна към Картър, който разговаряше с няколко от своите ученици, които го бяха намерили в тълпата.

— Той е страхотен — съгласи се Лоръл. — Ние имали ли сме толкова готини учители някога?

— Господин Цимерман, преподавателят по американска история. Беше сладък.

— О, да, Цим. Много сладък и много гей.

Зелените очи на Мак се разшириха и тя остави чашата си на земята.

— Бил е гей?

— Определено. Ти сигурно си била за малко в академията, когато това стана известно.

— Изпуснах доста пикантни неща, докато ме местеха напред-назад. Все едно, гей или хетеро, той определено беше част от моминските ми сънища. Вдигам тост за Цим.

— За Цим — повтори и Лоръл и чукна чашата си в тази на Мак.

— Както и да е — продължи Мак, — да се върнем на мен и теб.

— Виж Ема. Стабилно семейство. Многобройно, но здраво като скала. Определено е привилегирована. И Паркър. Семейство Браун са стожерът на Гринуич. И виж себе си. Луда майка, отсъстващ баща. Никога не се знае къде ще те отвее вятърът. Ами аз? Баща ми имаше онзи малък проблем с данъчните, както и любовница. Показахме се почти разорени и вече никой с никого не говори, а майка ми е поразстроена, задето се налага да освободи прислугата, отколкото заради любовницата. Странни времена.

Мак сбута Лоръл с лакът в знак на солидарност.

— Преживяхме ги.

— Вярно. И още сме тук. Мисля, че тогава не съм предполагала, че ще бъда тук... Бях засрамена и обърквана, ядосана на всички, мислех, че ще се махна оттук веднага щом навърша осемнайсет.

— Ти го направи до известна степен. Замина да учиш в Ню Йорк, нае си собствено жилище. Господи, беше много готино — поне за мен. Да имам приятелка с апартамент в Ню Йорк. Млади, необвързани и не съвсем разорени в Ню Йорк. Страхотни времена бяха. Когато не се скъсвахме от работа.

Лоръл сви колене и опря буза върху тях, без да откъсва поглед от Мак.

— Ние винаги сме работели, двете с теб. Не казвам, че Ема и Паркър са седели с вързани ръце, но все пак...

— Те имаше на кого да разчитат — допълни Мак и кимна. — А ние — не. Само че ние имахме тях, така че все едно и ние сме имали опора.

— Да, права си. Имахме.

— Предполагам, че затова не го мисля много. Стигнали сме дотук и това е важното. И виж, ти също изтегли голямата печалба.

Лоръл вдигна глава и се загледа към Дел.

— Още не съм била с него.

— Знам, че съм заложила доста, но трябва да те питам, Макбейн, защо, по дяволите, не си го направила още?

— Знаеш ли, и аз си задавам същия въпрос.

По-късно, когато първият искрящ фонтан от светлина изгря в небето, Дел седна зад нея и я придърпа, така че да се облегне на гърдите му. Бе заобиколена от цветове и звуци — същинско светлинно шоу. И от топлите му ръце, които нежно я прегръщаха.

Както и да бе стигнала дотук, помисли си Лоръл, това бе точно мястото, където искаше да бъде.

Товаренето на багажа обратно в микробуса бе почти толкова сложно, колкото и на тръгване, но след като приключиха, Паркър ги закара до един местен клуб. На вратата тя връчи ключовете на Картър.

— Първото питие е от Дел — обяви тя на всички.

— Така ли?

— Точно така и шофьорът ни за вечерта няма да плаща абсолютно нищо. — Тя погледна към Мал, който тъкмо влизаше. — Най-добре да запазим няколко маси.

Събраха две маси заедно, всеки се разположи удобно. След като всички поръчаха питиета, жените вкупом се отправиха към дамската тоалетна.

— Какво според вас правят там всички заедно? — зачуди се Мал.

— Говорят за нас — предположи Джак — и кроят планове.

— Тъй като и бездруго имаме минутка на разположение, най-добре е да ти обясня, че Паркър ти се нахвърли следобед, защото е ядосана на мен.

Мал се усмихна лукаво.

— Добре. Би могъл пак да я ядосаш.

— Ха, виж, не й бях казал, че съм те поканил, и тя е останала с погрешно впечатление.

Напълно спокоен, Мал се облегна назад и праметна ръка над облегалката на стола си.

— Така ли? И какво по-точно?

— Че се опитвам да ви събера двамата.

— Сестра ти да не би да не може да си намери гадже?

— Не. Разбира се, че не.

— Тогава не бих се тревожил особено.

Музиката засвири точно когато пристигнаха и напитките им и дамите се появиха в същия миг.

— Танци! Хайде, Джак. — Ема сграбчи ръката му и го задърпа.

— Донесоха бирата.

— Първо танци, после бира.

— Дадено. — Дел скочи и покани Лоръл. — Отдавна не сме танцували с теб.

— Добре, да видим какво си научил.

— Хайде, Картър.

— Аз съм ужасен танцьор — напомни той на Мак.

— Ще трябва да танцуваш на сватбата, така че е време да се поупражняваш.

— Ами добре.

Мал изчака минутка, после стана и протегна ръка на Паркър.

— Няма нужда, наистина...

— Можеш да танцуваш, нали?

— Разбира се, че мога, но...

— Да не би да те е страх да танцуваш с мен?

— Това е нелепо. — Очевидно подразнена, тя стана. — Това не е никаква среща и бих се извинила за случилото се по-рано, но бях...

— Ядосана на Дел. Разбрах. Е, какво, ще пийнем по едно, ще потанцуваме. Не е кой знае какво.

Музиката бе гореща и бърза, но той неочаквано я завъртя, после я придърпа към себе си. И започна да танцува.

Владееше ритъма, но все пак ѝ бе нужна минута, докато свикне да следва стъпките и стила му. Трябваше да признае, че отново я бе изненадал.

— Някой явно е взимал уроци — отбеляза тя.

— Не, просто бързо разбрах, че танците са страхотен начин за сваляне на мацки. — Отново я завъртя надалеч от себе си, после я придърпа обратно и телата им се притискаха. — Както и за намиране на работа. Бойните сцени са предимно хореография. Участвал съм като каскадьор в много битки.

— Работа и жени.

— Да. Животът е по-хубав и с двете.

Наблизо до тях, Лоръл щракна с пръсти пред лицето на Дел.

— Престани. Зяпаш ги.

— Аз само... наглеждам ги.

— Погледни към мен. — Тя насочи два пръста към очите си, после ги премести към неговите.

Той я хвана за ханша и я придърпа по-близо.

— Беше прекалено далеч.

— Добре. — Сплете длани на врата му и размърда ханша си. — Как е сега?

— Много по-добре. — Устните му потърсиха нейните. — Още по-добре, макар че направо ме убиваш.

— Получаваш това. — Лекичко гризна със зъби долната му устна. — Или мен.

— Определено ме убиваш. Хайде, ела да седнем.

Лоръл си спомни за последния път, в който тя и приятелките ѝ бяха ходили на клуб. Само четирите, в един лъскав клуб в града.

Всички бяха необвързани и просто бяха отишли да потанцуват. Доста неща се бяха променили само за няколко месеца, замисли се тя.

Сега наброяваха осем души, седнали натясно, и се надвикваха с музиката. От време на време Дел погалваше косата ѝ или спускаше ръка по гърба ѝ. Не би могъл да знае, нямаше как да отгатне какво предизвикваше в тялото ѝ това небрежно докосване.

Искаше ѝ се да се свие на кълбо и да замърка — или да го замъкне навън в микробуса, където можеха да останат сами. Беше направо нелепо колко силно копнееше за него и колко силно ѝ въздействаше с толкова небрежен допир.

Ако можеше да си представи изобщо колко влюбена беше в него... Щеше да бъде великодушен, каза си тя. И това щеше да я съсипе.

Най-сигурно бе да действат бавно и полека, както бе предложил той в началото. Може би част от тези чувства щяха да се уталожат. Може би щяха да се срещнат някъде по средата, така че тя да не се чувства толкова подвластна на собственото си сърце.

Той я погледна и ѝ се усмихна, а сърцето ѝ прескочи.

Толкова много неща се променяха, помисли си тя. И все пак, ако ставаше дума за копнежи, толкова много оставаше непроменено.

Малко след полунощ всички отново се натовариха в микробуса с Картър зад волана. Чуваше приглушените гласове край себе си, завършекът на дългия ден. Но навън още имаше луна, звезди, нощта предстоеше.

— Утре вечер имам среща с клиент — каза ѝ Дел, — после е ред на вечерта за покер. Помисли си добре какво искаш да правим и къде искаш да отидем, когато се видим следващия път.

— Добре.

— Надявам се, че ще ти липсвам междуременно.

— Може би.

Когато Картър зави към дома му, Дел повдигна лицето ѝ към своето за целувка.

— Защо не си по-убедителна?

Тръгна да слиза и побутна Паркър по рамото.

— Вече не си ми сърдита.

Тя го изгледа строго.

— Вече не съм сърдита само защото спечелихме мача и той е отличен танцьор. Опитай този номер отново и ще съжаляваш.

— Беше ти забавно. — Целуна я по бузата. — Благодаря, че ме докарахте. Ще се видим скоро. С мъжете — по-скоро. Покер вечер.

Стъпи на земята, махна им, после тръгна към къщи.

Докато пътуваха, Лоръл мълчаливо воюваше със себе си. Изминаха близо половин километър, когато тя се надигна.

— Спри! Спри! Отбий тук.

— О, миличка, зле ли ти е? — Ема се изправи в седалката си и се обърна към нея.

— Не, не, просто... Глупаво е. Страшно глупаво. — Рязко отвори вратата. — По дяволите облогът! Отивам при Дел. Прибирайте се.

Не обърна внимание на възгласите им и затръшна вратата.

— Чакай. — Картър подаде глава през прозореца. — Ще те закарам дотам. Само...

— Не. Благодаря. Тръгвайте.

Обърна се и хукна по пътя.

ДЕСЕТА ГЛАВА

След като хвърли ключовете в купата на нощното си шкафче и включи телефона да се зарежда, Дел се замисли дали да не поплува преди лягане. Малко физическо натоварване щеше да тушира сексуалното напрежение и да му помогне да заспи. Свали ризата и обувките си и слезе до кухнята за бутилка вода.

Правилно постъпваха с това чакане. Лоръл заемаше твърде важно място в живота му — играеше много съществена роля, за да бързат с промяната помежду им.

Не беше само интересна и привлекателна жена. Беше Лоръл. Силна и забавна, умна и неустрашима. Лоръл Макбейн. Притежаваше толкова много качества, които ценеше в една жена — и всичко бе събрано в невероятно секси тяло.

През всички тези години, замисли се той, бе смятал това тяло за забранена територия. Сега, когато тя или той, или и двамата заедно бяха премахнали ограниченията, я желаше повече, отколкото бе очаквал.

Това бе още една причина за чакането.

Импулсите бяха страхотно нещо; той бе привърженик на импулсивността. Но не и когато ставаше дума за човек, който бе толкова важен, и то в толкова много отношения. Бавно и разумно, напомни си той. Методът действаше, нали така? За толкова малко време бяха научили много неща, които никой не бе разбрал за другия през всичките години на познанството си.

Бяха прекарвали празника заедно, както и безброй други — но в съвсем нова светлина, с напълно различен подход. Именно такива неща трябваше да правят по-често, преди да извършат следващата крачка.

Това го устройваше, можеше да го понесе.

Зачуди се дали този месец изобщо ще свърши.

Трябва да поплувам, категорично реши той само миг преди някой да заблъска по вратата и преди неистовият звън на звънеца да го накара

да хукне през къщата.

Паниката го сграбчи с острите си нокти, щом зърна Лоръл, останала без дъх, с широко отворени очи и зачервена.

— Катастрофа ли? Паркър... — Сграбчи я и започна да оглежда за наранявания, докато мислите му препускаха бясно. — Обади се на спешна помощ, а аз ще ида да...

— Не. Няма катастрофа. Всичко е наред. Останалите са добре. — Махна му да се осъзнае, докато се мъчеше да си поеме дъх. — Ето какво. Днешният ден не се брои, а и вече е утре, така че не броим и него. Нито пък първия ден, защото е първи.

— Какво? Добре ли си? Къде са другите? Какво стана?

— Нищо не е станало. Аз се върнах. — Вдигна ръка, сякаш да го успокои, а с другата приглади косата си. — Всичко е въпрос на математика всъщност, а и днес вече е утре, защото е след дванайсет. Готово. Освен това не се броят уикендите. Кой ли ги брои тях? Никой. Пет работни дни, така казват всички.

Паниката му премина в озадачение.

— За кое?

— За всичко. Внимавай. — Допря го с пръст в гърдите. — Следи мисълта ми.

— Ами щях... Бих могъл, ако знаех за какво, по дяволите, говориш.

— Слушай, става ли? — Тръгна да събува сандалите, които бе сложила след бейзболния мач, но спря. — Ето как стоят нещата. Махаме първия ден и днешния, както и уикендите. Това са близо десет дни, което всъщност е две седмици, според повечето схващания. — Докато думите се изливаха от устата ѝ, тя не спираше да жестикулира ту с едната, ту с другата ръка. — Освен това не мисля, че трябва да броим трийсет дни, след като всъщност имаше предвид един месец. Това са четири седмици. Двайсет и осем дни — седем пъти по четири. Проста математика. И ако извадиш двете седмици, които не се броят заради уикендите и останалото, всъщност вече изоставаме.

— Изоставаме от какво? О, господи... — Разбирането му донесе облекчение, радост и благодарност в една огромна вълна. — Ала все пак не съм сигурен, че разбрах всичко. Ще ми го обясниш ли отново?

— Не. Измислила съм всичко. Повярвай ми. Върнах се, защото изоставаме.

— Не бива да го допускаме, нали?

— Това е математиката. Сега идва ред на въпроса с няколко възможни отговора. А — закарваш ме до вкъщи; Б — викам си такси; или В — оставам.

— Чакай да помисля. Готово. — Сграбчи я отново и покри устата ѝ със своята.

— Правилен отговор. — Тя се надигна и обви крака около кръста му. — Напълно правилен отговор. Можеш да ми благодариш по-късно, задето измислих всичко. — Устата ѝ отново намери неговата в страстна и нетърпелива целувка. — Но точно сега имам чувството, че ще полудея. Дано и с теб е същото.

— Мислех си за теб и те желаех. — Тръгна да се качва по стълбите. — Само за това можех да мисля. Слава богу за правилото за петте работни дни.

— Бизнес стандарт — успя да отрони тя, докато сърцето ѝ биеше оглушително в гърдите. — Превърнахме го в излишно голям въпрос. Сексът. Не мога да мисля трезво, докато съм вманиачена на тази тема, и не мога да разсъждавам за нищо друго, освен за това да бъда с теб. Все си представям как ли ще бъде, но не искам да си представям. Просто искам да бъде. Прекалено много говоря. Видя ли? Полудявам.

— Тогава нека просто бъде.

Когато я положи внимателно върху леглото, краката ѝ се стегнаха още по-здраво около кръста му, а дланите ѝ се плъзнаха надолу и нагоре по гърба му. Усети отчаян копнеж още докато устните им отново се сливаха. Запя я топла вълна, обгърна я цялата толкова буйна и плътна, че остана без дъх. Прекалено дълго бе чакала, помисли си тя, бе се чудила и копняла за това.

Сграбчи дупето му и се изви към него, докато зъбите му лекичко докосваха шията ѝ, пробуждайки хиляди копнежи. Опита се да стигне до копчето на джинсите му, но той хвана китките ѝ и погали с палец пулсиращите ѝ вени.

— Прекалено бързаш.

— Вече мина цяла вечност.

— Какво са още няколко минути? — Откъсна се от нея и се зае да разкопчава блузата ѝ на лунната светлина. — Толкова дълго време съм се старал да не гледам на теб по определен начин. Искам да се

наслажда на гледката. И на докосването... — Разгърна блузата и пръстите му погалиха нежно кожата ѝ.

Докосването бе като дългоочаквано разгадаване на загадка, истински поглед към красотата и сложността на цялото. Чертите на лицето ѝ, извивките на тялото ѝ, което сега можеше да изучава на воля...

Когато тя посегна към него, той я притисна към себе си, за да смъкне блузата ѝ напълно, да вкуси от топлата кожа на раменете ѝ. Разкопча сутиена ѝ и чу леката ѝ въздишка, преди да свали презрамките. Копринената ѝ кожа сякаш заблестя, когато тя наведе глава назад, за да го подкани за целувка.

Бавна, разпалваща, дълбока целувка, с преплетени езици, докато отново я полагаше да легне, за да се вгледа в ясните ѝ сини очи и да постави нежно длани върху гърдите ѝ. Тя потрепери, а реакцията ѝ предизвика горещо желание, силно и неутолимо, дълбоко в тялото му.

— Позволи ми — прошепна той и покри с уста гърдата ѝ.

Удоволствието изгори кожата ѝ и прониза тялото ѝ, когато се отдаде на ръцете и устните му. Той желаше и превземаше, но сантиметър по сантиметър, мъчително и влудяващо бавно, използваше уязвимостта ѝ, копнежите ѝ, сякаш знаеше всяка нейна тайна.

— Искан всичко това. Искан теб — едва изрече тя.

— Сега го имаме. Заедно сме.

Смъкна джинсите надолу по краката ѝ, докато устните му се плъзгаха по корема ѝ, по бедрото. Времето, цяла вечност от време се разгърна пред тях и внезапно спря.

Само сега, помисли си тя. Този миг.

Сякаш всичко в нея се отвори за него, цялата бе топла и пламнала. Бавно, заповяда си той, макар собственото му желание да го разкъсваше, докато използваше ръцете си, за да я доведе до върха.

Видя как удоволствието превръща очите ѝ в сини кристали, вкуси стона ѝ, притиснал уста в нейната.

Най-сетне, когато очите им се срещнаха отново, той се отърва от дрехите си и проникна в нея, задържа се неподвижно, докато и двамата трепереха.

Тя каза името му, едва доловима, задавена въздишка, после се надигна да го посрещне.

Нямаше повече питания, само чудото на удоволствието, докато се притискаха. Най-последно, помисли си тя, най-последно. И се изгуби.

Лежеше под него, останала без сили и безумно щастлива, опряла устни до рамото му, докато сърцето му биеше до нейното.

Бе го оставила да води този път, помисли си тя, но накрая и той беше изтощен като нея. Плъзна ръка по гърба му и го погали по дупето.

— Идеята беше моя.

Той успя да се засмее леко.

— Отлична идея. — Завъртя се и я притисна отново към себе си. — Да, така е хубаво.

— Ако използваме моите сметки и формули, всъщност не сме изгубили облога.

— Мисля, че при тези обстоятелства можем спокойно да се откажем от него. Бездруго спечелихме.

Лоръл се замисли. Чувстваше се невероятно щастлива, струваше й се, че въздухът около нея ухае на цветя.

— Сигурно си прав. — Въздъхна дълбоко и доволно. — Но трябва да ставам много рано.

— Добре. — Ала ръцете му се стегнаха около нея, давайки й да разбере, че никъде няма да ходи засега.

Тя вдигна лице за нова целувка.

— Струваше ли си чакането?

— Определено.

Тя затвори очи и заспа в прегръдките му.

Само ако имаше едно малко фенерче. И четка за зъби. Лоръл си каза, че суетенето в мрака на следващата сутрин никога не е лесно. Поне бе намерила сутиена и едната си обувка. Изръмжа доволно, когато търсещите й пръсти попаднаха на ластика на бикините.

Оставаха й блузата, една обувка и панталоните, пресметна тя, а чантичката й бе на долния етаж, където я бе захвърлила. Там щеше да намери ментови бонбони и пари за такси.

Би убила човек за малко кафе. Можеше и да осакати някого дори само заради аромата на кафе.

Продължи да търси по пода, застанала на ръце и колене, и мислено се поздрави, когато попадна на другата обувка.

— Какво правиш там долу?

— Извинявай. — Тя приседна на пети. — Търся останалите си дрехи. Казах ти, че трябва да ставам рано.

— Колко рано имаш предвид? Господи, едва пет часът е.

— Добре дошъл в работния ден на сладкаря. Виж, ако може да светнем лампата само за половин минута, бих могла да си намеря останалото и да се махна оттук, за да си доспиш.

— Нямах кола.

— Ще си повикам такси. Намерих си всичко, освен... — Светлината блесна и я накара да затвори очи, преди да ги покрие с една ръка. — Можеше да ме предупредиш. Само минутка.

— Изглеждаш интересно...

— Сигурно.

Много добре си представи как изглежда. Гола, с коса, хвърчаща на всички страни, приклепнала на пода и стиснала в ръка бельо и обувки.

Защо не можеше да спи по-дълбоко?

— Само една секунда. — Забеляза ризата си и се зачуди кое е по-унизително. Да пропълзи дотам и да си я вземе или да стане и да направи няколко крачки. Пълзенето, реши тя, винаги бе унизително.

Голотата нямаше значение. Беше я виждал гола. Но не и гола на сутринта, когато изобщо не бе в най-добрата си форма.

По дяволите, щеше ѝ се той да престане да ѝ се усмихва така.

— Заспивай. — Изправи се и пристъпи към ризата. Обувките ѝ хвъркнаха във въздуха, когато той я сграбчи и я събори обратно в леглото. — Дел, трябва да тръгвам.

— Това вероятно няма да отнеме много. — Претърколи се върху нея и тя усети абсолютно категорично, че рошавата ѝ коса изобщо не е охладила страстта му.

Когато повдигна бедрата ѝ и проникна в нея, Лоръл реши, че има и далеч по-хубави неща от сутрешното кафе.

— Май имам няколко минутки.

Той се засмя и притисна лице в извивката на рамото ѝ.

Тя усети как страстта се надига в нея бавно, сладостно и нежно, нараства с ускоряването на пулса и напирва въздишка на облекчение.

Докато той я изпълваше, всичко в нея пулсираше топло и отпуснато — тялото и сърцето ѝ.

Отпускането, толкова нежно, колкото и възбудата, я накара да съжали, че не може да се сгуши в него и отново да заспят.

— Добро утро — измърмори той.

— Щях да кажа, че съжалявам, задето те събудих, но вече изобщо не съжалявам.

— Нито пък аз. Май е най-добре да потърсим дрехите ти, за да те закарам у дома.

— Ще си взема такси.

— Не, няма.

— Глупаво е. Защо да ставаш, да се обличаш и да шофираш до вкъщи и обратно, след като мога да си повикам такси.

— Причината е, че прекара нощта в леглото ми.

— Добре дошъл в двадесет и първи век, сър Галахад. Сама дойдох дотук, така че мога...

— Знаеш ли, намираш се в много странна позиция за започване на спор. — Надигна се на лакти и я погледна. — Продължавай в този дух още десетина минути и ще мога да ти дам още една причина да не вземаш такси.

— Много оптимистична прогноза за възстановяване.

— Искаш ли да проверим кой е прав?

— Остави ме да стана. И щом си решил да се правиш на галантен, какво ще кажеш да ми намериш резервна четка за зъби?

— Това е лесно. Мога дори да приготвя кафе и да го сипя в чаши за из път.

— Щом има кафе, можеш да ме закараш където пожелаеш.

След по-малко от петнайсет минути, стиснала голяма чаша кафе, Лоръл пристъпи навън.

— Вали. Като из ведро — добави тя. Как не бе забелязала? — Дел, недей...

— Престани да спориш. — Сграбчи я за ръка и хукнаха заедно към колата. Прогизнала, тя се качи вътре, после тръсна глава и се обърна към него, когато той седна зад волана.

— Това не е спор.

— Добре. Да го наречем дискусия?

— По-добре е — съгласи се тя. — Исках само да предотвратим създаването на прецедент, при който се чувстваш длъжен да ме заведеш у дома или нещо подобно. Щом съм действала импулсивно, би трябвало да си понеса последствията. Като уреждането на транспорт.

— Страхотно ми харесват импулсивните ти действия, но независимо от това, когато съм с една жена, аз я водя до вкъщи. Считай го за „Основно правило на Браун“.

Обмисли положението, докато барабанеше с пръсти по коляното си.

— Значи, ако ти действаш импулсивно, аз ще съм длъжна да те закарам у вас.

— Не. И, не, не считам това за сексистка проява, а за елементарно възпитание. — Погледна я, очите му още бяха леко унесени, докато караше в дъждовното утро. — Равни права, равно заплащане, право на избор, възможности и всичко останало. Абсолютно съм „за“. Но когато съм заедно с една жена, аз я прибирам до вкъщи. И никак не ми харесва идеята тя да шофира по среднощ или да пътува сама в пет и половина сутринта, ако има как да се избегне подобно нещо.

— Защото ти имаш пенис.

— Така е. И смятам да го запазя.

— И той те пази от катастрофи, повреди по колата и спукани гуми? — пошегува се тя.

— Знаеш ли кое винаги ми е било интересно и понякога ме е ядосвало в теб? Способна си да превърнеш нещо много просто в сложен казус.

Беше вярно, но това не променяше нещата.

— Ами ако бях дошла с моята кола?

— Не си.

— А ако беше така?

— Предполагам, че ще го измислим, когато се случи.

Зави по алеята.

— Избягваш въпроса.

— Абсолютно. Какво ще кажеш да ти направя отстъпка? Няма да те изпращам до вратата.

Тя вирна глава.

— Но ще седиш тук и ще гледаш, докато се увериш, че съм вътре?

— Да. — Наведе се към нея, хвана брадичката ѝ и я целуна. — Върви да правиш торти.

Тя понечи да слезе, после се извърна и го целуна продължително и много по-страстно.

— Довиждане.

Хукна към вратата, после се обърна, измокрена, за да му махне.

Тогава, сама в тишината, Лоръл се облегна на вратата и се отпусна блажено. Беше се любила с Дел. Бе спала в леглото му и се бе събудила до него. Мечти, таени цял един живот, се бяха сбъднали в тази нощ, затова имаше право да се порадва на мига тайничко, да се смее като луда, да се прегръща сама и да се чувства абсолютно и безумно щастлива.

Нищо в представите ѝ дори не се доближаваше до онези мигове и сега, когато бе сама в тишината, тя можеше да им се отдаде. Да си спомни всеки един и да го вкуси отново.

Какво ще стане по-нататък, никой не можеше да каже, но точно сега, в този миг, тя имаше онова, което винаги бе желала.

Струваше ѝ се, че направо лети по стъпалата към стаята си. Чакаше я натоварен ден, замисли се тя, но как само ѝ се искаше да зареже всичко, да се просне на леглото, да изрита обувките си надалеч и само да се излежава.

Нямаше как да стане, но можеше поне да се поглези с един продължителен, горещ душ. Смъкна мокрите си дрехи, преметна ги върху закачалката за кърпи, свали шнолата, която бе намерила в чантичката си и с която бе укротила рошавата си коса. Все така широко усмихната, пристъпи под топлите струи.

Наслаждаваше се на парата и благоуханията, когато забеляза движение зад стъклената врата. Удиви се, че писъкът, който се изтръгна от гърлото ѝ, не счупи стъклото.

— Господи, Лоръл, аз съм. — Мак открехна леко преградата. — Почуках, после викнах, но ти си прекалено заета да пееш, за да ме чуеш.

— Много хора си пеят под душа. Какво искаш, за бога?

— Повечето от нас не си тананикат джаз под душа.

— Не съм пяла джаз. — Сериозно? Сега щеше да ѝ се върти в главата цял ден. — Парата излиза навън. Махай се.

— Защо се бавиш толкова? — попита и Ема с влизането си.

— Къде е Паркър?

— Във фитнеса е, Мак — отговори Ема. — Но ѝ казах какво става.

— За бога, да не би някоя от вас, идиотки такива, да не е забелязала, че си вземам душ?

— Миришеш хубаво — отбеляза Мак. — Чиста си. Излизай. Ще ядем палачинки в чест на очакваната секси история за закуска.

— Нямам време за палачинки.

— Госпожа Г. ще ги направи.

— Нали вчера ядохме гофрети.

— О, права си. Омлети. Ще хапнем омлет със секси история. Десет минути — нареди Ема. — На мъжете е забранено да се появяват на закуска.

— Не искам да...

Но Мак затвори вратата на душкабината. Лоръл отметна мократа коса от очите си. Би могла да се промъкне в собствената си кухня, но те щяха да се домъкнат и да я тормозят. Примири се, излезе от душа и грабна хавлия.

Когато след двайсет минути се появи в кухнята, завари Ема и Мак вече там, масата бе сложена и госпожа Грейди бе пред печката.

— Вижте какво, чака ме много натоварен ден, затова...

— Закуската е най-важното хранене за деня — тържествено напомни Мак.

— И това го казва принцесата на кексчетата. Наистина трябва да се залавям за работа.

— Не може да се измъкнеш. — Ема ѝ размаха пръст. — Ние споделихме нашите, а и госпожа Г. вече приготвя омлети за секси история. Нали, госпожо Г.?

— Така е. Най-добре седни — каза тя на Лоръл. — Иначе ще те изядат с парцалите. И тъй като разбрах, че си се прибрала едва преди половин час, аз самата искам да чуя историята.

Докато гълташе жадно сок, Лоръл местеше поглед от едно към друго лице.

— Да не би всички да имате някакъв вграден радар?

— Да — потвърди Паркър с влизането си. — И щом се налага да сляза още преди да съм взела душ, надявам се, че историята си я бива. — Само по шорти и широка тениска, тя отиде до машината за кафе. — Явно Дел не е заключил вратата и не те е изгонил.

— Това е просто нелепо. — Лоръл взе кафето на Паркър. — Знаеш, че е така.

— Традициите са си традиции, дори и когато са нелепи. — Паркър развеселено си сипа нова чаша. — Е, какво стана?

Лоръл седна, сви рамене.

— Изгубих облога.

— Ура! — Ема се сгуши до нея. — И аз го изгубих, но някои неща са по-важни от парите.

— Кой спечели, Паркър? — поиска да разбере Мак.

Приятелката ѝ седна и се намръщи над кафето си.

— Малкълм Кавана.

— Кавана? — Тъй като и бездруго бе на масата, Лоръл си взе препечена филийка от панера. — Той пък как се включи?

— Някой му казал и той ме притисна по време на бейзболния мач. Отказах му и обясних, че всички залози са приключени, но той е настоятелен и упорит. Освен това предложи да заложи двеста долара като закъснял залог. И избра пети юли.

— Искаш да кажеш, че е познал съвсем точно? — изненада се Мак. — Късметлия.

— Да, късметлия. Реших, че няма никакъв шанс, тъй като всички излизаме заедно и се прибираме заедно. Не очаквах, че Лоръл ще скочи от микробуса и ще хукне презглава.

— Беше романтично. — Ема се усмихна. — Беше развълнувана и нетърпелива, неудържима. Какво стана, когато стигна там?

— Той отвори вратата.

— Разправяй — настоя Мак и я посочи с пръст.

— Не се притеснявай, задето ми е брат. Двете с теб сме приятелки почти от толкова време, отколкото Дел ми е брат. Затова не се брой.

— Яжте — нареди икономката и сервира омлетите.

Лоръл послушно опита хапка.

— Бях направила сметката.

— Каква сметка? — попита Ема.

— За това кои дни не се броят от дадените трийсет. Сложно е. Има формула, но бях пресметнала всичко. След като Дел схвана логиката, беше съгласен, че е абсолютно разумно, но реши, че просто трябва да се откажем от облога. И така и стана.

— Уикендите, нали? — Мак налага голямо парче от омлета. — Сетих се за това. Уикендите не се броят.

— Точно така. Както и първият, и последният ден. Става и по-сложно, но това е в основни линии. Все пак, за да сме честни, тъй като не сме поставяли подобни условия, приехме, че губим облога. После... — Странно или не, но тези четири жени бяха семейството й. — Беше прекрасно — продължи Лоръл. — Имаше моменти, в които съм си мислела, че ще бъда нервна, че ще бъде неловко. Но не бях и нямаше никаква неловкост. Той не искаше да бърза и не ми позволи и аз да го направя, така че беше бавно и нежно. Дел беше...

Когато думите й заглъхнаха, Паркър въздъхна.

— Ако си мислиш, че ще се притесня от това, че ще кажеш, че брат ми е добър любовник, внимателен в леглото, много се лъжеш. Не е само въпрос за техника, както знаеш. Това е и знак на уважение и загриженост към партньора.

— Накара ме да се почувствам така, сякаш нищо друго не съществува на света, освен нас двамата, освен този миг. Това е всичко. А след това заспах до него, чувствах се абсолютно сигурна и спокойна. Тази част винаги ми е била най-трудна. Да се доверя напълно, за да заспя до някого, предполагам.

Ема потупа бедрото й под масата.

— Това беше наистина хубава секси история за закуска.

— Тази сутрин малко се сдърпахме.

— Секси боричкане?

— И това също, нахалнице — отвърна тя на Мак. — Трябваше да си намеря дрехите в тъмното, за да си викна такси и да се прибера. Очаква ме тежък ден. Но той се събуди, което доведе до секси боричкането, макар че косата ми беше истински кошмар след спането.

— Мразя това — измърмори Ема. — Трябва да има някакво мигновено лекарство за косата сутрин.

— После той настоя да ме закара до дома.

— Естествено.

Лоръл се обърна към Паркър и вдигна очи към тавана.

— Двамата имате непоклатими маниери. Защо да трябва да става, да се облича и да ме кара до вкъщи, след като мога и сама да се прибера?

— Защото си била в неговия дом, това като начало. Второ, била си в леглото му. Добрите маниери са просто задължителни и в никакъв случай не застрашават независимостта ти.

— Основно правило на Браун?

Паркър лекичко се усмихна.

— Може и така да се нарече.

— Той го каза. Е, това ще трябва да ви стигне засега, защото се налага да се хващам за работа.

— Всички имаме работа. Тази сутрин пристигат хиляди лилиуми, които трябва да обработя. А и ремонтът започва днес.

— И тук ли? — попита Лоръл.

— И тук, според Джак. — Ема погледна часовника си. — Всеки момент.

— Очакват ви интересни моменти — увери я Мак. — И доста шумни.

— Струва си. Ще си го повтарям непрекъснато. Благодаря за закуската, госпожо Г.

— Историята беше много хубава, така че си заслужаваше.

— Ако положението стане прекалено напечено в моята кухня, мога ли да прехвърля част от работата си тук?

— Можеш. Емалин и Макензи, вие искахте история за закуска. Така че сега вие ще измиете съдовете. Аз ще се поразходя в градината, преди да започнат с чукането.

Паркър излезе заедно с Лоръл.

— Важно е щастието. Спомни си, че искам да виждам и теб, и Дел щастливи, когато решиш, че ситуацията е странна.

— Работя по въпроса. Кажете ми, ако започна да оплитам конците, моля те.

— Разбира се. — Телефонът й звънна. — Ето го и първия звънец. Ще се видим после. Добро утро, Сара. Как е булката днес?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лилиумите на Ема парфюмираха въздуха и грееха в летни тонове — искрящо огненочервено и кремавожълто, бонбоненорозово и ослепителнобяло. Булката, която рано сутринта бе решила, че обърканият ѝ час за маникюр е истинска трагедия, сега позираше сияйно усмихната на Мак, докато Паркър се занимаваше с издирването на изгубената жилетка и вратовръзка на един от шаферите.

След като провери дали няма спешен случай, който да изисква нейното внимание или помощ, Лоръл отиде да донесе централната украса за тортата — захарна ваза, която бе изваяла във формата на шестоъгълник и бе напълнила с миниатюрни лилиуми.

Цветята на Ема изобщо не превъзхождаха нейните, помисли си Лоръл — нито като визия, нито като време, което им бе посветила. Беше щамповала захарната паста с точилка, увита в релефна панделка, а после педантично бе изрязала всяко отделно венчелистче. След като стъбълцата бяха укрепени с тел и потопени в рядка глазура, резултатът бе едновременно очарователен и изискан.

В голямата Бална зала тя се абстрахира от шума на подготовката и се загледа внимателно в тортата. Още релефно изработени цветя украсяваха всеки етаж — обвиваха го като панделка от ярки цветове. Имаше и допълнителни листенца, разпръснати по основата на тортата, което според нея придаваше органичен и естествен вид на композицията.

Тъкмо когато извади украсата за най-горния етаж от кутията, някой преобърна с трясък един стол. Тя дори не мигна.

Именно това забеляза Дел. Шумът, виковете, движението наоколо сякаш не съществуваха. Видя я как постави купата с цветя в средата на най-горния етаж на тортата, после отстъпи назад, за да провери разположението, и след това извади нещо подобно на фунийка от кутията, за да очертае линия — не, да шприцова, поправи се той. Поне толкова знаеше. Шприцова няколко идеално прави линии, като основа на вазата, върху тортата с уверени ръце.

Отново заобиколи масата и кимна.

— Изглежда чудесно.

— О, не знаех, че си тук... — Тя отстъпи крачка назад. — Нито пък, че ще дойдеш.

— Това бе единственият начин да си уредя среща с теб в съботната вечер.

— Много мило.

Погали с пръсти бузата ѝ.

— Да нямам глазура по лицето?

— Не. Харесвам лицето ти. Колко цветя има върху това чудо?

— Около петдесет.

Той огледа аранжиментите наоколо.

— Изглежда, двете с Ема сте съгласували всички до последното листенце.

— Постарахме се. Е, засега всичко върви гладко, така че бих могла да...

— Код червено! — викна Ема в слушалката ѝ.

— По дяволите! Къде?

— В Голямата зала. Трябват ни всички.

— Тръгвам. Код червено — обясни тя на Дел, докато тичаше по стълбите. — Сама съм си виновна. Казах, че всичко върви гладко. *Знам си, че не бива да го правя.*

— Какъв е проблемът?

— Нямам представа.

Озова се на стълбищната площадка на втория етаж в мига, в който и Паркър се появи откъм другото крило.

— Доведената МНБ и МНБ са се спречкали. Мак и Картър отвличат вниманието на булката, за да не разбере какво става.

Лоръл свали шнолата от косата си и я напъха в джоба на самото си.

— Мислех, че са сключили временно примирие.

— Явно с него е свършено. Дел, хубаво е, че си тук. Може би ще имаме нужда от теб.

Докато приближаваха, чува викове откъм Голямата зала. После нещо се счупи. И някой изпищя.

— Може да се наложи да викате полиция — отбеляза Дел.

Нахълтаха вътре и видяха Ема, чиито къдрици се бяха измъкнали от фибите на главата ѝ, да се опитва да разтърве две побеснели елегантно облечени дами. От косата и лицето на доведената майка на булката капеше шампанско, явно плиснато от чашата, която още бе в ръката на истинската майка на младоженката.

— Кучка! Ще те съсипя!

Размахаха ръце, заблъскаха се, при което Ема се подхлъзна на токчетата си и се озова седнала на земята, докато двете жени се нахвърлиха една върху друга.

Без да се стряска и с опасно пламъче в очите, Ема се изправи на крака тъкмо когато приятелките ѝ се втурнаха напред. Лоръл сграбчи най-близкото тяло и задърпа жената настрана, докато над главата ѝ ругатните се сипеха като сачми.

— Престанете! Спрете веднага! — Лоръл избегна удар с юмрук, после блокира лакътя на жената с ръка. Усети болката от силния удар чак в рамото си. — Казах стига! За бога, това е сватбата на дъщеря ви.

— Сватбата на *моята* дъщеря — изкрещя жената, която Ема и Паркър се мъчеха да укротят. — *Моята* дъщеря! *Моята!* А не на тази празноглава кукла, която руши семейства.

— Кукла? Кукла ли каза? Студенокръвна вещица, ще ти съсипя най-новата пластична операция, това ще съсипя.

Ема реши проблема с майката на булката, като просто седна отгоре ѝ, докато Лоръл се боричкаше с другата скандалджийка.

Дел се осмели да рискува кожата си, намесвайки се между двете жени, и точно тогава Лоръл забеляза пристигането на подкрепленията. Джак и — колкото и да бе странно — Малкълм Кавана се включиха в мелето.

Приклепнала на пода, Паркър говореше тихо на МНБ, чийто гняв вече преминаваше в неудържими сълзи. Лоръл доближи устни до ухото на мащехата.

— Това не решава нищо и ако обичате Сара, ще се помирите, ще преглътнете гордостта си в този ден. Чувате ли ме? Ако искате да се биете, ще трябва да го направите по друго време и на друго място.

— Не съм ѝ направила нищо, а тя плисна шампанско в лицето ми. Вижте ми косата, грима. Роклята ми.

— Ние ще се погрижим за всичко. — Погледна към Паркър, а тя ѝ кимна. — Дел, искам да донесеш няколко чаши шампанско в стаята

ми, а после ще вземеш... Съжалявам, забравих името ви.

— Аз съм Биби — почти изхлипа доведената МНБ. — Всичко е съсипано. Съсипано е...

— Не, нещата са наред. Дел, ще занесеш роклята на Биби на госпожа Г. Тя ще я поправи. Хайде, ела с мен, Биби. Ще се погрижим за всичко. — Докато извеждаше жената, Паркър повтори същото с МНБ. — Ема ще те заведе в стаята да се освежиш малко. Аз ще се кача само след минутка.

— Не казвайте на Сара — изхлипа МНБ. — Не искам да я притеснявам.

— Естествено. Хайде, иди с Ема. Не искала да я разстройва — измърмори Паркър, когато жената вече не можеше да я чуе.

— Страхотно парти се очертава засега — отбеляза Мал.

Паркър приглади сакото на костюма си, изпъна полата.

— Какво правиш тук? — погледна го тя.

— Отбих се само да си взема печалбата.

— Сега нямам време за това. — Пренебрегна го изцяло и се обърна към един от служителите на кетъринга. — Постарайте се да почистите всички парчета стъкло и разлятото шампанско. Ако още нещо се окаже счупено или повредено, кажете на някой от хората на Ема да се погрижат за това. Джак, би ли потърсил БНБ, ако обичаш? Трябва да си поговоря с него в моя офис. Незабавно.

— Разбира се. Съжалявам, че се забавих толкова. Бях навън, когато получих сигнала за тревога.

— Някога съм работил и като охрана по баровете в Лос Анджелис — осведоми я Мал. — В случай че искаш да изхвърля някого навън...

— Много забавно и твърде неуместно. БНБ, Джак, благодаря ти. Мак — повика я тя по микрофона, закрепен зад ухото ѝ.

— С каква енергия се движи само. — Мал се загледа след нея, докато прекосяваше бързо залата и излезе през вратата.

— Още нищо не си видял — увери го Джак. — Хайде да намерим БНБ.

— Джак? Какво, по дяволите, е БНБ?

В стаята си горе Лоръл оглеждаше прасковената копринена рокля, която Биби бе свалила по нейно нареждане. Откъм банята се чуваше плискането на водата под душа и хлипанията на жената.

Няколко петна, разпран шев — можеше да е и по-лошо, прецени тя. Госпожа Г. щеше да се справи с това. А според плана им за спешни случаи, знаеше, че Паркър вече е извикала гримьор и фризьор и те скоро щяха да са тук.

Нейната задача, която нямаше как да не изпълни, бе да успокои Биби, да ѝ помогне да се съвземе, да слуша оплакванията и ругатните ѝ, ако имаше такива. И да я накара да обещае — ако е нужно, да подпечата обещанието и с кръв — да се държи прилично през останалата част от събитието.

Приглади леко разрошената си коса и отиде да отвори вратата, след като някой почука.

— Две чаши, както бе наредено. — Дел се вмъкна вътре и ги остави на масата, после погледна към банята. — Как е?

— Ами вече мина от плач към тихи хлипания. Ето роклята, не е чак толкова зле. Паркър сигурно е предупредила госпожа Г., така че тя ще е готова.

— Добре. — Той се протегна и намести леко изкривената ѝ обеща на лявото ухо. — Мога ли да направя още нещо?

— Можеш да провериш как е при Мак и да се увериш дали булката е в абсолютно неведение за случката. Паркър вероятно вече е измислила някаква причина за лекото забавяне. — Лоръл потърка шията си, докато пресмяташе. — Имаме още двацет минути, така че предполагам ще се забавим с десет или петнайсет. Ще се справим. Спря душа — отбеляза тя. — Тръгвай.

— Вече ме няма. Между другото отлична блокада — добави той и вдигна ръка, за да демонстрира.

Тя се засмя и го избута навън, след което затвори вратата. Пое си дълбоко дъх, стегна се и отиде до банята. Почука.

— Наред ли е всичко?

Биби отвори. Беше с най-хубавия халат на Лоръл и тъмнорусите ѝ кичури се стелеха мокри по раменете ѝ. Зачервените ѝ и подпухнали очи блестяха и сякаш всеки миг щяха отново да се облеят в сълзи.

— Виж ме само. На нищо не приличам.

— Това ще помогне.

— Пистолет ли е?

— Шампанско. Седни, почини си малко. Сега поправят роклята ти, а скоро ще се появи и екипът, който ще ти направи прическа и грим.

— О, слава богу. — Биби отпи солидна глътка от шампанското. — Слава на Бога и благодаря и на вас. Чувствам се ужасно. Зле. Глупаво. Дванайсет години. Омъжена съм за Сам от дванайсет години. Това нищо ли не означава?

— Разбира се. — Лоръл си напомни, че трябва да успокои жената — такава бе заръката на „Обети“. Да успокои, да утеши, да изглади нещата.

— Не съм разрушила ничие семейство. Те бяха разделени, когато го срещнах. Е, добре де, не и технически, не официално, но на практика. Тя ме мрази, защото съм по-млада. Тя е началната съпруга, а аз съм съпругата за показ. Тя така разправя. Ами тези дванайсет години все пак нищо ли не означават, *по дяволите...*

— Винаги е трудно да се поддържат подобни отношения.

— Опитах се. — Зачервените очи на Биби я молеха за разбиране. — Наистина. А и те бяха разведени, преди да се сгодим. Почти. И обичам Сара. Наистина. А Брад е страхотен мъж. Двамата си подхождат. Искам да са щастливи.

— Това е най-важното.

— Да. — Жената въздъхна, отпи по-бавно от чашата. — Подписах предбрачен договор. Самата аз настоях. Не беше заради парите, макар че тя все това повтаря. Ние просто се влюбихме. Това не може да се контролира, нали? Не можеш да избереш в кого ще се влюбиш, нито кога и как? Просто се случва. Тя е ядосана, това е, защото вторият ѝ брак се разпадна, а ние още сме добре. Съжалявам за цялата разправия. Сара няма да научи, нали?

— Не. Поне не днес.

— Вече дори не спяха заедно. Когато срещнах Сам, те имаха отделни спални, отделен живот. Това е като да са разделени, нали така?

Лоръл се замисли за собствените си родители.

— Предполагам, че е така.

— Може и аз да съм била поводът Сам най-накрая да направи крачката и да поиска развод, но не аз съм причината те двамата да не

са щастливи заедно. Не е ли по-добре да се направи тази крачка, вместо да продължат да са нещастни, как мислиш?

— Вероятно да. — Дванайсет години, напомни си Лоръл. Да, това определено имаше значение. — Биби, ти имаш стабилен брак и добри отношения със заварената си дъщеря. Можеш да си позволиш да погледнеш снизходително на цялата история.

— Тя ми се разкрещя. Плисна шампанско в лицето ми. Скъса ми роклята.

— Знам, знам... — Трябваше да я успокои, повтори си отново Лоръл. — Сега ти можеш да отстъпиш, да преглътнеш всичко и да мислиш за Сара. Да помогнеш това да се превърне в най-щастливия ден в живота ѝ.

— Да. Да, права си. — Биби скри очи с юмруци като дете. — Много съжалявам за случилото се.

— Не се тревожи за това сега. — На вратата се почука и Лоръл стана. — И след петнайсет минути ще изглеждаш перфектно.

— Аз... Аз дори не попитах за името ти.

— Лоръл.

— Лоръл. — Биби разтегна треперещите си устни в несигурна усмивка. — Благодаря, че ме изслуша.

— Няма проблем. Хайде сега да те приготвим отново.

И тя отвори на фризъора.

Булката, в блажено неведение за задкулиската драма, стоеше до баща си, докато шаферките ѝ вървяха към отрупаната с цветя беседка. Някои булки сияеха, замисли се Лоръл, и тази определено бе сред тях, докато палавият бриз нежно развяваше прозрачните пластове на воала ѝ.

Мак смени ъгъла, от който снимаше, и Лоръл бе сигурна, че тя успя да улови онова сияние на радостно очакване, когато Сара се обърна и се усмихна на баща си.

— О, боже! Наш ред е.

Музиката се смени и беше ред на булката. Лоръл забеляза как Сам поглежда за миг към Паркър и кимва съвсем лекичко. Благодарност или признателност за усилията — вероятно и двете.

После поведе грейналата си от щастие дъщеря към очакващия я младоженец.

— Дотук добре — измърмори Дел, застанал близо до Лоръл.

— Всичко ще бъде наред. Май беше по-хубаво, че се сбиха, преди да започне церемонията. Така си изляха емоциите.

— Няма да има повече неприятни инциденти. — Тонът на Паркър бе леден като януарско утро. — Поне не и от тази страна.

— Какво каза на бащата? — попита Дел.

Усмивката на сестра му би смразила и пламък.

— Нека просто да кажем, че съм уверена, че МНБ и доведената МНБ ще се държат цивилизовано и „Обети“ ще бъде компенсирани за допълнителните разходи за прически и грим, поправка на рокли и всички останали щети. — Тя тупна брат си по гърдите. — И няма да се нуждаем от услугите ти, за да си получим парите.

— Трябва да довърша сервирането на десертите. — Лоръл си погледна часовника. — Нямам много време, като се замисля.

— Искаш ли помощ? — предложи Дел.

— Не. Иди да изпиеш една бира или каквото поискаш.

Върна се в своята кухня, където бе тихо и прохладно. Тук можеше да поседне поне за няколко минути. Обясненията на Биби я бяха потиснали и имаше нужда да си поеме дъх.

Брак без любов, нещастно семейство, неизвестният фактор на другата жена... Знаеше отлично каква противна каша забъркваха точно тези съставки и колко дълго оставаше лошият вкус в устата след това.

Сара определено бе вкусвала тази каша и вероятно неведнъж и два пъти. И все пак стоеше грейнала от радост до баща си. Съшият баща, който бе изневерил на майка ѝ, който бе нарушил точно тези клетви, които тя се канеше да изрече.

Да, разбираше от нещастни бракове, но не искаше да приеме използването на това нещастие като извинение или оправдание за изневярата.

Защо хората просто не сложат край? Ако искат някой друг или нещо друго, защо не скъсат почтено най-напред, вместо да изневеряват, да лъжат, да понасят търпеливо и просто да продължават да съществуват?

Разводът не би могъл да е по-болезнен за една двойка, както и за детето или децата, замесени в тази каша, отколкото измамата,

преструвките, потиснатият гняв. Нали точно затова, дори и след толкова години, част от нея искаше родителите ѝ просто да се разделят, вместо да се преструват на женени?

— Виж ти, аз идвам да видя дали не мога да ти помогна след цялата онази бъркотия. — Госпожа Грейди сложи юмруците си на хълбоците. — А ти се мотаеш.

— Тъкмо започвам.

Със свити устни икономката се приближи до нея и вдигна брадичката ѝ нагоре, за да срещне погледа ѝ.

— Какво ти е?

— Нищо. Наистина нищо.

Госпожа Грейди имаше навика да използва веждите си в определени ситуации, така че много ясно да предаде без думи мнението си. В момента те сякаш я обвиняваха, че лъже.

— Просто цялата разправия по-рано ме разстрои...

— Не се случва за първи път някои от гостите да се сдърпат на ваше тържество. Вероятно няма да е и за последен.

— Не, не беше заради самото сбиване. То, като се замислиш, беше доста забавно. Паркър едва ли ще се съгласи, поне още няколко дни, но определено имаше своите звездни моменти.

— Заобикаляш въпроса.

— Глупаво е. Аз се озовах с доведената майка. Такъв ми бил късметът. Предполагам, че се чувстваше засрамена и натъжена и искаше да ми обясни как се запознала с БНБ, когато той бил почти разделен с първата си жена и как двамата не били вече заедно, а по-скоро обитавали една и съща къща.

— Повечето мъже, които искат да опитат нещо ново, казват подобни неща.

— Да, и това е доста изтъркано и фалшиво. Но мисля, че ѝ вярвам — на доведената майка. Но какво значение има? Защо да е позволено да имаш връзка с някой, който може и да е на път да прекрати брака си? Нали все още е женен?

— Вярно — съгласи се икономката. — Но животът рядко е само истина и лъжа, без неясни сенки между двете.

— Тогава защо просто не сложат край на всичко, след като искат да са с някой друг?

С жест, който бе по-скоро практичен, отколкото утешителен, госпожа Грейди приглади косата на Лоръл.

— Виждала съм как хората си намират причини за какво ли не.

— А за булката... Тя няма нищо против. Спомням си консултациите, предварителните срещи и репетицията. Обича родителите си, това е ясно. Обича и доведената си майка. Как обаче успява?

— Невинаги става дума за това да вземеш нечия страна, Лоръл.

— Не, невинаги. Но знаете ли, аз никога не съм имала избора дали да взема нечия страна или не, защото и двамата изобщо не бяха прави. — Нямахме нужда да обяснява, че вече говореше за своите родители. — И дори сега, когато се замисля за това, ако трябва да определя страните... Те са едната страна, а аз — другата. Глупаво е, но част от мен все още е страшно ядосана, че и двамата са толкова безразлични...

— Ядосваш им се, а трябва да ги съжаляваш. Те са тези, които изпускат всичко.

— Те харесват начина си на живот, положението си. — Тя сви рамене. — На този етап и бездруго не е моя работа.

— Лоръл Ан. — Госпожа Г. обхвана с длани лицето ѝ, като използва обръщение и жест, до които рядко прибегваше. — Те винаги ще си останат твои родители и затова винаги ще бъде и твоя работа.

— Винаги ли ще ме разочароват?

— Това зависи от теб, нали така?

— Вероятно. — Тя въздъхна дълбоко. — Добре. Времето за мрачни мисли свърши. Трябва да занеса тортата за младоженеца и да се погрижа за останалите десерти.

— И бездруго съм тук, така че ще ти помогна.

Заедно занесоха кутиите със сладкиши в Балната зала.

— Винаги ме омагьосват цветята — каза госпожа Грейди и се огледа наоколо. — Нашата Ема има ръце на вълшебница. Харесват ми цветовете тук. Няма нищо бледо, само ярки и силни цветове. О, виж какво има тук. — Тя пристъпи и разгледа отблизо сватбената торта. — Като стана дума за вълшебни ръце, надминала си себе си, Лоръл.

— Мисля, че това е новата ми любима лятна торта. Ще ви запазя едно парче.

— С удоволствие. Сватбената торта носи щастие.

— Така казват. Госпожо Г.? Някога мислили ли сте отново да се омъжите или...

Възрастната дама се засмя развеселено.

— О, от време на време е имало по някое „или“. Не съм монахиня. Но чак да стигна до брак? — Върна се обратно при Лоръл, за да ѝ помогне с десертите. — Аз бях омъжена. Имах своя Чарли, единствения.

— Вярвате ли в това? — попита Лоръл. — Че има един човек? Единствен?

— Вярвам, за някои от нас. За други, ако нещата не потръгнат или изгубят половинката си, се появява друг. Но за някои има само един, от началото до края. Никой друг не може да заеме мястото му. Никой не може да влезе така в сърцето и да остане там.

— Да. Никой друг. Но невинаги ти си единственият човек за него. — Замисли се за Дел, после съзнателно отхвърли мисълта. — Липсва ли ви още понякога? Вашият Чарли?

— Всеки ден. Ще станат трийсет и три години през ноември. Липсва ми всеки ден. Но поне съм го имала, нали? Имах своя единствен. Не всеки може да го каже. Ти можеш.

Лоръл бавно извърна очи към нея.

— Винаги е бил единственият за теб, от самото начало — продължи госпожа Грейди. — Доста време ти отне докато идеш при него.

„Защо да отричам?“, рече си Лоръл. Защо да се преструва пред някого, който я разбираше толкова добре?

— Плашещо е.

Госпожа Грейди се засмя.

— Разбира се. Искаш нещо сигурно? Намери си някое сладко кученце, което можеш да обучиш да те следва по петите. Любовта трябва да е плашеща.

— Защо?

— Защото ако няма страх, няма и тръпка.

— Ако това е вярно, тогава аз тръпна, уплашена почти до смърт. — Лоръл вирна глава. — Това е сигналът на Паркър. Време за коктейли и вечеря.

— Върви да ѝ помогнеш. Аз ще довърша тук.

— Сигурна ли сте?

— Обичам да се включвам в работата понякога. Хайде, тръгвай.

— Благодаря — прошепна тя и сложи длан върху ръката на икономката. — Ще се постарая да получите от тортата.

Останала сама, госпожа Грейди тръсна глава и въздъхна. Помисли си, че момичетата ѝ знаят всичко за сватбите. Но любовта ги объркваше тотално.

Ала пък, според нея, любовта трябваше да е точно такава.

Когато къщата бе разчистена, Лоръл се присъедини към останалите за кратка почивка и разпускане на терасата. Дел пъхна чаша шампанско в ръката ѝ.

— Заслужи си го.

— И още как. Благодаря. Къде е Паркър?

— Има да свърши нещо. — Мак протегна крака и присви уморените си пръсти. — Сега ще дойде. Съжалявам, че изтървах Битката на майките. Чух, че си струвало да платиш билет, за да я видиш.

— Кратка, но брутална. — Лоръл се прозя и се замечта за пухкави възглавници и хладни, свежи чаршафи.

— Често ли имате такива сбивания? — поинтересува се Мал.

— Веднъж ме удариха с юмрук по лицето. — Картър раздвижи челюстта си.

— Това добавя нов елемент — отсече Мал. — Страхотна торта.

Той вдигна бирата си да поздрави Лоръл и се загледа в Паркър, която тъкмо излизаше от къщата с вид на жена, която цял ден е пила чай, а не е командвала неколкостотин души.

— Печалбата ти — каза тя и му подаде един плик.

— Благодаря. — Той леко се надигна, за да пъхне плика в джоба. — И ще правите същото и утре?

— Почти същото. — Ема простена. — Обикновено имаме по-малки тържества в неделя, но по това време на годината е натоварено с много големи. И с тази мисъл отивам да си лягам.

— Време е да изпратя момичето си до дома. — Джак стана и улови ръката на Ема. — Ще мина да оставя камиона в понеделник, Мал.

— Дадено. Най-добре и аз да тръгвам.

— Благодаря, че ни помогна. — Мак се протегна. — Хайде, професоре. Да се прибираме и да изритаме котарака от леглото.

— Още не мога да помръдна. — Доволна, че рамото на Дел е наблизо, Лоръл отпусна глава уморено. — Трябва ми минутка. Довиждане, Мал — обади се тя.

— Аз ще те изпратя. С останалите ще се видим утре — добави Паркър и се обърна да придружи Мал.

Все така отпуснала глава на рамото на Дел, Лоръл се усмихна.

— Знаех си, че доброто възпитание ще свърши работа.

— Какво имаш предвид?

— Паркър ще се почувства длъжна да изпрати Малкълм, ако аз остана тук с теб. Двамата изглеждат добре заедно.

— Я стига...

Тя се опита да проясни замъгления си мозък, после се отказа и затвори очи.

— Извинявай. Забравих с кого говоря. Разбира се, че няма никакви сексуални искри, нищо не тлее под повърхността. Не, съвсем нищо няма.

— Той не е неин тип.

— Точно така. Няма защо да се вманиачаваш, освен когато става дума за мен. Ще ме вдигнеш ли, моля те?

— Щом не е неин тип, защо приказваш за разни искри и тлеещи огньове?

— Вероятно е заради самата мен. — Тя се засмя, когато той я изправи на крака. — Цялата започвам да искря и да пламтя, когато си наблизо.

— Добро измъкване. Отличен начин да отклониш вниманието ми.

— И е вярно. — Едва се държеше на крака и залиташе от умора. — Ще останеш ли тази нощ?

— Такъв е планът ми.

Той извърна поглед към вратата, докато вървяха към стълбите, и Лоръл бе абсолютно сигурна, че обмисля дали да не се разходи навън. Дел просто ставаше неспокоен, щом станеше дума за Паркър.

— Виж, отново искря и пламтя. — Изпревари го с крачка и се качи на първото стъпало, за да може устните ѝ да се озоват на едно ниво с неговите за целувка.

— Скъпа, направо спиш права.

— Вярно е, а това ме прави ужасна компания за съботна среща.

— Обичам да гледам напред, към неделя сутрин.

— Среща в неделя сутрин ми звучи идеално — каза тя, докато се качваха нагоре. — Особено след като имаме тържество чак вечерта и няма нужда да ставам по тъмно. Какво ще кажеш за осем часа?

— Съгласен съм.

— А какво ще кажеш да се срещнем под душа?

— Среща под душа в неделя сутрин? Още по-добре.

Дръпна го в спалнята си, после се сети и да затвори вратата — нещо, което правеше изключително рядко. Тъй като много рядко имаше причина да го прави. Отиде до вратата към балкона.

— Обичам да спя на отворено през лятото. Това притеснява ли те?

— Не. Ала не чух Паркър да се прибира. Дали още е навън?

Лоръл вдигна очи към тавана и прецени възможностите. Обърна се и хвърли сакото на костюма си, после бавно разкопча ципа на полата.

— Може би не съм чак толкова уморена все пак. — Свали полата и остана само по комбинезон, бикини и обувки на висок ток. — Освен ако ти не си.

— Неочаквано ми дойдоха нови сили.

— Сигурно е заради чистия въздух.

Приблужи се към него и положи доста усилия да го отвлече от мисълта за сестра му. Поне това можеше да направи, помисли си тя, докато ръцете му обхождаха тялото ѝ. В името на приятелството.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Паркър надникна в кухнята на Лоръл.

— Имаш ли минутка?

— Да. Мислех, че ти имаш консултация с клиент и обиколка на имението.

— Имах, приключих и с двете.

Лоръл настърга зрънца от ванилия в сместа от мляко и захар в тенджерата, добави и шушулките.

— Как минаха?

— По време на консултацията уточнихме няколко детайла, добавихме и нови. Обиколката доведе до резервиране на последната ни свободна неделя от май догодина. — Погледна към съседното складово помещение и шперплатовата преграда, която го разделяше от кухнята и спираше до голяма степен шума от преустройството. — Не е толкова зле, колкото очаквах.

— Не и ако си пусна радиото или телевизора или пък си представя, че това е просто фонов шум, като по време на тържество. Можеше и да е по-лошо. Е, определено беше по-страшно по време на демонстрацията, така че сега е почти спокойно.

— И резултатът ще си струва, нали? Толкова много допълнително пространство.

— Все това си повтарям.

— Какво правиш?

— Крем за торта.

— Искаш ли нещо студено за пиене?

— Нямам нищо против. — Лоръл приготви в една купа ледена баня, която щеше да й потрябва на финала, докато Паркър направи две чаши лимонада.

— Нямах среща довечера, нали?

— Нямам. Мъжете ще ходят в Ню Йорк на мач на „Янките“ и ще ядат хотдог. — Лоръл извърна очи и повдигна вежди. — Женско парти?

— Обмислям го. Особено след като смятам, че намерих роклята на Ема.

Лоръл спря за миг.

— Сериозно?

— Ами знам какво търси и, изглежда, сложих началото на традиция с тази на Мак. Бих искала да я изненадаме тази вечер, така че да я пробва и да види дали става.

— Съгласна съм.

— Има и нещо друго, за което исках да поговорим.

— Слушам. — Лоръл разбърка сместа на котлона, след като кипна.

— Разбрах, че Джак е поканил Малкълм Кавана да се присъедини към нас в къщата на плажа през август.

— О, така ли... — Докато осмисляше чутото, Лоръл махна тенджерата от огъня и я покри с капак. В една от купите на плота счупи четири яйца, после счупи и още четири, които раздели на белтъци и жълтъци, и ги прибави към онези в купата. — Мисля, че вече са станали добри приятели. Освен това има достатъчно място, нали? Аз самата нямам търпение да видя къщата. Да се насладя на всичко — продължи тя и се зае да разбива яйцата. — Да се потопя в блаженството на ваканцията, докато... Извинявай — каза тя, когато Паркър вдигна ръка. — Все се увличам при мисълта да правя каквото си поискам по цял ден и цяла нощ.

— Да продължа. Преди малко ми се обади Дел, за да ми се закълне във всичко свято, че той няма нищо общо с поканата.

— Е, ти все пак го наказва за постъпката му по повод на Четвърти юли.

— Така е. Може би ще трябва да накажа и Джак.

— О, стига... — Развеселена от тази мисъл, Лоръл прибави захарта и нишестето, които вече бе смесила, към яйцата и продължи да бърка.

— Ръката ти не се ли уморява? — попита Паркър. Сетне се замисли за нещо. — Съдбата на Джак виси на... По дяволите. — Прекъсна изречението, си, щом телефонът звънна. — Дай ми минутка.

Лоръл, която бе свикнала с прекъсванията в разговорите им, прецени, че яйцата и захарта вече са разбити, затова извади ваниловата шушулка от млякото и го върна на котлона. Докато чакаше отново да

кипне, пийна от лимонадата и се заслуша как приятелката ѝ разрешава някакъв проблем на бъдеща булка.

Няколко проблема, реши тя, след като млякото ѝ имаше време да кипне. С черпак прехвърли половината от него при яйчената смес и отново се зае да бърка енергично.

— Остави това на мен — каза Паркър. — Абсолютно. Считай го за свършено. Ще се видим с теб и майка ти на двадесет и първи. В два часа. Няма проблем. Довиждане. — Приключи разговора. — Не ме питай — каза тя на Лоръл.

— Нямах такова намерение. — Лоръл изсипа сместа от купата в тенджерата. Бъркане, бъркане, бъркане. — Не мога да спра сега. Критичен момент, но те слушам.

— Докъде бях стигнала?

— Съдбата на Джак.

— Точно така. Дали да накарам нашия любим Джак да страда, зависи от това дали цялата история е нагласена нарочно или не.

— Вярваш ли, че нашият любим Джак дори и за миг би си помислил да ти урежда срещи с Малкълм?

— Не, но Ема би могла.

— Ако беше така, щеше да ми каже. — Лоръл обмисли за миг ситуацията. — Да, щеше да ми каже. Нямахше да може да се сдържи. Вероятно щеше да поиска да ѝ се закълна, че няма да издавам на никого, което аз щях да спазя. Но пък има и клауза за избягване на лъжата. Ако ме попиташ, ще трябва да ти призная.

— Питам те.

— И аз ти отговарям, че Ема не ми е споделяла нищо. Затова мога да обявя и нея, и Джак за невинни по всички обвинения. Нямах никакъв особен проблем с Малкълм, нали?

— Не, нямам. Просто не обичам нагласени срещи.

— Някоя от нас не ги обича и затова никога не сме се опитвали да уреждаме такава за някоя от останалите. Знаеш това, Паркър.

Приятелката ѝ стана, отиде до прозореца, потропа с пръсти по стъклото и отново се върна на мястото си.

— Винаги има и изключения, особено когато някои от нас са заслепени от любов и сватбени планове.

Неспокойна е, отбеляза Лоръл. Паркър много рядко бе неспокойна.

— Случаят не е такъв, доколкото мога да преценя. Ще трябва да си представиш как се заклевам с ръка на сърцето, защото сега не мога да спра да бъркам.

— Добре. Джак е пощаден. А и явно ще има още повече място, след като ти и Дел ще делите една спалня.

Загледа се намръщено в лимонадата си, докато Лоръл най-сетне престана с бъркането и дръпна крема от огъня.

— Друг проблем? — попита тя.

— Трябва да се уверя, че Малкълм не е останал с погрешно впечатление за всичко това... И ако е така, да изясня ситуацията.

Лоръл прецеди крема през сито в купата, която вече бе сложила в ледената вода.

— Искаш ли моя съвет?

— Да.

— Струва ми се, че ако споменеш нещо за погрешно впечатление предварително, само ще го подканиш да си състави такава. Или ще го ядосаш и предизвикаш да направи първата крачка. Прилича ми на мъж, който приема предизвикателства. Аз бих оставила всичко да се развие естествено.

— Разумно е.

— Понякога съм такава. — Лоръл взе малките кубчета масло, които вече бе приготвила, и като бъркаше непрекъснато, ги добави едно по едно към крема.

— Добре. Ще приема Малкълм като приятел на останалите момчета и ще оставя всичко така.

— Мъдро. — Най-накрая Лоръл пусна телта за бъркане и разтри ръката си. — Аз го харесвам. Вярно е, че не го познавам чак толкова добре, но го харесвам.

— Изглежда свестен тип.

— Освен това е секси.

— Извинявай, ти не спиш ли с брат ми в момента?

— Така е и много се надявам да продължи. Но една жена винаги трябва да забелязва мъжете, които излъчват секс. И ако сега ми кажеш, че не си го видяла, ще се наложи да използвам тази ледена вода, за да угася пожара в панталона ти.

— Не е мой тип. И какво толкова се усмихваш?

— Дел каза същото.

Предизвикателство и раздразнение се изписаха по лицето на Паркър.

— О, така ли?

— Знаеш какъв е — защото наистина никой не е достоен за сестра му, според неговите свръхголеми изисквания. Но когато го каза, си помислих „о, да, точно така“. Именно затова го харесвам.

Паркър отпи внимателно от лимонадата си.

— Не харесваш моя тип?

— Не ставай глупава, Паркър. Той е секси, интересен и различен от мъжете, с които обикновено излизаш — а това може да е забавно. Може би няма да е зле да го оставиш да си състави погрешно впечатление.

— Заслепена си от любов.

— Вероятно е така.

— И защо това те тревожи?

Лоръл спря за миг масажирането на китката си и ядосано насочи пръст към приятелката си.

— Сменяш темата.

— Вярно, но все пак въпросът е резонен.

— Предполагам — призна Лоръл. — Никога не съм обичала друг освен него. Знам, че изпитвам толкова силни чувства към Дел, а мога да съм сигурна само, че много държи на мен. Ужасно много, но има огромна разлика между това да държи на теб и да те обича. Страшно е, а това било напълно в реда на нещата, както ме уверяват, но това не го прави по-малко плашещо.

— Никога не би те наранил. А, това не прозвуча добре — мигновено осъзна Паркър. — Не искаш ли той да разбере колко много го обичаш?

— Не мога. Защото той никога не би ме наранил и ще положи всички усилия да не го направи.

— Което би те наранило още повече.

— О, да. Правя каквото мога, за да живея само за мига. Мисля, че се получава. През повечето време. И все пак не мога да не се озъртам за възможни капани. — „И някое пиано над главата ми“, помисли си тя.

— Връщам ти жеста с разумния съвет. Понякога, докато се оглеждаш за капани, се блъскаш в стена.

— Ще ми се да не вярвах, че си права. Добре. — Лоръл размаха ръце, сякаш да изтрие притесненията си. — Живея в настоящето. Постигнала съм пълна хармония.

— Остани си така. Ще се обадя на Мак и ще подготвя нещата за по-късно. В шест добре ли е?

— Идеално.

Паркър се изправи, после въздъхна примирено.

— Ще ми дадеш ли да опитам от този крем? Иначе би било просто жестоко.

Лоръл извади лъжица, топна я в топлия крем и ѝ предложи да вкуси.

— О, господи. — Приятелката ѝ затвори очи. — Струва си цялото бъркане. По дяволите! — измърмори тя, когато телефонът ѝ звънна.

— Понякога не ти ли се иска просто да не вдигнеш?

— Да, но не съм страхливка. — Провери дисплея, докато излизаше от кухнята. — Говори Паркър от „Обети“. Как сте, госпожо Уинтроп?

Гласът ѝ едва бе заглъхнал, когато откъм другата страна се появи Дел.

— Това място е доста оживено днес.

— Защо досега не съм забелязвал колко си секси в готварска престилка?

Наведе се да я целуне, но тя го мерна как се примъква към купата с крем и го плесна през ръката.

— Да не искаш да ми докараш неприятности със санитарните власти?

— Не виждам техни агенти наоколо.

Тя извади лъжица и му даде да опита, както бе направила и с Паркър.

— Чудесен е. Наистина. Ти си още по-вкусна.

— Много добре казано, но това е всичко, което ще получиш. — Тя дръпна купата извън обсега му. — Мислех, че ще ходите на мач с приятелчетата ти.

— Отиваме. Ще тръгнем оттук заедно с Джак и Картър, а после ще се отбием да вземем и Мал.

— Пак сте наели лимузина заради мача. — Беше толкова типично за Дел, помисли си тя.

— Какво лошо има в това да си вземем лимузина? Така можем да пием бира, да не се притесняваме къде ще паркираме, нито да се ядосваме на задръстванията. Идеалното решение.

— Трябваше да ти потърся сребърна лъжичка — отбеляза тя и му взе лъжицата, за да я сложи в мивката.

— Само заради тази забележка заслужаваш да не ти дам подаръка.

Лоръл се обърна към него, едновременно заинтригувана и подозрителна.

— Какъв подарък?

Отвори куфарчето си и извади оттам една кутия.

— Но май си прекалено голяма многознайка и не го заслужаваш.

— И многознайковците имат нужда от подаръци. Защо си ми купил подарък?

— Защото ти е нужен, многознайке. — Подаде ѝ го. — Отвори го.

Възхити се на опаковъчната хартия с картинки на Супержената и на червената панделка, преди да ги разкъса безжалостно. После се намръщи на картинката на кутията. Приличаше на нещо като миникомпютър или по-голям диктофон.

— Какво е?

— Нещо, което пести време. Вече съм го настроил. — Отвори кутията и измъкна устройството с блясък в погледа, който ѝ подсказваше, че подаръкът е нещо, което би искал да има и той. — Вместо да пишеш дълги списъци — обясни Дел, — правиш така. Натискаш „Запис“. — Направи го и после произнесе думата „яйца“. — Виждаш ли? — Обърна го и ѝ показа изписаната дума на малкия дисплей. — После натискаш копчето „Избор“ и се появява в списъка.

Добре, каза си тя наум, вече бе привлякъл вниманието ѝ.

— Какъв списък?

— Този, който ще имаш, след като приключиш и натиснеш това. — Показа ѝ друго бутонче. — Разпечатва го, а още по-хубавото е, че подрежда нещата в категории. Като например, млечни продукти или подправки, каквото и да е.

Сериозно я заинтригува.

— Я стига. Как?

— Не знам как. Може вътре да има някой, който ги подрежда. И има специална архивираща функция, която ти позволява да добавяш специализирани продукти, които все още не са в паметта му. Ти използваш доста необичайни продукти.

— Дай да опитам. — Взе устройството, натисна „Запис“. — Ванилови зърна. — Сви устни и прочете изписаното на дисплея. — Пише ванилов пудинг.

— Вероятно няма ванилия на зърна в паметта му, защото повечето хора си я купуват на флакончета.

— Вярно е. Но мога ли да ги добавя?

— Да, така следващия път ще ги запише. Можеш да определиш и количествата. Например три дузини яйца или колкото там ванилови зрънца искаш да купиш. Наистина ли са зърна?

— Ами намират се в шушулка — измърмори тя, докато разглеждаше подаръка си. — Купил си ми нещо като диктофон за списък с продукти за кухнята.

— Точно така. Магнитно е, така че можеш да го залепиш на някой от хладилниците си или където поискаш.

— Повечето мъже купуват цветя.

Ясно забеляза как ентузиазмът му леко охладня.

— Цветя ли искаш?

— Не. Искам това. Много. Чудесен подарък. — Вдигна очи към него. — Наистина е страхотен подарък, Дел.

— Добре. Не искам да ревнуваш, но купих такъв и за госпожа Г.

— Онази развратница.

Той се усмихна и отново я целуна.

— Трябва да изтичам да ѝ го дам, а после да бягам, иначе ще закъснея.

— Дел — повика го тя, преди да стигне до вратата. Беше ѝ купил кухненски уред, едновременно практичен и забавен. Всичко вътре в нея сякаш я приканваше да му каже, да го изрече на глас. *Обичам те*. Само две думи, помисли си тя, две кратки думи. Но не можеше. — Приятно гледане на мача.

— Разчитай на нас. Ще се чуем по-късно.

Лоръл въздъхна лекичко, седна да изчака да се охлади кремът и да си поиграе с подаръка.

Женското парти бе любима традиция за всички. Често то включваше вечеря и филми, пуканки, клюки и винаги присъстваше онази лекота и отпуснатост в компанията на приятелки, които се познават от деца. Пробването на бъдещата сватбена рокля на Ема бе като глазурата на тортата. В очакване на приятната вечер, Лоръл приключваше работния си ден и подреждаше в кухнята си, когато се появи Ема.

— Надявах се да те заваря тук.

— Тъкмо приключвам — увери я Лоръл.

— Имам поръчка за малки кексчета, две дузини. След две седмици — побърза да добави Ема. — Така че поне не е нещо, което трябва да вмъкнеш в графика в последния момент. За братовчедка ми са. В офиса ще правят парти за бъдещото бебе на колежка. Единственото изискване е да са забавни.

— Момче или момиче?

— Изненада е, така че нека са неутрални. Каквото решиш.

— Добре. Запиши го на дъската.

— Благодаря ти много. — Ема добави поръчката и датата върху дъската със задачи на Лоръл. — Какво е това? — Тя леко тупна електронния уред за съставяне на списъци.

— Дел ми направи подарък.

— О, много хубаво. Какво ти подари?

— Това. Много е готино. Гледай сега. — Лоръл се приближи, натисна „Запис“. — Безсолно масло. Аз сама го програмирах. Виж, ето го на екрана. Сега натискам това и вече е в списъка.

Ема само зяпна.

— Това ли е подаръкът?

— Да. Знам, че според твоите представи един подарък от мъж изобщо не е такъв, освен ако не е лъскав. Но мога да му залепя няколко пайетки, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре.

— Няма нужда да е лъскав. Може и да мирише хубаво. Е, все пак е проявил внимание, а и ти го харесваш, значи е хубав подарък. Какъв е поводът?

— Няма такъв.

— О, без повод? Това определено го издига в очите ми.

— Ще се сринеш съвсем, когато ти кажа, че е купил такъв и на госпожа Г.

— О, господи! — Абсолютно категорична в позицията си, Ема сви юмруци и ги сложи на хълбоците си. — Съжалявам, но това го праща в категорията на символичните подаръци. Един истински подарък трябва да бъде специален. Много специален, но символичен. Ето това, приятелко моя, е подарък. — Вдигна ръка, за да ѝ покаже гривната, която Джак ѝ бе подарил. — Обещите, които Картър подари на Мак за Свети Валентин? Също са подарък. Опасявам се, че Дел има нужда от сериозни напътствия.

— Щеше да е вярно, ако беше твое гадже.

— Дел ти е гадже! — Ема се засмя и сграбчи Лоръл, за да я завърти в хлапашки танц.

— Така се приказва в гимназията. Трябва да има друга дума.

— Защо сте се разтанкували? — учуди се Паркър, щом влезе.

— Дел е гадже на Лоръл и ѝ е дал символичен подарък. Съжалявам, но просто не заслужава да бъде наречен истински подарък. Виж.

Паркър се приближи.

— О! Виждала съм ги. Искам и аз такъв.

— Естествено — въздъхна Ема. — Ти си му сестра. Но би ли го нарекла подарък, особено като се има предвид, че е дал такъв и на госпожа Г.?

— Хм, наистина е малко спорен въпрос. Но е много специален и напълно подходящ за Лоръл.

— Точно така. — Ема вдигна показалец тържествуващо. — Същото казах и аз. Ето я Мак. Мак, трябва ни арбитър.

— За какво? И какво правим тук? Нали има женско парти.

— Първо трябва да изясним нещо. Това подарък ли е, или е символичен дар? — Ема махна с ръка.

— Какво е, по дяволите?

— Видя ли, символичен е. Никога не се налага да питаш какво е, ако е подарък. Паркър, кажи на Дел да купи на Лоръл нещо красиво.

— Не. Престанете. — Лоръл бутна Ема с лакът, но се засмя. — На мен ми харесва. Щом ти харесва, правилата не важат и това си е подарък.

— Какво е това, по дяволите? — попита отново Мак.

— Електронен органайзер за пазаруване и задачи — обясни Паркър. — И аз искам такъв. Защо Дел не е купил и на мен? Аз обичам подаръците.

— Символичен подарък — настоя Ема.

— Не ти е нужен още един органайзер — обърна се Лоръл към Паркър.

Мак продължи да го гледа намръщено.

— За бога, само не го показвайте на Картър. И той ще пожелае такъв, а после ще иска и аз да го използвам.

— Дел е купил такъв и на госпожа Г., така че Картър непременно ще го види — отбеляза Ема.

— По дяволите!

— Новата ми играчка предизвика прекалено много спорове. Аз се качвам горе.

— Госпожа Г. ще направи ли пица? — попита Ема. — Цял ден си мечтая за пицата на госпожа Г. и за много вино.

— И до това ще стигнем, но първо трябва да свършим нещо друго.

— Стига с работата. — Ема сграбчи ръката на Паркър. — Настроена съм за въглехидрати и алкохол и за женска компания.

— Не е точно работа. Днес случайно попаднах на нещо, което съм донесла за одобрение. Трябва да го видиш.

— Какво си... О! — Сега Ема завъртя Паркър в танц. — Моята булчинска рокля? Намерила си роклята ми?

— Може би. И за да спазим новата традиция, ще идем в Булчинския апартамент.

— Това е най-хубавата изненада.

— Ако не ти харесва... — подхвана Паркър, докато Ема я дърпаше нагоре по стълбите.

— Пак ще е чудесна изненада. О, нервна съм. — Спря пред вратата на Булчинския апартамент. — Наистина съм нервна. Добре, хайде да влизаме. — Посегна към дръжката, после дръпна ръката си. — Не мога да го направя. Някой друг да отвори.

Лоръл бутна вратата.

— Влизай — каза тя и изблъска Ема вътре.

Ема си пое дълбоко дъх, после притисна ръка до устата си.

Паркър никога не грешеше, помисли си Лоръл. Роклята бе точно за Ема. Романтична и приказна, с бухнали поли и само лек намек за сексапил в блясъка на дълбоко изрязания корсет, с презрамки, паднали ниско по раменете. Цяла градина от декоративни розички бе разцъфнала по пищно набраната драпирана пола в нежнобяло, както и по разкошния дълъг шлейф, достоен за принцеса.

— Като от приказките е — успя да отрони Ема. — О, Паркър, вълшебна е.

— Пийни си малко от това. — Госпожа Грейди, която ги очакваше с шампанско, подаде една чаша на Ема. — Никакви сълзи с шампанското. Ще го разводниш.

— Това е най-красивата рокля на света.

— Трябва да я пробваш. Събличай се, Ем — нареди Лоръл. — Двете с Паркър ще ти помогнем. Мак ще запечата събитието.

— Полата. — Ема благоговейно погали материята с върховете на пръстите си. — Като пухкаво облаче. Ще бухне прелестно. О, вижте на гърба! — Миниатюрни бели розички скриваха ципа. — Може ли да се намери по-подходяща рокля за един дизайнер на букети?

— Все ми повтаряше „заведи ме при Ема“ — увери я Паркър, докато заедно с Лоръл ѝ помагаше да я облече.

— Никакво надничане! — скара ѝ се Лоръл, когато тя понечи да надникне в огледалото. — Не и преди да сме свършили.

— Има нужда от леко пристягане. — Госпожа Грейди дойде при тях с карфиците си, докато Мак обикаляше наоколо с фотоапарата.

— Лоръл, шлейфът трябва малко да се... Да, точно така — обади се Мак. — О, Ем. Просто е невероятна.

— Трябва да се видя.

— Задръж малко — измърмори госпожа Г. и приключи с карфиците. Дръпна се назад и кимна одобрително.

— Готово ли е? — Ема пое въздух и го задържа, после се обърна.

Мак успя да го улови, каза си Лоръл, улови онзи миг на чудото, онзи блясък на сълзи от радост в очите.

— Цял живот... — отрони Ема. — Още откакто бяхме малки, съм мечтала за това. И ето ме сега, в булчинската ми рокля. И е точно такава, каквато съм искала да имам.

— Приличаш на принцеса — увери я Лоръл. — Честно, Ема, направо си зашеметяваща.

Ема протегна ръка, докосна с пръсти огледалото.

— Това съм аз. Ще облека тази рокля и ще се омъжа за човека, когото обичам. Не е ли невероятно?

— Браво на теб. — Лоръл прегърна с една ръка Паркър. — Отлично си се справила. — Взе салфетката, която Паркър ѝ подаде, и избърса очите си. — Да вдигнем тост за булката.

— Дай ми фотоапарата, Макензи — нареди госпожа Грейди, — за да ви направя една снимка на четирите. Ето така, каква сте ми картинка само — добави тя и улови мига.

По-късно, докато хапваха пица и пиеха шампанско, те се впуснаха в сватбени планове.

— Ще взема майка ми и може би и сестра ми в булчинския магазин с мен, когато отида за първата проба. Пак ще се разплача. Всички ще плачем.

— Запазили са две украшения за глава. Едното — ако си с вдигната коса, а другото — ако решиш да я оставиш пусната. Майка ти може да ти помогне да избереш.

— Паркър, ти мислиш за всичко. — Ема примигна. — Не искам да започвам пак. О, какъв букет ще си направя само за тази рокля! И за трите ми шаферки — о, чакайте, дотогава ще имам две шаферки и една кума.

— Не мога да си представя, че ще бъда кума — каза Мак, докато предъвкваше пицата.

— Мисля си за лавандула. В различен стил, но близки тонове на същия цвят. Мисля, че ще използвам бели и лавандулови цветове за аранжировките. Нежно и романтично. Навсякъде ще има бели свещи.

— Ще съчетаем истински, копринени и захарни цветя за тортата — замислено отрони Лоръл.

— Да! Вижте, Паркър си води бележки. Тя си води бележки за моята сватба.

— Разбира се.

— Искам да насрочим фотосесията за годежния портрет за някоя вечер през следващата седмица — каза Мак. — Искам нощни снимки — секси и с много настроение. В градините навън.

— В градините. Идеално. Имам най-страхотните приятелки на света.

— Бих искала и аз да дойда на пробите — добави Мак. — Да те снимам с майка ти.

— Трябва да го направите тук. — Лоръл отпи от шампанското си. — Можем да организираме първите проби тук и да донесем украшенията за глава, нали, Паркър?

— Можем. — Лицето на Паркър грейна, щом идеята я завладя. — Разбира се, че можем.

— Така Мак ще може да си направи снимките, а майка ти да получи първата си официална консултация, да обсъдите детайлите, които си уточнила или които обмисляш.

— Идеята наистина е добра — реши Паркър.

— Имам и такива понякога.

— Можем наистина да се постареем заради нея — допълни Мак. — За майка ти. Ще ѝ предложим специалните услуги на „Обети“ за много важни клиенти.

— Тя много ще се радва. И аз също. Ето, пак ще започна.

Лоръл ѝ подаде нова салфетка.

— Мисли си за обувки.

— Обувки ли?

— Обувки за роклята.

— О, обувки...

— Ето, никой не плаче за обувки. Аз бих избрала нещо със съвсем дискретен блясък, само намек за сексапил и истински разкош.

— Трябва да отидем из магазините. Ти още не си купила обувки за сватбата, нали, Мак?

— Не още.

— На лов за булчински обувки! — викна Ема. — Господи, колко е забавно.

— Чакай да започнеш с избирането на покани, картички за местата на гостите, както и всичко останало... И да почнеш да се тормозиш заради шрифта на буквите. Никога не съм мислила, че ще се измъчвам заради някакъв си шрифт. — Мак поклати глава. — Но е факт. Като наркотик е. Виждам погледа ти, Макбейн. — Мак ѝ размаха пръст. — Гледаш ме развеселено и с превъзходство. Вярваш, че никога няма да паднеш толкова ниско. Но ще стане. Запомни ми думите. Един ден шрифтовете ще обсебят сънищата ти.

— Изобщо не мисля така. Както и да е, няма да се омъжвам.

— Но не мислиш ли, че ти и Дел... Все някога... — подхвана Ема.

— Излизаме заедно едва от месец.

— Избягваш въпроса — отбеляза Мак. — Познавате се от цяла вечност.

— И си влюбена в него — довърши Ема.

— Не мисля за това.

— Дали си влюбена в него — попита и Паркър — или дали искаш да прекараш живота си с него?

— Не става дума... Не гледам толкова надалеч в бъдещето.

— Престани — скара ѝ се Паркър.

— Наистина е трудно.

— С какво да престане? — Ема прехвърли поглед от едната към другата. — Какво е трудно?

— Лоръл да каже каквото би казала, ако мъжът не ми беше брат. Обиждаш ме.

— Не! По дяволите, Паркър, не е честно.

— Не, просто изяснявам положението. Да изляза ли?

— Сега ти престани. — Лоръл се намръщи и отпи пак от шампанското. — Винаги се биеш с непозволени средства. Добре, ясно. Да, влюбена съм в него. Винаги съм била влюбена в него, което го прави несигурно, защото може би именно това е прехвърляне на чувствата. Но не мисля, че е така, особено след като съм прекарала толкова голяма част от живота си в усилия да не бъде така. Но не можах да го направя. Така че, да, ако някога стигнем до момент, в които да обсъждаме остатъка от живота си, аз ще се хвърля с главата напред и без да се замисля и за миг, със затворени очи, както искате го наречете. Но истината е, че са нужни двама, за да се стигне дотам.

— Защо мислиш, че не те обича? — попита Ема.

— Обича ме, разбира се. Обича всички ни. С мен е по-различно сега, но не е... — Господи, беше унижително, осъзна тя, дори и пред най-близките ѝ приятелки. — Тежко е да обичаш някого повече, отколкото той те обича, но това е нещо, с което сама трябва да се справя. Моите чувства са си моя отговорност.

— Разбирам това. — Мак се пресегна и стисна ръката ѝ. — Позволих Каркър да се чувства по този начин. Не исках да се влюбвам,

нито да направя тази крачка, този скок, затова съдържах чувствата си. Знам, че го нараних.

— Аз не съм наранена. Или може би само малко, но може би е само гордостта ми. Щастлива съм с това, което имаме. Знам, че по-нататък може и да не съм щастлива, но засега имам повече, отколкото някога съм се надявала да получа.

— Изненадана съм, че очакванията ти са толкова ниски — отбеляза Паркър. — Винаги си се стремила към върха.

— Така е, когато става дума за нещо, което мога да постигна с работа. Но любовта не може да се спечели, нали? Не е някаква награда или състезание. Някога си играехме на „Сватбен ден“. Сега работим това. Но когато говорим за нашите сватби, тогава не е нито игра, нито работа. Нямам нужда нито от рокля, нито от пръстен или шрифтове — добави тя с усмивка към Мак. — Но предполагам, че е важно да знам, че аз съм единствената за него. Просто трябва да бъде единствената.

— Това е много мъдро — измърмори Ема.

— Никоя друга не е била единствената досега за него — увери я Паркър. — Щях да знам.

— Дори и Черис Маконъли?

— О, господи! — Паркър потръпна престорено. — Какво ли си мислеше тогава? Освен за това — добави тя, забелязала вдигнатите вежди на Лоръл.

— Е, като имаме предвид Черис, бих казала, че вкусът му се е подобрил значително, след като е с мен. — Взе си още едно парче пица. — Значи има надежда за човека.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Още щом Джак и Дел се настаниха на високите столчета в бара „Уилоус“, барманката дойде при тях.

— Явно днес имам двоен късмет.

— Как си, Анджи?

— Не се оплаквам, което не мога да кажа за поне половината клиенти, които седат тук. Какво да ви сипя?

— Минерална вода — поръча Дел.

— За мен една бира.

— Дадено. Минавате за по едно питие? — попита ги тя, докато пълнеше една халба и едновременно с това добавяше кубчета лед в чашата с вода.

— Аз да — отвърна Джак. — Приятелчето има среща.

— Така ли? И коя е щастливката тази вечер?

— Ще вечерям с Лоръл.

— Макбейн ли? — Лека изненада се появи в очите на Анджи. — Истинска среща?

— Да.

— Това е нещо ново. — Тъй като познаваше предпочитанията на Дел, тя добави и резенче лимон към газираната вода, после остави и двете чаши на бара. — Чух разни приказки по този повод, но реших, че са само клюки.

— И защо?

— Защото познаваш Лоръл открай време и никога не си излизал с нея на среща. Не съм я виждала тук отдавна, но чувам, че бизнесът ѝ процъфтява.

— Описанието е много точно.

— Била съм на няколко сватби там. Първокласна работа. Но сестра ти си е такава, нали? — добави Анджи, докато забърсваше бара с бялата си кърпа. — Първа класа от глава до пети. Още ни липсва Лоръл тук. Беше най-добрият майстор сладкар, който някога сме имали. Е, Джак, как е Ема, как вървят приготовленията за сватбата?

— Много е добре. Намерила си е рокля, което явно е ключът към небесното царство.

— Много добре си го разбрал. Може би има нещо във водата там. Най-напред Мак, после Ема. — Намигна на Дел и тупна чашата му с пръст от страни. — Внимавай какво пиеш.

Тя се отдалечи зад бара, за да се погрижи за друг клиент, а Джак се засмя.

— Не се стряскай толкова, братле. — Джак наклони халбата си към чашата на Дел. — Съвсем естествено развитие на нещата.

— Излизаме едва от колко, от месец, и сватбените планове са естествено развитие?

— От Мак към Ема и към Лоръл. Нещо като сватбено трио.

— Лоръл не мисли така. — Нали преди малко бяха изтъкнали, че я познава открай време. — Сватбите са бизнес. Тя е делова жена. Сериозна, амбициозна...

— Както и останалите от четворката. Сериозните и амбициозни хора също се женят. — Загледа се в Дел над ръба на халбата си. — Наистина ли никога не ти е хрумвало?

— „Хрумвало“ е много широко понятие — избегна отговора Дел. — Все още свикваме с промяната в отношенията си. Не съм против брака. Всъщност аз съм голям привърженик на брачната институция. Просто не съм мислил сериозно за това в личен план.

— Може би е време леко да си разменим ролите с теб, предвид конското, което ми дръпна, когато двамата с Ема започнахме да излизаме. Какви точно са намеренията ти спрямо моята „доведена“ сестра?

— Възнамерявам да вечерям с нея.

— А възнамеряваш ли да спиш с нея след това?

— Бих бил глупак иначе. В момента се наслаждаваме на тази нова фаза — рече той. — И за двамата ни. Тя е важна за мен, винаги е била. Знаеш го. Сега просто е важна по различен начин. Но не съм се замислял да наема сестра си да планира сватбата.

— Изобщо или засега?

— Господи, Джак. — Гърлото му внезапно се оказа пресъхнало и Дел отпи голяма глътка от водата.

— Въпросът е съвсем резонен.

— Само сватби ти се въртят в главата — измърмори Дел. — Може би наистина има нещо във водата там. Както и да е, не знам. Не съм мислил по въпроса, наистина. А сега не мога да мисля за нищо друго. Виж, познавам Лоръл. Тя не планира женитба и определено не би го направила само защото Мак и Ема се омъжват. Говорим за момичето, което замина за Ню Йорк и Париж съвсем само, за да учи. По дяволите, тя сериозно искаше да се премести в Париж, работеше тук, за да спести пари за заминаването, когато...

— Да, знам. — Шеговитостта изчезна от погледа на Джак. — Всичко се промени, когато родителите ти загинаха.

— Тогава тя отложи плановете си за Париж. — Не беше го забравил. Никога нямаше да забрави. — Не искаше да остави Паркър. А предполагам, като се замисля сега, че е останала и заради мен. После планът на Паркър завладя всички.

— Плановете се променят.

— Да, променят се. Но исках да кажа, че Лоръл винаги е определяла сама посоката си, винаги е следвала инстинкта си, а не някаква мода. Ако нещата бяха по-различни, сега щеше да живее в някой шикозен бохемски апартамент в Париж и да управлява собствената си прочута пекарна.

— Не мисля. — Джак поклати глава. — Според мен тези четири момичета в крайна сметка са здраво свързани. В Ню Йорк може би, но не и в Европа. Притеглянето на другите три просто е прекалено силно.

— И аз й казах почти същото неотдавна, и то не на шега.

Джак опита един от бадемите, които Анджи бе сервирала в купичка на бара.

— Мислех, че го разбирам и преди двамата с Ема да сменим посоката. Но сега, когато живея там, когато съм включен в групата? Те имат почти телепатична връзка. Малко е плашещо понякога, да ти кажа честно. — Вдигна бирата си в тост. — Това е любовта, дълбока и силна.

— Винаги е било така. — Дел се замисли за миг. — Все още твърдя, че Лоръл не обмисля нищо такова, но ако има нещо, то останалите три със сигурност знаят. Би могъл да поразпиташ Ема.

— Няма начин. Дори и за теб. Ако се пробвам, това ще доведе до съвсем ново обсъждане на това какво мисля аз за вас и как бих могъл

да поразпитам теб. — Джак хапна още един бадем. — И така до безкрай.

— Имаш право. Освен това, така само ще отворим темата. Всичко си е наред. Ще оставим нещата каквито са. В момента се движим по гладко шосе, защо да пробваме отклоненията?

Джак се усмихна.

— Така си мислех и аз за мен и Ема.

— Трябва да престанеш с това.

— Признавам си, че е забавно да те дразня по болезненото място. Но като говорим за мен и Ема, нали ще ни бъдеш кум?

— Разбира се. Не бих и допуснал друг да заеме мястото.

— Добре. Това е горе-долу единственото, което аз трябва да свърша. В повечето случаи само се усмихвам и се съгласявам с всичко, което ми каже, че са измислили за сватбата. Паркър ми каза, че аз отговарям за медения месец, после ми даде телефона на една туристическа агенция, за която каза, че е най-добрата. Както и цялостен пакет за Бора Бора, защото според нея Ема винаги е искала да отиде там, освен това е много екзотично и романтично място. Явно именно там ще идем.

Дел изглежда Джак заинтригувано.

— Ти искаш ли да ходиш в Бора Бора?

— Знаеш ли, искам. Веднага щом разгледах пакета, си казах, че това е мястото. Сестра ти е малко страшна, Дел.

— Може.

— Картър е получил пакет за Тоскана, в който има и от онези малки дискове с уроци по италиански за начинаещи и за двамата.

Той се засмя.

— Значи и за това се е погрижила.

— Явно. Хей, трябва да бягам. Получих съобщение в електронната поща, преди да изляза от офиса. Ема е в настроение да готви.

— Аз ще платя бирата.

— Благодаря.

— Джак? Да знаеш, че сватбеният ти костюм ти отива...

— Чувствам се добре в него. До скоро.

Дел се замисли, че не беше само костюмът за сватбата, който му седеше добре. Същото се отнасяше и за целия съвместен живот с Ема,

за основата, върху която Джак съграждаше всичко — сега виждаше това съвсем ясно. Дом и семейство, вечеря заедно след дълъг работен ден. Накрая щеше да им потрябва и още място в китната малка къща за гости. Доколкото познаваше Джак, той щеше да измисли нещо.

Имението се превръщаше в нещо като комуна. Когато се замисли над тези неща, Дел реши, че това би зарадвало и развеселило родителите му.

— Масата ви е готова, господин Браун. — Салонният управител дойде до него. — Искате ли да се настаните, или предпочитате да изчакате дамата си на бара?

Погледна часовника си. Лоръл закъсняваше — или по-скоро Мак, която щеше да я остави на път за някаква фотосесия.

— Тя ще пристигне всеки момент. Ще я изчакам на масата.

Реши да поръча и виното и едва бе направил избора си, когато чу някой да изрича името му.

— Здравей, страннико!

— Дебора. — Стана, за да я поздрави, и размени лека, приятелска целувка с жената, която познаваше от години. — Изглеждаш чудесно. Как си?

— Страхотно. — Отметна буйната си грива от червени кичури. — Тъкмо се връщам след два месеца в Испания — последните две седмици бях в Барселона.

— По работа или за удоволствие?

— И двете, по много и от двете. Имам среща с майка ми и сестра ми, за да се наприказваме по женски. Подранила съм, както обикновено, а те закъсняват, както винаги.

— Сядай, почакай ги с мен.

— С удоволствие, Дилейни. — Усмихна му се сияйно, докато той й държеше стола. — Не съм те виждала от Пролетния бал. Какво ново при теб?

— Нищо интересно в сравнение с Барселона.

Сервитьорът за вината предложи бутилката за одобрение, Дел погледна етикета и кимна.

— Е, разказвай. Кой какво прави и с кого го прави? Какви са най-горещите клюки?

Дел се усмихна, докато опитваше виното, което сервитьорът наля в чашата му.

— Мисля, че за това ще трябва да почакаш майка си и сестра си. Идеално е — каза той на сервитьора и направи знак да сипе първо на дамата.

— Много си дискретен. Винаги си бил такъв. — Дебора отпи. — И имаш отличен вкус към виното, както винаги. Хайде, разкажи ми нещо. Чух слух, че Джак Кук е сгоден. Вярно ли е или не?

— Това мога да потвърдя. Двамата с Емалин Грант определиха датата за следващата пролет.

— Ема? Наистина ли? Е, да пием за тях. — Вдигна чаша за тост. — Макар че десетки жени ще бъдат в траур. Явно не съм в час. Дори не знаех, че са двойка.

— Мисля, че нещата се развиха доста бързо, след като започнаха връзка.

— Радвам се за тях. Не е ли малко странно за теб? Имам предвид, че Ема ти е като сестра, а Джак е най-добрият ти приятел.

— Имаше неловки моменти — призна той. — Но двамата са много щастливи заедно. Разкажи ми за Барселона. Никога не съм ходил.

— Трябва да отидеш. Плажовете, храната, виното. Романтиката. — Усмихна му се. — Всичко е във въздуха.

Двамата се смееха, приведени един към друг над масата, когато Лоръл влезе. Закова се на място, сякаш се бе блъснала в стъклена стена и стоеше от външната ѝ страна.

Дел изглеждаше толкова спокоен, помисли си тя. Не, те изглеждаха спокойни и прекрасни — и двамата. Ако Мак бе дошла с нея, би могла да улови момента, да запечата този образ на двама красиви хора, които пиеха вино и се смееха заедно на светлината на свещите.

Всеки би си помислил, че са двойка, подхождаха си идеално, бяха абсолютно в тон.

— Лоръл, здравей.

— Здравей, Макси. — Усмихна се на сервитьорката, която спря до нея. — Тежка вечер.

— Не ми говори. — Макси вдигна очи към тавана. — Не знаех, че ще идваш. Ще ти намерим маса.

— Всъщност имам среща.

— О, добре. Гледай да не те види Хулио. — Тя намигна, споменавайки името на главния готвач. — В такава вечер ще се изкуши да те замъкне обратно в кухнята. Липсваш ни тук.

— Благодаря.

— Трябва да вървя. Ще си поговорим после.

Тя кимна, сетне отскочи до тоалетната, за да се съвземе за миг. Глупаво е, много е глупаво, повтаряше си тя, да изгуби самообладание само защото Дел пиеше чаша вино с приятелка. Глупаво бе и да се чувства някак *недостойна*, защото само преди няколко години тя щеше да се поти в кухнята, вместо да седи на маса в заведението. Тогава щеше да приготвя някакъв фантастичен десерт за двойка като Дилейни Браун и Дебора Манинг.

— В това няма нищо лошо — измърмори тя полугласно, докато вадеше гланца си за устни и се мръщеше на отражението си в огледалото.

Гордееше се с работата си тук и с парите, които бе спестила, за да помогне в стартирането на „Обети“. Гордееше се с таланта си, благодарение на който имаше собствен бизнес, печелеше и създаваше нещо, което прави хората щастливи.

Сама си изкарваше прехраната, сама избираше пътя си, а Бог ѝ бе свидетел, че това бе най-важно за нея.

Но пак я болеше, не можеше да не го признае, че винаги щеше да бъде, в известен смисъл, от външната страна на онази стъклена стена.

— Няма значение. — Прибра гланца, пое си дъх. — Просто няма значение.

Самочувствието, напомни си тя, бе като гланца за устни — трябваше само да използваш точната доза.

Излезе от тоалетната, зави към ресторанта и тръгна към масата.

Да, каза си, определено много ѝ помагаше и фактът, че очите на Дел грейнаха топло, когато я забеляза. Стана и протегна ръка да я посрещне, а Дебора се извърна и вдигна поглед.

Лоръл забеляза мигновеното ѝ объркване, преди да се сети коя е. Все пак двете с Дебора съвсем не се движеха в едни и същи среди.

— Лоръл, помниш Дебора Манинг, нали?

— Разбира се. Здравей, Дебора.

— Лоръл, радвам се да се видим отново. Дел тъкмо ми каза за Ема и Джак. Сигурно планираш фантастична торта.

— Имам няколко идеи.

— Много бих искала да ги чуя. Сватбите са толкова забавно нещо. Можеш ли да седнеш за малко? Дел, трябва ни още една чаша. — За своя чест, Дебора бързо схвана положението и безукорната ѝ бяла кожа почервения от смущение. — Каква идиотка съм. — Засмя се и стана от стола. — Дел чака теб. Беше много мило от негова страна да ми прави компания.

— Всичко е наред. — Ето колко зряла мога да бъда, каза си Лоръл. — Остани, допий си виното. Можем да потърсим друг стол.

— Не, не... Чакам майка си и сестра си. Ще изляза навън и ще им се обадя, да се уверя, че не са ме забравили. Благодаря за виното, Дел.

— Радвам се, че се видяхме, Дебора.

— И аз също. Приятна вечер.

И тя излезе, но не и преди Лоръл да забележи озадаченото изражение на лицето ѝ.

— Закъснях — бодро отбеляза тя. — Вината е изцяло на Мак.

— Струваше си чакането. — Той задържа стола ѝ, докато седне. — Изглеждаш много добре.

— Същото си мислех и за теб.

С присъщата на заведението бързина в обслужването, сервитьорът махна чашата на Дебора, смени я с нова и наля вино на Лоръл. Тя отпи, кимна.

— Много добре. — Пое менюто, което сервитьорът ѝ подаде, но не го отвори. — Здравей, Бен.

— Здравей, Лоръл. Чух, че си тук.

— Какво ще ни препоръчаш тази вечер?

— Червеноперка, с рачешко месо, сотирана в редукция от бяло вино и поднесена с жасминов ориз и аспержи.

— Дадено. И за начало малка салата на готвача.

— И аз ще се включа — реши Дел. — Какво друго ще ни препоръчаш?

— Мисля, че ще харесате свинското филе с мед и джинджифил. Поднасяме го с гарнитура от пресни картопки и печени зеленчуци по френски.

— Звучи идеално. И за мен една салата.

— Отличен избор.

Едва се бе отдалечил от масата, когато друг сервитьор им поднесе хлебчета с маслини и сос, които бяха запазената марка на заведението.

— Обслужването тук винаги е на ниво, както знаеш — отбеляза Дел. — Но с теб е още по-добро.

— Винаги се грижим за своите хора. — Тя отхапа от хлебчето.

— Бях забравил, че си работила тук — по-точно изобщо не се замислих за това, когато предложих да вечеряме тук. Ще трябва да си поръчаме и десерт, за да проверим как се справя заместникът ти.

— Мисля, че в момента е заместникът на заместника ми.

— След като си имал най-доброто, трудно е да се примириш с нещо по-лошо. Липсва ли ти изобщо? Работата в екип, имам предвид цялата енергия, овладения хаос.

— Невинаги е дотам овладян. И всъщност не. Харесва ми да имам свое пространство, а и работното време на ресторантите е ужасно.

— А сега имаш толкова много свободно време.

— Е, времето си е само *мое* и това е от голямо значение. О, явно майката и сестрата на Дебора са се появили. — Тя вдигна чашата си за поздрав към една от близките маси и Дел видя как трите жени тъкмо се настаняват.

— Вероятно не са закъснели, тя обикновено подранява за срещи.

— Вярно. — Небрежно, спокойно, *зряло*, поздрави се мислено Лоръл. — Излизал ли си с нея?

— За кратко и много отдавна. Преди да се омъжи.

— Надявам се, че не си бил с нея, докато е била омъжена. Ами след развода?

Той поклати глава.

— Бях ѝ адвокат при развода. Не се срещам с клиенти, а и имам строго правило против срещи с бивши клиентки по бракоразводни дела. Ужасно лоша идея.

— Пени Уисълдаун. — Лоръл го прикова с поглед. — Помня, че ти я представляваше при развода, а няколко години след това излизаше с нея.

— Именно затова знам, че идеята е лоша.

— Тя беше толкова досадна. Ако не можеше да се свърже с теб у дома или в офиса ти, се обаждаше и тормозеше Паркър да ѝ каже къде

си. — Отново отпи от виното си. — Това, господин адвокат, беше сериозна грешка в преценката от ваша страна.

— Виновен. И ти имаш няколко такива.

— О, не. Стоя далеч от досадни мъже.

— Грешки в преценката. Дрейк, не, Дийк някой си. Колко татуировки имаше?

— Девет, мисля. Може би десет. Но той не се брои. Бях на шестнайсет и се надявах да ядосам родителите си.

— Определено ядоса мен.

Лоръл едва не подскочи от удивление.

— Наистина ли?

— Наистина. Мотаеше се наоколо почти през цялото лято в тениските си със скъсани ръкави и рокерски ботуши. Имаше обица и според мен упражняваше лукавата си усмивчица пред огледалото.

— Помниш го по-добре от мен.

Замълча за миг, докато Бен им поднесе салатите и долее чашата ѝ с вино.

— Знаем прекалено много за миналите си гаджета. Може да е опасно.

— Няма да ти се сърдя за твоите, ако и ти не се сърдиш за моите.

— Разумно и справедливо — отсече тя. — Знаеш ли, хората се чудят какво става, питат се какво правим заедно.

— Кои хора?

— Тук, тази вечер. Тези, които те познават. — Тя едва видимо наклони глава към масата, където трите жени се преструваха, че не ги обсъждат. — И онези, които познават мен.

— Това притеснява ли те? — попита той.

— Не. Не особено. Може би донякъде. — Сви рамене и се загледа в салатата си. — Съвсем естествено е, особено когато единият от нас е Браун от рода Браун в Кънектикът.

— Бих казал, че е съвсем естествено, тъй като седя тук с най-красивата жена в ресторанта.

— Хубаво. Това беше много хубаво. Има защо да е популярно клише.

Той сложи длан върху ръката ѝ на масата.

— Знам какво виждат очите ми.

Трогната, тя обърна ръката си и сплете пръсти с неговите.

— Благодаря.

Нека се чудят, каза си тя. Нека си приказват. Тя имаше онова, което винаги бе искала до себе си.

Вечеряха, като опитваха от ястието на другия, пиеха хубаво вино и говореха за каквото им хрумне. Винаги са можели да разговарят, мислеше си Лоръл, за всичко. Усети как успява да сложи подобна стъклена преграда около двамата, да изолира всички останали и да се наслади на атмосферата толкова, колкото и на храната.

Бен поднесе три мини суфлета на масата.

— С комплиментите на Чарлс, майстора сладкар. Чу, че си тук, и искаше да направи нещо специално за теб. Малко е нервен — добави Бен, като снижи глас, докато се навеждаше към масата.

— Сериозно?

— Трудно е да се мери с теб човек, Лоръл. Ако предпочитате нещо друго...

— Не, това е чудесно. Много са красиви. — Опита най-напред шоколадовото, с добавка от бита сметана. Затвори очи и се усмихна. — Разкошно е. Хапни — каза тя на Дел, преди да вкуси от ваниловото. — Наистина е страхотно.

— Той много би се зарадвал да дойде да се запознае с теб.

— Защо аз не се отбия отзад? След като отдадем заслуженото на тези вкусотиини.

— Това ще го направи много щастлив. Благодаря, Лоръл.

Тя опита и последното, докато Бен се отдалечаваше.

— Лимоновото е просто прелест. Отличен баланс между кисело и сладко.

— Браун от рода Браун в Кънектикът. Така ме нарече по-рано. — Той опита от суфлетата заедно с Лоръл. — Но аз съм с Царицата на десертите.

— Царица на десертите. — В нея напираше смях, но тя се овладя и само се усмихна. — Харесва ми. Може да си направя табелка. Господи, ще се наложи утре да тренирам като смахната, но не искам да нараня чувствата му — добави тя и хапна още веднъж. — Виж, ще отида само за няколко минути отзад, до кухнята.

— Идвам с теб.

— Сигурен ли си?

— Не бих го пропуснал за нищо на света — каза Дел и стана, за да я хване за ръка.

— По това време вече е по-спокойно — увери го тя. — Вечерната треска отдавна е преминала. Но не докосвай нищо. Хулио понякога направо изкуква. Ако те заплаши да те изкорми като риба, не го приемай лично.

— Познавам Хулио. Виждал съм го няколко пъти, когато е идвал до масата ми.

Лоръл го изгледа с любопитство, докато приближаваха кухнята.

— Значи не го познаваш.

Отвори вратата.

Спокойно, така бе казала. Очевидно думата означаваше различни неща за двамата. На Дел му се стори, че хората се движат във всички посоки едновременно, а шумът — повишени гласове, тропане на съдове, бръмчене на отдушници, тракане на ножове, цвърчене откъм скарата — бе просто невероятен.

Във въздуха, който тегнеше от напрежение и жегга, се издигаше пара.

Пред една секция до огромната печка стоеше Хулио с престилка и ниска готварска шапка и ругаеше неспирно на няколко езика.

— Не може ли да решат? — ехтеше гласът му. — Имали нужда от още време? — Изсипа порой от гърлени испански ругатни, които сякаш опариха и бездруго нагорещения въздух. — Не искат гъби, искат допълнително моркови. Тъпанари! Къде ми е тъпата чиния, по дяволите!

— Нищо не се е променило — каза Лоръл достатъчно високо, за да може да я чуе.

Той се обърна, жилав мъж с рошави черни вежди над топли кафяви очи.

— Ти не ми говори.

— Не съм дошла да говоря с теб. — Тя се обърна и се приближи към един по-млад мъж, който тъкмо бе спрял да украсява с малинов сироп парче шоколадова торта в една десертна чиния. — Ти сигурно си Чарлс.

— Не говори с него, докато не довърши каквото е започнал. Това да не ти е някакъв клуб за запознанства?

Чарлс само вдигна очи към тавана и обърна към нея красивото си лице с цвят на прясно смляно кафе.

— Моля. Само минутка. — Довърши украсата на чинията с няколко горски плода, после добави тънки курабийки към купичка с парфе. Сякаш по подаден таен знак, една сервитьорка ги грабна и понесе навън. — Толкова се радвам да се запозная с вас. Много ми е приятно.

— Твоите суфлета бяха чудесни — особено лимоновото. Благодаря.

Лицето му направо светна, помисли си Дел, сякаш Лоръл бе натиснала електрически ключ.

— Харесали са ви? Когато чух, че сте тук, исках да направя нещо за вас. Лимоновото. Харесало ви е лимоновото?

— Особено то. Плътен и свеж вкус.

— Още не го предлагаме. Ново е. Работя по рецептата от известно време.

— Мисля, че си постигнал съвършенство. Предполагам, че няма да искаш да я споделиш с мен.

— Вие... — Мъжът остана без дъх. — Искате моя рецепта? Ще ви я запиша. Веднага. Ще ви я запиша, госпожице Макбейн.

— Лоръл.

— Добре, Лоръл...

Дел можеше да се закълне, че името ѝ се отрони от устните на мъжа като молитва. Когато той побърза да иде за рецептата, тя се извърна към Дел.

— Веднага се връщам.

Тръгна след Чарлс, а той пхна ръце в джобовете си и се озърна наоколо. Хулио пиеше вода направо от бутилката и го гледаше изпитателно.

— Свински медальони.

— Точно така. Бяха чудесни.

— Господин Браун. — Хулио прие заслужената похвала, после погледна към Лоръл и отново към Дел. Каза само: — Хм. — Сложи обратно капачката на бутилката и отиде решително при Лоръл, която стоеше до Чарлс. — Още съм ти сърдит.

Тя сви рамене.

— Напусна кухнята ми.

— С голямо предизвестие и идвах в свободното си време, за да обучавам заместника си.

— Заместникът ти... — Той изруга и махна рязко с ръка. — Беше безполезен. Плачеше.

— Някои хора правят и това, след като си ги мачкал известно време.

— Не ми трябват хленчовци в кухнята.

— Имаш късмет с Чарлс. И ще е още по-хубаво, ако той остане и свикне с отвратителния ти характер.

— Справя се добре. Не плаче. Не ми отвръща.

— Дай му малко време. Ще ти донеса онази рецепта, Чарлс. Мисля, че размяната е справедлива. — Прибра листчето, което Чарлс ѝ подаде в чантата си.

— Благодаря, че дойде тук. Това означава много за мен.

— Пак ще се видим. — Стисна ръката му и отново се обърна към Хулио: — Червеноперката беше разкошна. — Целуна го по бузата. — Негодник.

Смехът му бе също толкова гръмовен, колкото и ругатните.

— Може би ще ти простя.

— Ще приема прошката ти. До скоро.

Дел я погали по гърба, докато излизаха.

— Онова, което направи, беше много мило, и за двамата.

— Понякога мога да бъда мила.

— Ти си като лимоново суфле, Лоръл. Перфектна комбинация от кисело и сладко.

Той вдигна ръката ѝ към устните си за целувка, а тя само примигна.

— О, да. На някой определено ще му излезе късметът тази вечер.

— Надявах се.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Движейки се възможно най-тихо в тъмното, Лоръл се промъкна в банята, за да се преоблече в спортен екип.

Трябваше да запомни и да си приготвя дрехите за тренировка още от вечерта, когато Дел оставаше да преспи.

Така би постъпила Паркър, каза си тя, докато се намъкваше в клина.

Хвана косата си с шнола, обу си чорапите и реши да вземе в ръка маратонките. Отвори лекичко вратата и извика удивено. Дел седеше на леглото, осветен от нощната лампа.

— Какво, да не би да чуваш и насън? Бях тиха.

— Относително. Ще тренираш ли? Добра идея. Ще изнамеря нещо за обличане и ще дойда и аз.

Тъй като и бездруго бе буден, тя седна, за да си обуе маратонките.

— Следващия път можеш да си оставиш тук някои неща.

Той се усмихна леко.

— Някои хора в племето ни са доста чувствителни на тази тема.

— Не и аз.

— Добре. Нито пък аз. Така е по-лесно за всички. — Погледна часовника и се намръщи. — Почти всички.

— Можеш пак да се върнеш в леглото. Няма да ти се сърдя, нито да те мисля за ленивец.

Той я изгледа с присвити очи.

— Ще се видим във фитнеса.

— Добре.

Лоръл излезе от стаята, като си мислеше, че това е добро начало на деня. Малко закачки с Дел, един час във фитнеса, последван от горещ душ, силно кафе и после усилен труд през целия ден.

Всъщност бе направо прекрасно.

В салона завари Паркър, която вече бе започнала тренировката си на пътечката и слушаше новините по Си Ен Ен.

— Добро утро — поздрави я тя с влизането.

— Добро утро. Изглеждаш много свежа.

— Чувствам се бодра. — Лоръл взе постелка от рафта и я разгъна на пода, за да започне с разтягания за загарване. — Дел ще дойде да потренира.

— Което обяснява свежия ти вид. Как мина вечерята?

— Добре. Наистина добре. Освен дето...

— Какво?

Лоръл погледна към вратата.

— Не знам колко ще се забави... — Докато се разтягаше, тя се загледа в спортния екип на приятелката си. Шоколадовокафявите шорти и флоралният десен на потника бяха едновременно удобни и женствени. — Май трябва да си купя малко спортни дрехи. Мисля, че повечето ми екипи са доста износени. — Отиде и зае втората бягаща пътечка. — От колко време си тук?

— Тъкмо прехвърлих трийсет минути.

— По-добре да побързам, за да те настигна.

— Няма начин, вече привършвам и минавам на пилатес.

— И аз мога да пробягам пет километра, а после вместо пилатес ще поиграя малко йога. Може да пробягам и повече. Снощи хапнах суфле.

— Струваше ли си допълнителното натоварване?

— И още как. Имат отличен майстор сладкар в „Уилоус“.

— Чарлс Бейкър.

— Всичко ли знаеш, за бога?

— Да — доволно потвърди Паркър. — И свърших с петте километра.

Тя избърса машината, изключи новините и пусна музика.

— Добро утро, дами. — В избелели спортни гащета и тениска, Дел грабна бутилка вода от витрината, взе и една за Лоръл и се запъти към освободената от сестра му пътечка.

— Благодаря — обади се Лоръл, когато той сложи бутилката в стойката на нейната машина.

— Трябва да се пие вода. Тя колко направи?

— Паркър ли? Пет. Аз ще направя шест.

Той се качи, нагласи програмата.

— Мисля да пробягам осем, но няма да ти се присмивам за твоите шест. Нито пък ще те помисля за слабачка.

— Осем? — Тя кимна. — Дадено.

Амбициозна цел, помисли си Паркър, докато се протягаше на постелката, за да започне с упражненията за коремни мускули. Е, не би могла да ги вини за това. Тя самата бе амбициозна и вече ѝ се искаше да бе пробягана допълнителните три километра само защото и те го правеха.

Двамата изглеждаха толкова добре заедно. И нещо повече, тя толкова силно искаше да бъдат щастливи, че изпитваше почти физическа болка.

Бе искала същото и за Мак, и за Ема, но тук имаше и нещо повече. Ставаше дума за брат ѝ и жената, която ѝ бе сестра във всяко друго отношение, освен по кръв. Това бяха двама от най-важните хора в живота ѝ и тя отчаяно искаше те да намерят щастието си. Да бъдат щастливи заедно би било за нея като божи дар, почти колкото и за тях двамата.

Тя вярваше, категорично, че всеки човек, всяко сърце, си имаше половинка — сродна душа. Подходящият за него човек. Винаги го бе вярвала и знаеше, че тази непоклатима увереност е причината да е толкова добра в работата си.

— Километър и половина! — обяви Лоръл.

— Започна преди мен.

— Проблемът не е мой.

— Добре. — Паркър видя как Дел ускорява темпото. — Край с кавалерското отношение.

Тя само поклати глава и продължи с коремните преси.

Бяха подминали петия километър, като Дел водеше с малко, когато в салона се домъкна и Мак.

— Ето го. — Тя се озъби на комбинирания уред за тренировка. — Моят враг. — Намръщено изгледа Паркър, която приключваше тренировката си с основни пози от йога, за да отпусне мускулите си. — Вече си свършила, нали? Личи по самодоволното изражение на лицето ти.

Паркър допря длани като за молитва.

— Лицето ми отразява свършения баланс на ума и тялото ми.

— Върви по дяволите, Паркс. Хей, не гледай нататък сега, там има мъж.

— Състезават се на осем километра.

— Господи, защо някой би искал да се бъхти върху онова чудовище цели осем километра? Е, какво ще кажеш? — Тя се завъртя, за да покаже новия си спортен потник и клин за йога. — Предадох се и си купих няколко екипа за тренировка. За да се вдъхновя.

— Красиви и функционални. Браво на теб.

Паркър завърши със стойка на глава, която накара Мак да я погледне изумено.

— Сега, като имам вече нужния екип, мислиш ли, че мога да направя това?

— Ще те задържа, ако искаш да опиташ.

— Не, по-добре не. Ще се контузя, а обещах на Картър да го викна да плуваме заедно, след като приключа с мъченията тук. Виждала ли си го как плува?

Паркър направи шпагат във въздуха, после се изправи на крака.

— Може и да съм го зърнала откъм терасата. Не че съм го зяпала, естествено.

— Струва си да го позяпа човек. Много е готин по бански. Но работата е там, че щом влезе във водата, и внезапно се превръща от господин Непохватност в господин Грация. — Нагласи машината и се зае да тренира за раменете. — Защо става така?

— Може би защото във водата няма нищо, в което да се блъсне или спъне.

— Хм, може и да си права. Както и да е, като свърша с тормоза си тук, двамата с Картър ще поплуваме. Плуването е цивилизовано физическо натоварване. Вероятно единственото такова. И като стана дума за готини хора — добави тя и снижи глас, преди да кимне към пътечките за бягане, — те двамата са много готини.

Паркър кимна, докато намяташе кърпа около врата си, после отпи глътка вода.

— И аз си мислех същото преди малко. — Провери часовника си. — Знаеш ли, имам достатъчно време да поплувам, преди да започна работния ден. В десет часа имаме консултация, присъствието е за всички.

— Дадено.

— Ще се видим тогава. О, Мак? Раменете ти изглеждат страхотно.

— Сериозно? — Лицето ѝ грейна от удоволствие и надежда. — Нали не го казваш само защото ме обичаш, а аз страдам?

— Страхотни са — повтори Паркър и излезе, за да си сложи банския.

— Страхотни — измърмори Мак и премина към упражнения за трицепси.

— Шест километра. — Дел грабна бутилката си и отпи голяма глътка. — О, виж ти, изостанала си.

— Пазя се за финала. — Лоръл избърса потта от лицето си. Нямахше начин да го настигне, каза си тя, но поне можеше да го поизмъчи.

Погледна към него. Тениската му бе потъмняла от потта по гърдите и това предизвика сладостни тръпки в тялото ѝ. Използва това, за да се напъне още малко. Косата му бе по-тъмна на слепоочията и от влагата се бяха образували секси къдрици. Ръцете му блестяха; мускулите бяха изпъкнали.

На вкус щеше да е солен, помисли си тя. Щеше да е хлъзгав под дланите ѝ. Тази енергия, тази сила и издръжливост щяха да са навсякъде около нея, над нея и под нея. Вътре в нея.

Дишането ѝ се ускори не само заради физическото усилие и в този миг премина шестия километър.

Той я погледна и тя забеляза в очите му онова, което тръпнеше в нея. Онази пулсираща, първична нужда. Пулсът ѝ сякаш следваше ритъма на музиката, кожата ѝ тръпнеше заедно с машините.

Устните ѝ се разтегнаха бавно в усмивка и тя изрече задъхано:

— Ще те настигна.

— Нямах достатъчно сили, за да стигнеш до мен.

— Имам...

— Останала си без дъх.

— Мога да свърша бързо. А ти?

— Само гледай.

В другия край на салона Мак вдигна очи към тавана и след като реши, че има неща, на които и най-добрите приятели не трябва да стават свидетели, се изниза навън.

Нито Дел, нито Лоръл я забелязаха, дори и не се сетиха за нея.

Той забави темпо, съвсем леко, и тя разбра, че състезанието е свършило и е започнал сексуалният ритуал — горещ и примитивен.

Щяха да свършат заедно.

— Хайде да видим какво можеш — настоя той.

— Искаш ли го?

— Да, искам го.

— Тогава ще си го получиш.

Хукна по-бързо, напъна се толкова силно, че с удивление и почуда усети как вътре в нея се разлива някакво дълбоко удоволствие. Когато той отново нагласи крачките си в същото темпо като нейните, тя се чу да простенва.

Затвори очи и се остави на тази невероятна сила да я понесе на вълните си — цялата тази страстна и изгаряща нужда, цялата неистова жажда.

Двамата стигнаха до финала заедно.

Дишаща накъсано и забързано, тя отвори очи и го погледна. Гърлото ѝ пареше от жажда, която водата не можеше да утоли. Слезе от машината със залитане.

— Ще пропусна йогата — каза тя.

— И още как. — Той пъкна пръсти под стегнатото ѝ трико и я дръпна рязко до себе си.

Устата му трескаво потърси нейната, отричаше разума, водеше до лудост. Нужда и глад — неговите бяха толкова силни и отчаяни, колкото и нейните, а дори и само това бе вълнуващо. Огън, като див пламък, опари всичките ѝ сетива и тя се зачуди как някой от двамата може да му устои.

— Трябва да побързаме. — Откъсна се от него, помъчи се да си поеме дъх. Само за един задъхан миг двамата се гледаха един друг. — Хвани ме!

Тя хукна към вратата и в следващия миг лудешки се засмя, останала без дъх, тичайки към стаята си.

Той я настигна и завъртя, докато влизаха през вратата.

Все така през смях, тя се извърна, притисна вратата, после се нахвърли жадно върху устата му.

— Господи. О, господи! — успя да прошепне Лоръл, дръпна рязко тениската му над главата и я метна настрани. После прокара длани по гърдите му. — Целият си потен и хлъзгав и... — Опита го с

език. — Солен. Подлудяваш ме. Бързо — настоя тя и задърпа шортите му надолу.

— Не чак толкова бързо. — Но въпреки настояването си той трескаво свали трикото ѝ, метна го назад и изпълни дланите си с гърдите ѝ.

Тя отметна глава, когато палците му погалиха зърната ѝ.

— Не мога...

— Можеш. Състезанието не е свършило. Не знаеш какво ми причиняваш. И аз не знам какво правиш с мен. Но искам още. Искам теб. Искам още от теб.

Тя обхвана лицето му с ръце, за да върне устните му върху своите.

— Можеш да имаш всичко, което поискаш. Всичко. Само не спирай да ме докосваш. Не спирай...

Не би могъл. Как да задържи ръцете си, устните си далеч от това стегнато и силно тяло, от меката ѝ, гореща кожа? Тя се притискаше към него, шепнеше му и го подтикваше да прави каквото поиска, да вземе каквото му е нужно.

Никога не бе имал друга жена, която да го възбужда толкова силно, че усещаше как кръвта пулсира и бие във вените му. Желанието бе прекалено просто, прекалено кротко описание на онова, което тя предизвикваше в него. Страстта бе прекалено лесна дума.

Издърпа ръцете ѝ над главата, притисна ги към вратата, докато поглъщаше жадно устните ѝ, шията. После се премести надолу по тялото, но гладът само нарасна.

Еластичният клин я обгръщаше като втора кожа, обхващаше плътно талията ѝ, бедрата ѝ. Той го свали, дланите му усетиха парещата ѝ голота. Не остана никаква преграда между влажната топлина и устните му, езика му.

Оргазмът я разтърси, взриви сетивата ѝ, замъгли зрението ѝ. Краката ѝ се подкосиха, но той само стегна хватката си.

Правеше каквото искаше. Вземаше това, от което се нуждаеше.

Тя се бореше да си поеме дъх през бурята от удоволствие, но не можеше да намери опора в гъстата и знойна тъмнина. Усещаше единствено лудешката канонада на сетивата, които караха тялото ѝ да тръпне за следващата атака.

Той отново вдигна ръцете ѝ над главата, прикова ги там. И вперил поглед в очите ѝ, проникна в нея.

Лоръл отново стигна до върха, мигновено и напълно изгубила контрол. Когато тя потрепери, той тласна силно. Пак потъна в нея, докато желанието отново започна да расте вътре в нея, колкото и да бе невероятно.

Китките ѝ се изплъзнаха от ръцете му и тя го сграбчи за раменете. Стискаше го здраво, усетила как самоконтролът му почва да отслабва. Гледаше как той се взира в очите ѝ, когато започнаха спринта...

И стигнаха до финала заедно.

Проснаха се на пода, прекалено изтощени, за да помръднат. Когато си върна дар слово, Лоръл въздъхна:

— Ще забогатеем.

— Какво?

— Забравих. Ти вече си богат. Аз ще забогатея, а ти ще станеш още по-богат.

— Добре.

— Сериозно говоря. Току-що открихме безотказна мотивация за физически тренировки. Дивашки секс. Ще бъдем богати като Бил Гейтс. Ще напишем книга. Ще има дискове и рекламни клипове. Хората в Америка, а после и в целия свят ще станат мускулести и сексуално задоволени. И то благодарение на нас.

— В тези дискове и рекламни клипове ще има ли демонстрация на дивашкия секс?

— Само във филмите за възрастни. И можем да използваме замъгляване и трикове с осветлението, както и различни ъгли на камерата, за да станат стилни кадри.

— Скъпа, едно от предимствата на дивашкия секс е, че в него няма нищо стилно.

— За целите на продукцията ще бъде такъв. Няма да снимаме порно. Помисли си за милионите, Дилейни. — Тя се претърколи по корем, за да може той да вижда лицето ѝ. — За милионите отпуснати тела, които ще прочетат книгата ни, ще видят диска или рекламния клип и ще си кажат: „По дяволите, мога да имам това, ако тренирам?“. Ще трябва да създадем „Мотивационен спортен клуб Макбейн-Браун“, за да предложим едно спокойно и сигурно място за членуващите в

него. Ще продадем запазената марка на клуба. Ще ни платят много пари, Дел. О, да, ще платят милиони.

— Ала защо твоята фамилия стои на първо място в името на мотивационния клуб?

— Идеята е моя.

— Вярно, но нямаше да ти хрумне, ако не бях те разтърсил здравата преди малко.

— И аз те разтърсих...

— Вярно е, така беше. Ела тук. — Придърпа я върху себе си и тя се озова върху гърдите му. — Името ти може да стои на първо място.

— Добре. Значи се разбрахме. Естествено, ще трябва да запишем различни дискове за отделните нива. Като йога за начинаещи и така нататък. Начинаещи, второ ниво, напреднали. Не искаме никой да пострада.

— Аз ще подготвя документацията.

— Направи го. Господи, осем километра и страхотен дивашки секс. Би трябвало да съм изтощена, а се чувствам така, сякаш мога да го направя отново и после... О, по дяволите!

— Какво?

— Времето! Осем километра и страхотен дивашки секс отнемат повече време, отколкото пет километра и йога. Трябва да си взема душ.

— И аз.

Тя го ощипа закачливо по рамото.

— Ще трябва да е само душ. Закъснявам с графика.

— Лоръл, всеки мъж си има граници. Мисля, че стигнах своите за тази сутрин.

Тя стана и отметна коса.

— Слабак — подхвърли и хукна към душа.

Докато приключи с печенето на блатове сутринта, Лоръл отново бе влязла в графика. Беше си пуснала на диск „Кльоцавият“ и подреждаше сладкиши върху красив поднос за консултацията в десет часа, докато от телевизора звучеше закачливият диалог на Ник и Нора.

Ухаеше вкусно на сладко и прясно кафе и веселия аромат на едрите маргарити, които Ема бе донесла.

— О, ти си готова. Тъкмо идвах да ти помогна.

— Само пет минути преди събитието? Това не е по разписанието на Паркър.

— Клиентите се обадиха и преместиха срещата за десет и половина.

Лоръл я изгледа ядосано.

— Претрепах се от бързане, за да спазя графика. Можеше да ми кажеш.

— Току-що се обадиха... Добре де, преди двайсет минути. Но така никой няма да закъснее.

— Не си казала на никого.

— Много харесвам тази твоя блуза — ведро продължи Паркър. — Направо е срамата, че почти се скрива от сакото на костюма.

— Това действа само на разконцентрирани клиенти. — Но Лоръл въздъхна и се пресегна за сакото, което бе оставила на закачалка, преди да се заеме с печене. — Но блузата наистина е хубава.

— Не сме закъснели! — Мак и Ема нахълтаха заедно.

— Не, но клиентите ще закъснеят — осведоми ги Лоръл. — Потайната Браун не е казала на никого.

— Само двайсет минути.

— Господи. Не знам дали да се ядосам, или да си отдъхна. Трябва ми нещо за пиене. — Мак надзърна в хладилника за диетична кола. Отвори кутията, отпи дълга глътка и се загледа в Лоръл. — Обзалагам се, че се чувстваш много отпусната и разтоварена.

— Добре съм. Защо?

— О, мисля, че се чувстваш много по-добре от обичайното. Сигурно ти идва да затанцуваш под дъжда и да запееш след такава тренировка. Чакай, нека да сложа кавички на „тренировка“. — Тя остави колата си и показа с ръце кавичките.

— Ти какво, да не си поставила скрита камера в стаята ми?

— Никога не бих паднала толкова ниско, освен ако първа не се бях сетила. А и за какво ми е скрита камера? Двамата излъчвахте толкова силни сексуални вибрации, че се наложи да изляза, преди да ме е прихванало и мен и да ви се нахвърля, за да си направим тройка.

— Сериозно? — проточи Паркър.

— Е, вероятно не и за тройката. Лоръл не е мой тип. Бих се изкушила от теб, красавице. — Тя намигна похотливо на Паркър.

— Мислех, че аз съм твой тип — обади се Ема.

— Аз съм си развратница. Както и да е, двамата си бягаха на онези проклетни пътечки и от тях направо се вдигаше пара. После почнаха да си говорят кодирано уж за тренировката, а имаха предвид секс.

— Не е вярно.

— О, съвсем лесно разгадах кода ви. — Мак вдигна показалец. — „Ще те настигна. Мога да свърша бързо.“ Разгорещявам се само като се сетя.

— Развратница — отсече Лоръл.

— Но съм сгодена и не го забравяйте. Ала пък трябва да ви благодаря, тъй като след цялото това сексуално напрежение се нахвърлих върху Картър след плуването. И той също ви е благодарен.

— Пак заповядайте.

— Всичко това е много интересно и го казвам напълно искрено. Но... — Паркър потупа часовника си. — Трябва да се приготвим в салона.

— Чакайте. — Ема вдигна ръка да спре всички. — Само един въпрос, понеже трябва да ида да взема цветята от микробуса. Наистина ли имате сили за секс след тренировка?

— Прочети книгата. Гледай рекламите.

— Каква книга? — възкликна Ема, докато Паркър носеше сладкишите към вратата.

— Цветята — напомни й Паркър и излезе с подноса с кафето.

— По дяволите. Не си приказвайте нищо важно, докато не се върна. Всъщност ти трябва да ми помогнеш да пренеса цветята.

— Но аз искам да...

Ема само изръмжа и размаха пръст под носа й.

— Добре...

В салона Лоръл и Паркър подреждаха сладкишите и напитките.

— Е, стана ли по-късно?

— По-късно от кое? — не разбра Лоръл.

— По-късно, както ми каза по-рано.

— Да, стана. — Лоръл се зае със салфетките. — Колко клиенти?

— Булката, МНБ, БНБ, младоженецът, доведената МНМ. Петима.

— Вярно. БНМ беше вдовец. Той няма ли да дойде?

— Извън града е. Не е нужно да ми казваш. Всичко е наред. О, разбира се, че не е. Казвам го само защото си ми приятелка и не искам да се чувстваш зле.

— Много си проклета — разсмя се Лоръл. — Не че не искам да ти кажа. Просто се чувствам глупаво. Особено сега, след като правихме страхотен дивашки секс.

— Имало е дивашки секс? — попита настоятелно Ема, която тъкмо влизаше с кашон, препълнен с огромни лилиуми. — Каква точно беше тренировката? Колко дълга? Опиши я подробно. Паркър, води записки.

— Осем километра на бягащата пътечка.

— Мили боже... — Ема въздъхна дълбоко и се зае да изважда вазите и да ги разполага в салона. — Забрави. Аз ще съм мъртва много преди края на осемте километра и Джак ще трябва да прави страхотен дивашки секс с друга. Само ще се ядосам. Има и по-лесни начини да се стигне до това.

— Чудя се — започна Паркър — възможно ли е, има ли изобщо някаква вероятност всички да сме малко вманиачени на тема секс в момента?

— Тя е виновна. — Мак помогна на Ема с цветята. — Щеше да го разбереш, ако беше видяла онези искри, които прехвърчаха сутринта във фитнеса.

— Не говорехме за секс — каза Лоръл.

— И кога спряхме? — учуди се Ема.

— Преди да влезеш. Приказвахме за нещо друго.

— Толкова по-добре, защото няма да бягам осем километра върху някаква си машина. Какво друго?

— За вечерята снощи. Или по-точно преди вечерята. Закъснях. За което си виновна ти. — Тя посочи към Мак.

— Какво? Не беше нарочно. Фотосесията се проточи и не можах да си намеря обувките. Онези, които ми трябваха. Освен това едва ли си закъсняла много. Може би само десет или петнайсет минути.

— Достатъчно за Дебора Манинг да се настани при Дел на масата и да пие от нашето вино.

— Мислех, че Дебора е в Испания.

— Значи не знаеш всичко. — Лоръл се усмихна многозначително на Паркър. — Очевидно не е там, след като пиеше вино с Дел.

— Той не се интересува от нея.

— Някога се интересуваше.

— Това беше преди години и двамата излязоха само няколко пъти.

— Знам. — Лоръл вдигна ръце, преди Паркър да продължи. — Знам и това е една от причините да се чувствам глупаво. Не ревнувам от Дебора в това отношение. Ако беше така, щях да се чувствам още по-глупаво, защото беше съвсем очевидно, че той не се интересува от нея. Не мисля, че и тя проявява интерес. Към него.

— Тогава какъв е проблемът? — попита я Ема.

— Беше заради... Щом влязох и ги видях седнали заедно, пиеха вино, смееха се... Изглеждаха така, сякаш си подхождат напълно.

— Не, не си подхождат. — Паркър поклати глава.

— Ти не си ги видяла. Бяха красиви, стилни и идеални като двойка.

— Красиви и стилни, да. Идеални като двойка, не. Изглеждат добре заедно, защото и двамата са привлекателни. Но това не е същото като да си подхождат.

— Това е много мъдро. Изключително мъдра мисъл — отсеке Мак. — И разбирам точно какво имаш предвид. Понякога, когато снимам някоя двойка, си мисля, че снимката е страхотна, че изглеждат добре заедно. Но знам, че не си *подхождат*. Не мога да променя това, да го поправам, туширам. Защото просто не са един за друг и това е.

— Точно така.

— Добре, изглеждаха красиви. Ще се придържаме към това. И само за миг аз се почувствах встрани, изолирана. Глупаво е. — Лоръл отметна коса. — Все едно ги гледах през стъклена стена и аз бях отвън, а те бяха вътре.

— Това е обидно и за трима ви. — Ема спря с подреждането на цветята и побутна Лоръл по рамото. — И никой не го заслужава. Дебора е добра жена.

— Коя е Дебора? — попита Мак.

— Ти не я познаваш — обясни й Ема. — Но е много приятна млада жена.

— Не съм казала, че не е такава. И аз не я познавам много. Казвам само, че никога не е сервирала по масите и не се е потила в кухнята на някой ресторант.

— Това е снобизъм с обратен знак.

Лоръл сви рамене при забележката на Паркър.

— Разбира се, че е така. Споменах ти, че се почувствах глупаво заради това. И го преодолях. Наистина. Знам, че това е мой проблем, и не ми харесва. Но именно така се почувствах в онзи момент. И го усетих в мига, в който тя осъзна, че той ще вечеря с мен, че двамата сме заедно... Тогава видях за миг в очите ѝ недоумението, преди тя да го прикрие. Беше много мила — каза тя на Ема. — Не беше нейна вината, задето се почувствах така, което прави нещата още по-лоши. Просто ме изненада. Понякога ми се случва. После вечерята мина перфектно. Наистина. И затова през цялото време, докато се забавлявах на вечерята, дълбоко в себе си се чувствах глупаво, задето реагирах така. Мразя да се чувствам глупаво.

— Хубаво. — Паркър кимна. — Защото когато мразиш нещо, спираш да го правиш.

— Работя по въпроса.

— Тогава... Това сигурно са клиентите — каза Паркър, когато чуха звънеца на входната врата. — По дяволите, изгубих представа за времето. Ема, махни тези кутии. Лоръл, ти си с работните си обувки от кухнята.

— По дяволите, веднага се връщам. — Тя изтича бързо от салона, а по петите ѝ бързаше Ема, понесла празните кутии.

Паркър приглади сакото на костюма си.

— Ти не каза нищо.

— Защото съм била отвъд тази стъклена стена — отвърна ѝ Мак. — Знам как се е почувствала. Нужно е малко време и доста усилия да я разбие, но тя ще се справи.

— Не искам между нас да има никакви стени.

— Никога помежду ни, Паркс. Не и между нас четирите. Различно е между нея и Дел, но тя ще я разбие.

— Добре. Ти ще ми кажеш, ако забележиш, че се чувства по този начин.

— Обещавам.

— Добре — повтори тя. — Време е за шоу.

И забърза към вратата.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

По-късно през седмицата и с огромно удоволствие Лоръл седеше в компанията на сестрата на Картър и годеника ѝ. Шери Магуайър искреше като шампанското, което Лоръл държеше охладено, и бе също толкова прелестна.

От деня на първата им среща за сватбата — когато Картър бе замествал Ник и отново се бе свързал с Мак — ключовата дума за есенното тържество бе забавление.

Лоръл планираше това да се пренесе и върху тортата.

— Толкова се вълнувам. — Шери направо подскачаше на мястото си. — Всичко се подрежда чудесно. Не знам какво щях да правя без Паркър. Е, без всички вас. Сигурно щях да подлудя Ник.

— Дори нещо повече — каза той и ѝ се усмихна. — Още *повече*.

Тя се засмя и го побутна с пръст.

— Не говоря за сватбата повече от стотина пъти на ден. О, майка ми си купи рокля. Толкова е хубава! Аз се мръщех на всеки скучен традиционен костюм за майки, който тя премери, докато накрая се предаде. — Шери отново се засмя заразително. — Червена е. Имам предвид, яркочервена, с блестящи презрамки и разкроена пола, която ще изглежда чудесно на дансинга. Защото моята майка може да танцува, и то как. Утре ще излизам с майката на Ник, за да изберем рокля и за нея. И тя няма да си купи нещо като за възрастна жена, която да се слива с тълпата. Нямам търпение да я подчиня на волята си.

Очарована, Лоръл поклати глава.

— А някои булки се притесняват да не бъдат засенчени.

Шери отхвърли идеята само с махване на ръка.

— Всички на нашата сватба ще изглеждат страхотно. А пък аз просто ще се постарая да бъда най-страхотната.

— Точно така...

Тя се обърна към Ник.

— Как да не си изгубя акъла по него?

— Няма как. Какво ще кажете за чаша шампанско? — предложи Лоръл.

— Благодаря, но аз не мога — отвърна Ник. — На работа съм тази вечер.

— В спешното отделение не одобряват лекарите да са замаяни от шампанско. — Но Шери се размърда развълнувано в стола си. — Аз обаче не съм на работа и няма да шофирам, тъй като Ник ще ме закара до вкъщи на път за болницата.

Лоръл ѝ наля чаша.

— Кафе? — предложи тя на Ник.

— Идеално.

Сипа му кафе, после отново седна.

— Трябва да ви кажа, че работата с вас двамата и семействата ви е истинско забавление за всички нас. Наистина вярвам, че и ние очакваме сватбата през септември с такова нетърпение, както и вие.

— Значи сте много нетърпеливи. А после идва ред и на другата сватба в семейство Магуайър през декември. — Шери отново затанцува на място. — Картър се жени! Двамата с Мак са... Ами те просто си пасват идеално, нали?

— Познавам я цял живот и съвсем честно мога да кажа, че никога не е била по-щастлива. Бих го обикнала дори и само заради това, но и самият Картър напълно заслужава обичта ми.

— Той е най-добрият в семейството ни. — Очите на Шери се насълзиха и тя примигна няколко пъти. — Уха, само една глътка шампанско и се разчувствах...

— Тогава да поговорим за тортата. — Лоръл отметна коси зад ушите си, преди да си налее чаша чай. — Тук съм приготвила различни мостри, които да опитате. Блатове, кремове, глазури. Като имам предвид списъка ви с гости, бих препоръчала пет етажа, в различни размери. Можем да смесим блатовете, кремове за различните етажи или пък да използваме един вид за всички. Както пожелаете.

— Именно тази част е ужасна за мен, защото никога не мога да реша. Докато приключим с това — предупреди я Шери, — вече ще си престанала да чакаш с нетърпение септември.

— Не мисля. Какво ще кажете най-напред да ви покажа модела, който имам предвид? Ако не ви хареса, ще опитаме друго, докато

накрая намерим това, което искате най-много.

Лоръл не скицираше моделите за всеки клиент, но Шери вече бе от семейството. Отвори скицника си и показа тортата.

— О, господи! — Шери зяпна и отново примигна. — Пластовете, етажите... не са кръгли. Те са...

— Шестоъгълници — помогна ѝ Ник. — Много интересно.

— Приличат на кутии за шапки! Като лъскави кутии за шапки с всички тези цветя между тях и всички са в различни цветове. Като роклите на шаферките. Не са бели и строги. Мислех, че ще ни предложиш нещо официално и в бяло, и сигурно би било красиво, но нямаше да е...

— Забавно? — подсказа ѝ Лоръл.

— Да! Да. Това е забавно, но и красиво. Прелестно забавно. Измислила си я специално за нас, нали?

— Само ако я харесате.

— Обожавам я. И на теб ти допада много, нали? — обърна се тя към годеника си.

— Мисля, че е страхотна. И само да кажа, че всичко е много по-лесно, отколкото очаквах.

— Глазурата е от фондан. Отначало си мислех, че би било прекалено официално, но когато се сетих, че мога да оцветя всеки етаж в някой от цветовете на роклите, които шаферките ти избраха, ми се стори, че детайлите изпъкват по-добре и че подхожда на твоя стил.

Докато Шери гледаше рисунката с блеснали очи, Лоръл се облегна назад и кръстоса крака.

Ник беше прав. Всичко бе много по-лесно, отколкото се очакваше.

— Цветята добавят и още колорит, така че тортата е дръзка и весела, но не и официална. С Ема ще поработим заедно, така че цветята ще са такива, каквито са и в букетите, които ще направи за теб, а ще добавим и още по масата. Украсила съм я със златен кант, но мога да го променя, ако харесате друго. Тъй обаче изпъква на фона на ярките цветове. Затова мисля, че можем да използваме златна покривка за масата — така ще подчертаем ефекта...

— Спри! — Шери вдигна ръка. — Не ми давай повече варианти. Обожавам тази торта и всичко в нея. Толкова ни подхожда. Мисля, че си улучила право в целта. Виж каква страхотна торта ще имаме. —

Шери чукна леко кристалната си чаша в порцелановата чашка за кафе на Ник.

— Добре, моля ви да извърнете очи за миг, докато се отдам на непрофесионално тържествуване. — Лоръл се усмихна широко и вдигна юмруци във въздуха. — Ура!

Шери отново се засмя звънко.

— Ти май наистина вземаш присърце работата си.

— Така е. Но трябва да ви призная, че много исках този модел заради вас. А и заради себе си. Развълнувана съм от възможността да го направя. О, боже. — Тя потърка ръце. — Добре, приключих. Връщаме се към подобаващо професионално поведение.

— Наистина те харесвам — внезапно каза Шери. — Искам да кажа, че не те познавах толкова добре, колкото Ема и Паркър, а откакто Мак и Картър са заедно, постепенно опознах и нея... Но колкото повече те опознавам, толкова повече те харесвам.

— Благодаря. — Лоръл ѝ се усмихна. — Чувството е взаимно. Сега е време да хапнете торта.

— Това ще е любимата ми част — отсече Ник и се пресегна към една от мострите.

Нужно им бе доста време и много повече обсъждане и обяснения на детайлите, докато изберат какво да има вътре в тортата, отколкото им отне решението как да изглежда отвън. Лоръл ги насочваше, много деликатно, и накрая се спряха на разнообразие в блатовете и кремове, което бе също толкова очарователно, колкото и самият модел.

— Как ще знаем кое какво е? — попита Шери, когато вече бяха готови да тръгват. — Кой е ябълковият блат с карамелов крем, кой е какаовият с кайсии и кой...

— Аз ще се погрижа за това, а сервитьорите предлагат от всички възможни вкусове, когато минават по масите. Ако искате да промените нещо, трябва само да ми кажете.

— Не го изричай — предупреди Ник, а годеницата му се засмя.

— Прав е. Не ми харесва, но е прав. По-добре е да си мисля, че всичко е окончателно решено. Чакай само мама и татко да опитат тези вкусотиини. — Тя вдигна кутията, която Лоръл ѝ бе приготвила. — Благодаря ти за всичко. — Сграбчи я в здрава прегръдка. — Трябва да изтичаме набързо и да поздравим Картър и Мак.

— Не мисля, че са у дома. — Лоръл погледна часовника си. — Мак имаше външна фотосесия и щеше да остави Картър в любимото му кафене в града. Имал среща с приятел. Боб?

— Добре, другия път.

Лоръл излезе навън, за да им помахва за довиждане, и реши, че това е била една от най-удовлетворяващите ѝ консултации с клиенти. Не само щеше да ѝ достави удоволствие да направи тортата, но и двамата толкова искрено я харесаха. И бяха щастливи заедно, помисли си тя, забелязала как се целуват за миг, преди да влязат в колата.

В хармония, каза си Лоръл. Именно това беше, макар темпото на Шери често да бе умопомрачително бързо, а това на Ник — по-уравновесено и умерено. Двамата се допълваха, разбираха се и най-важното бе, че съвсем очевидно се радват един на друг.

Любовта бе хубаво нещо, замисли се тя, но да бъдеш в хармония с някого? Това означаваше, че ще бъдете заедно завинаги.

Запита се дали двамата с Дел са в хармония. Вероятно не можеше да се прецени, не и категорично, когато си част от мелодията. Разбираха се и определено се наслаждаваха на компанията си. Но дали можеха да намерят начин да съчетаят различното си темпо?

— Изпуснах ги. — Паркър изскочи забързано навън, тъкмо навреме, за да види как колата на Ник завива от алеята към пътя. — По дяволите. Задържаха ме на телефона и...

— Какъв шок! Не може да бъде!

— О, я млъквай. Булката от петък вечер тъкмо е разбрала, че не страда от нещо подобно на стомашно неразположение.

— Бременна е.

— Да, точно така. Малко е стресната, малко развълнувана, малко озадачена. Планирали са да увеличат семейството в рамките на година, но това е доста по-близо до началния срок в графика им.

— Как се чувства той? — попита Лоръл, тъй като знаеше, че булката е разказала всичко на Паркър.

— За момент останал без думи, а сега е развълнуван. И очевидно е много грижовен с нея...

— Това, че остава до теб, докато повръщаш, говори много за един мъж.

— Направо заслужава златна значка. Тя е казала на родителите си, той — на своите, но само толкова. Искаше съвета ми дали да

съобщи на кумата си, на кума или на някой друг. И така нататък. Както и да е, надявах се да сляза, преди Шери и Ник да си тръгнат. Как мина?

— Просто не би могло да бъде по-добре. Един от онези случаи, в които като приключиш, не можеш да си представиш, че би могла да се занимаваш с друго. Или че някой друг би искал да прави нещо различно. Дори смятам, че трябва да влезем и да си налеем по чаша шампанско от бутилката, която отворих за Шери, и да вдигнем тост за страхотния си успех в работата.

— Ще ми се да можех, затова ми запази една чаша. Имам среща в Гринуич. Връщам се след два часа.

— Добре. Аз приключих за днес. Може да ида да поплувам, а после да пийна шампанско.

— Сега само се опитваш да ме дразниш. Успя.

— Още един успех за деня.

— Мръсница.

Развеселена, Лоръл се загледа в приятелката си, която отиваше към колата, облечена в красив летен костюм в кремаво и яркорозови обувки на висок ток.

Зачуди се дали Ема е свършила работата си за деня. Можеха да поплуват заедно, да помързелуват край басейна с чаша шампанско, преди Джак да се прибере.

Погледна обувките си на висок ток — които бе сложила за срещата с клиентите — и се замисли за разходката до къщата за гости. Можеше да влезе и да се обади по телефона, но ако Ема не беше готова да тръгне, щеше да има повече шансове да я убеди насаме. Най-добре да влезе, да си смени обувките и да се разходи до дома на Ема, за да я съблазни с обещания за игри в басейна и шампанско.

Отиде и смени токчетата с работните си обувки в кухнята, после излезе от задния вход.

Наближаващата гореща лятна привечер подканва към плуване, реши тя. Заслуша се в жуженето на пчелите, които летяха в градината, вдъхна миризмата на окосената рано сутринта трева, уханието на упоените от слънцето цветя. Всичко бе изпълнено с леност и усещане за безвремие.

Утре, помисли си, щяха да са готови с подготовката за репетицията за петъчното тържество. И нямаше да има и миг на леност дни наред.

Затова искаше да се наслади на мързеливата привечер. На синевата и зеленината на лятото, на ароматите и звуците и на онова усещане, че всичко ще продължи вечно. Може би щеше да се обади на Дел и да го покани да дойде. И всички да се съберат, за да хапнат заедно на открито. Да седнат навън до скарата и да се насладят на лятната нощ и на приятелската компания.

По-късно можеха да се любят на отворени врати към терасата, за да влиза топлият въздух. Все още имаше време да забърка набързо един ягодков сладкиш.

Планът постепенно се избистряше в главата ѝ, докато заобикаляше голямата къща. Пред погледа ѝ първо се показва студиото на Мак, както и малката спортна кола, паркирана отпред. Само миг след това забеляза и сексапилната блондинка, която се канеше да отвори вратата, която Мак не си правеше труд да заключва.

— Линда! — Извика рязко името и се зарадва на мигновеното сепване на жената.

Линда, облечена в ефирна лятна рокля и сандали с тънки каишки и безумно високи токчета, се извърна стреснато.

По лицето ѝ за миг пробяга виновно изражение и това достави на Лоръл нова доза мрачно удоволствие.

— Лоръл, изкара ми ангелите. — Линда тръсна разкошната си и перфектно фризирана руса коса, така че тя се оформи като красива рамка на безспорно привлекателното ѝ лице.

Много жалко, че съдържанието не отговаряше на опаковката, помисли си Лоръл и тръгна решително към нея.

— Дойдох от Ню Йорк да се срещна с едни приятели днес и тъкмо се канех да се отбия и да се видя с Мак. Мина толкова време.

Можеше да се похвали с деликатен и здравословен загар — вероятно придобит на някой италиански плаж или на яхтата на новия ѝ съпруг. Гримът ѝ бе перфектен, което подсказваше на Лоръл, че е намерила време да спре и да го освежи, преди да се „отбие“ тук.

— Мак не си е вкъщи.

— О, ами тогава само ще поздравя Картър. — Махна с ръка в отработен жест, при който слънчевите лъчи блеснаха отразени от масивните диаманти върху годещия и сватбения ѝ пръстен. — Ще видя какво прави бъдещият ми зет.

— Той е с Мак. Няма при кого да се отбиеш, Линда. И по-добре се връщай в Ню Йорк.

— Мога да почакам няколко минутки. Изглеждаш много професионално... — добави тя, след като огледа преценяващо костюма на Лоръл. — Интересни обувки.

— Паркър много ясно ти даде да разбереш, че не си желана тук.

— Просто моментно недоразумение. — Линда небрежно надигна рамене, но погледът ѝ стана режещ. — Това е домът на дъщеря ми.

— Точно така и последния път, когато беше тук, тя ти каза да се махаш. Не съм чула да си е променила мнението по въпроса. Паркър — също.

Линда вирна нос.

— Просто ще изчакам вътре.

— Само се опитай да отвориш и ще те просна на земята. Обещавам ти.

— За каква се мислиш, по дяволите? Ти си едно нищо. Да не си въобразяваш, че можеш да стоиш насреща ми в костюм от щанда с намалените стоки и грозни обувки и да ме *заплашваш*?

— Мисля, че вече го направих.

— Ти си тук само защото Паркър се чувства длъжна да ти осигури покрив над главата. Нямах никакво право да ми казваш да си тръгвам.

— Няма да мислиш много за права, докато се мъчиш да станеш от земята. Върни се в Ню Йорк при поредния си съпруг. Ще кажа на Мак, че си идвала. Ако тя пожелае да те види, сама ще ти се обади.

— Винаги си била студенокръвна и злобна, дори и като дете.

— Добре.

— Нищо чудно, след като имаш такава фригидна майка. Тя все си придаваше важности и се мислеше за нещо повече от другите, дори и когато баща ти се опита да прекара данъчните, както и всяка жена, която *не беше* майка ти. — Линда се усмихна. — В него поне имаше някаква страст.

— Мислиш ли, че ме засяга това, че ти и баща ми сте правили секс в някой долнопробен мотел? — Но наистина я засягаше, призна си Лоръл, докато стомахът ѝ се свиваше.

— В апартамент в хотел „Палас“ — поправи я Линда. — Преди сметките му да бъдат замразени, разбира се.

— Долнопробното си остава, независимо от мястото. Ти не ме интересуваш, Линда. Никога не си била важна. И трите те понасяхме само заради Мак. Вече не се налага. Е, искаш ли да ти помогна да се озовеш в колата си, или предпочиташ да стигнеш там без накуцване?

— Да не си въобразяваш, че като си успяла да вкараш Дилейни Браун в леглото си, си станала една от тях? — Този път Линда се засмя, високо и звънливо в летния следобед. — О, чух всичко за това. Мнозина го знаят, а хората обичат да приказват.

— Господи, явно вече си страшно отегчена от новата си придобивка, щом си прекарваш времето в приказки за моя сексуален живот.

— Твоят ли? — Очите на жената се разшириха развеселено и с достатъчно съжаление в тях, за да наранят силно. — Никой не го е грижа за теб. Всички се интересуват от един Браун, особено когато е решил да се позабавлява с персонала. Всъщност аз те поздравявам за опита. Онези от нас, които нямат име и богатство, трябва да правят каквото могат, за да го получат.

— Така ли? — хладно възкликна Лоръл.

— Но мъж като Дел? Естествено, че би спал с теб. Мъжът би спал с всяка жена, която знае правилата на играта — това е нещо, което сигурно си научила от баща си. И ако си мислиш, че ще го задържиш или че ще се ожени за теб, това е просто нелепо. Един Браун няма да се ожени под нивото си, скъпа. А ти? Ти изобщо не си от неговата класа.

— Е, това ни прави сестри по произход... — Лоръл усещаше, че коленете ѝ трепереха. Наложил се да ги стегне здраво, за да остане права. — Още веднъж трябва да те помоля да си тръгнеш, а после ще се наложи да те накарам. Затова наистина се надявам да не се вслушаш в съвета ми.

— Тук няма нищо, което да ме интересува. — Линда отново отметна коси, тръгна към колата си и седна зад волана. — Хората ти се присмиват. — Завъртя ключа и запали мотора. — Ще се смеят още повече, когато той приключи с теб.

Форсира двигателя и потегли с развети коси.

Лоръл вече нямаше желание за плуване, нито за шампанско. Не искаше и да се събира с приятели за вечеря на открито. Остана на

място, докато се увери, че Линда наистина си заминава. Видя я как завива към пътя и бързо отминава с лъскавата си кола.

Сега я болеше глава, чувстваше се ужасно... Най-добре да полегне, да заспи, каза си тя. Изреченото от тази жена не означаваше нищо.

По дяволите!

Съзнавайки, че е на ръба да се разплаче, тя се помъчи да се съвземе и тръгна обратно към къщата. Беше направила едва десетина крачки, когато Ема я повика. Лоръл стисна здраво очи и се постара да диша дълбоко, с надеждата да се размине със сълзите.

— Господи, горещо е! Обожавам жегата. — Ема разтвори широко ръце. — Обичам лятото. Струваше ми се, че никога няма да свърша, за да мога да изляза навън и... Какво има? — В мига, в който зърна лицето на Лоръл, усмивката на Ема помръкна. Ускори крачка и протегна ръка към приятелката си. — Какво е станало?

— Нищо. Просто ме боли глава. Тъкмо се прибирам да взема хапче и да полегна, докато ми мине.

— А, не. — С потъмнели от загриженост очи, Ема я изглежда продължително. — Познавам това изражение. Разстроена си.

— Разстроена съм, че имам главоболие.

Ема само леко се извърна, така че да я прегърне през кръста.

— Тогава ще идем заедно в къщата и аз ще те разпитвам, докато не се предадеш и не ми кажеш какво е станало.

— За бога, Ема, всеки понякога го боли глава. Затова са измислили хапчетата. Върви се занимавай с цветята си, вместо с мен. Много е дразнещо.

— Сякаш така ще ме прогониш. — Без да обръща внимание на нетърпеливото ѝ свиване на раменете, Ема задържа ръката си около талията ѝ и се постара да изравни крачка с нейната. — Да не сте се скарали с Дел?

— Не. И настроението ми, както и болките ми, дните и нощите ми, целият ми *живот* не се върти изключително и само около Дилейни Браун.

— Хм, значи нещо или някой друг. По-добре ми кажи. Знаеш, че няма да те оставя на мира иначе. Не ме принуждавай да използвам груба сила, за да науча всичко.

Лоръл замалко да се засмее, но вместо това въздъхна. Когато Ема смяташе, че неин приятел страда, тя се залепваше за него.

— Просто се сблъсках със Страшната Линда, това е всичко. Тя може да докара главоболие на всекиго.

— Била е тук? — Ема спря мигновено и се озърна към студиото на Мак. — Картър и Мак ги няма, нали?

— Няма ги. Когато я забелязах, Линда имаше намерение да се вмъкне вътре, независимо от всичко.

— Разбира се. Имала е дързостта да се появи тук, след като Паркър направо ѝ заяви, че не бива да идва? А Паркър...

— Тя е на среща.

— О, значи си била сама. Ще ми се да бях излязла по-рано, тогава щеше да познае истинския гняв на Емалин.

Което си бе страшно, помисли си Лоръл, дори и само защото тя рядко се гневеше.

— Отървах се от нея.

— Да, но очевидно те е разстроила. Сега ще поседнеш на сянка на терасата, докато аз ти донеса аспириин и нещо студено за пиене. После ще ми кажеш точно какво се случи.

Би могла да спори с нея, но това не само щеше да е безполезно, но и щеше да придаде по-голяма важност на случката, отколкото трябваше.

— Искам на слънце.

— Добре, седни на слънчице. По дяволите, майсторите още ли са тук?

— Не, тръгнаха си преди известно време.

— Чудесно, значи ще е тихо. Не оценявах достатъчно високо умението на Мак и Картър да се справят с „живота на строителната площадка“, докато не започнаха да работят в моята къща и в твоя склад. Бивш склад. Ето, седни тук.

Лоръл направи каквото ѝ казаха, а Ема побърза да влезе вътре. Така поне щеше да има време да се посъвземе малко, докато приятелката ѝ се суетеше с аспирина и студената напитка. Напомни си, че Линда обожава да създава неприятности и че е особено талантлива, щом е заплашена.

Това не ѝ помогна.

Остана да седи в мрачно настроение, докато не се появи Ема с красив поднос със студен чай и курабийки.

— Нападнах запасите ти — каза Ема. — Имаме нужда от курабийки. — Подаде на Лоръл флакона с аспирин. — Вземи две таблетки и после разказвай.

— Имах наистина чудесна консултация. С Шери и Ник.

— Двамата са толкова сладки заедно.

— И невероятно щастливи. Страхотно повдигнаха настроението ми. Бях тръгнала към теб, за да видя дали не искаш да поплуваме и да пийнем шампанско, което вече бях отворила заради консултацията. И тогава видях Линда, която се канеше да нахлуе в дома на Мак.

— Край на страхотното настроение и на моето шампанско.

— Да. Тя започна с обичайния си маниер. Широка усмивка, абсолютно невинно изражение. Само се отбила за малко, тъй като и бездруго била дошла да се види с приятели в града.

Лоръл взе курабийка и хапна от нея, преди да продължи с разказа.

— Казала си й, че ще я проснеш на земята? — прекъсна я с видима наслада Ема. — О, как ми се иска да съм била там. Сериозно. Какво отвърна тя?

— В общи линии, че нямам думата в това имение и че съм тук само благодарение на великодушието на Паркър...

— Пълни глупости.

— Заяде се с родителите ми. Била съм студена и злобна като майка си и затова неверният ми баща бил спал с нея, както и с много други.

— О, скъпа.

— Винаги съм предполагала, че е преспал с Линда... В общи линии всеки изневеряващ съпруг в околията е бил с нея.

— Само че въпреки всичко това е неприятно — измърмори Ема.

— Не знам... Мисля, че по-скоро съм ядосана и разочарована. Което е глупаво общо взето.

— Линда си е такава.

— Да. — Нямахше нищо по-ценно от приятел, който те разбира напълно. — Не й обърнах внимание. Нямахше да й позволя да злорадства над мен по този начин. Затова реших да й отвърна

подобавачо и отново я заплаших, че ако сама не си тръгне, аз ще я накарам.

— Браво на теб.

— Тогава ми се нахвърли заради Дел.

— Какво имаш предвид?

— Започна да разправя как всички обсъждали връзката ни, как ми се присмивали и как той никога не би се отнесъл сериозно с жена като мен. Че не съм от неговата класа — класата на рода Браун.

— Злобна кучка! — Ема стисна юмруци. — Искан ми се да я ударя. Кажи ми, че не си повярвала и на една думичка от това, иначе ще трябва да ударя *теб*.

— Сега вече се уплаших. — Лоръл отново въздъхна. — Не е въпросът в това дали съм ѝ повярвала, Ема. Знам що за човек е тя и как разсъждава. И знам, че дори и да не го вярва, пак би го казала, за да ме уязви. Но истината е... Истината е, че той е Дилейни Браун и хората говорят, обсъждат връзката ни и някои от тях вероятно се забавляват от това.

— И какво, ако е така?

— Знам и си повтарям същото. — Мразеше, ужасно мразеше това, но сълзите отново пареха очите ѝ и този път преляха, стекоха се по лицето ѝ. — През повечето време се чувствам точно така. Какво от това? Но понякога...

— Обидно е и за Дел, и за теб самата.

— Може би. Никога не сме обсъждали дали връзката ни е сериозна, дали възнамеряваме да превърнем това, което имаме, в дълготрайни отношения. Всичко е просто за момента. През повечето време съм съгласна, приемам го, защото тези моменти са много хубави. Но друг път...

— Мислиш ли, че той е с теб просто защото си на разположение?

— Не. — Тя нетърпеливо избърса сълзите си. — Разбира се, че не е така.

— Смяташ ли, че за него това е само секс?

— Не.

— Или че изобщо се вълнува, задето името ти не е толкова известно в обществото като неговото?

Лоръл поклати глава.

— Ема, знам кога се държа като глупачка, но дори и ако го знаеш, това не помага винаги... Ще ми се да не бях толкова уязвима. И бог ми е свидетел, че ми се иска да не бях допуснала Линда да забие остриите си нокти точно в болното ми място. Но е така.

— Всички имаме уязвимо място. — Ема сложи длан върху ръката ѝ. — Особено когато обичаме някого. Затова се нуждаем от приятелки.

— Тя ме разплака. Каква слабачка съм само. Щях да се кача в стаята си и да се наплача хубаво, ако не ме беше спряла. Само като се сетя колко се ядосвах на Мак, когато тя се оставяше Линда да я мачка емоционално. — Лоръл въздъхна дълбоко.

— Тази жена е усойница.

— Абсолютно вярно. Е, поне я изритах от имението.

— Следващия път е мой ред. Ти, Паркър и Мак вече минахте по реда си. Искам и аз да се пробвам.

— Така е честно. Благодаря, Ема.

— По-добре ли си?

— Да, по-добре съм.

— Хайде да идем да поплуваме.

— Добре. — Лоръл кимна енергично. — Хайде да идем да удавим мъката ми.

По-късно, вече по-спокойна, тя седна пред бюрото в кабинета си. Документацията ѝ имаше нужда от малко внимание и след като имаше свободно време, най-добре беше да се заеме с това.

Прегледа всички сметки, фактури и документи в компанията на „Бон Джоуви“. После се премести на компютъра, за да провери какво има на сайтовете на някои от основните ѝ доставчици.

Трябваха ѝ още торбички за сладкиши, кутии за торти, може би и нови подложки. Разделители, реши тя, както ѝ хартиени салфетки. След като се погрижи за нужното, се зае да разглежда инструменти и уреди, които не ѝ трябваха особено — но пък би ѝ било забавно да си поиграе с тях.

Бюджетът на „Глазура“ към „Обети“ спокойно можеше да понесе малко играчки, прецени тя. Освен това щяха да ѝ дойдат добре малко нови преси за формоване, нови формички за шоколад, а колко много ѝ

се щеше да си вземе онзи двоен автоматичен нож за нарязване на блатове и готови сладкиши.

Практичната ѝ натура я принуди да се облегне за минутка и да се замисли за цената. Но пък когато приключе с новото складово помещение, щеше да има достатъчно място за новия уред. Би било практично всъщност. Така щеше да може да реже двойно повече петифури, шоколадови бонбони и какаови сладкиши, отколкото сега. А и имаше четири различни форми.

Можеше да обяви за продажба в интернет онзи, който имаше сега и бе купила на старо.

По дяволите. Заслужаваше го. Но тъкмо когато натискаше бутона, за да го добави в пазарската си кошница, чу Мак да изрича името ѝ и подскочи виновно.

— Господи, не се промъквай така зад гърба ми, докато харча пари, които не би трябвало да прахосам.

— За какво говориш? О... — Мак сви рамене, когато забеляза, че сайтът предлага уреди и продукти за сладкарството. — Инструменти и уреди, от които всички се нуждаем. Виж, Лоръл...

— Ема ти е казала. — Тя въздъхна тежко. — Надявам се, че не си дошла да се извиняваш заради Линда.

— Позволено ми е да се чувствам виновна. — Мак пхна ръце в джобовете си. — Първоначалната ми реакция бе да се обадя и да ѝ дам да разбере по телефона, но така само ще получи внимание. Което тя най-много иска, след парите, разбира се. Затова ще я игнорирам и така няма да получи нищо. Което ще я ядоса. Много.

— Хубаво.

— Да, но понеже ще я игнорирам, трябва да се чувствам малко виновна. И ти трябва да ми позволиш.

— Добре, чувствай се виновна. — Лоръл демонстративно се загледа в часовника си, преброи до десет. — Хайде, свършвай вече с това.

— Знаеш ли какво ми се иска? Ще ми се да не се налагаше да я каня на сватбата. Но трябва.

— Ще се справим.

— Знам. Може да стане чудо и тя да се държи прилично... — добави тя през смях, когато Лоръл само вдигна очи към тавана. — Но като булка ми се полага да си помечтая.

— Тя никога няма да те разбере, нито нас. Което си е нейна загуба.

— Така е. — Мак се наведе и целуна приятелката си по косата. — Ще се видим после.

Каквито и трохи от самосъжаление да бяха останали в мислите ѝ, изчезнаха, щом Мак излезе.

Край с това, каза си Лоръл и си купи съвсем нов уред за нарязване на сладкиши с двоен нож.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лоръл не знаеше какво я бе подтикнало, но последва импулса си и се озова в адвокатската кантора на Дел. Макар рядко да идваше тук, по лични или правни въпроси, отлично познаваше разпределението вътре.

Входната врата на великолепната стара градска къща водеше, както и бе напълно редно, към достолепно на вид фоайе. В него бе оформена приятна зона за посрещане със зелени растения в медни саксии, старинни маси, удобни столове. И всичко бе в приглушени цветове, които грееха топло под светлината на лампите.

Офисите осигуряваха дискретност за клиентите зад масивни стари врати, които бяха реставрирани с много любов. А избелелите с времето килими подчертаваха наситените тонове на дървения под от широки дъски.

Дел, както тя отлично знаеше, харесваше смесването на достолепието с топлотата на небрежно-елегантния стил.

Пристъпи от непоносимата жегга навън в приятно прохладната рецепция, където Ани, нейна съученичка, стоеше зад бюрото и работеше на компютъра.

Ани се обърна и професионалната ѝ усмивка се превърна в приятелска.

— Лоръл, здравей! Как си? Не съм те виждала от месеци.

— Държат ме окована за печката. Хей, подстригала си се. Много ми харесва прическата ти.

Ани леко тръсна глава.

— Дръзко, а?

— Абсолютно.

— А най-хубавото е, че сутрин са ми нужни само две минути за нея.

— Е, как си иначе?

— Чудесно. Трябва да излезем да пийнем по нещо някой ден и да наваксаме.

— С удоволствие. Имам нещо за Дел. — Тя вдигна сладкарската кутия, която носеше.

— Ако поне малко прилича на тортата, която направи за Дара, трябва да ти кажа, че качих два килограма само докато гледам кутията. Той е с клиент. Мога да...

— Не го прекъсвай — каза Лоръл. — Ще я оставя при теб.

— Не знам дали може да ми се има доверие.

Лоръл се засмя и остави кутията на бюрото.

— Има достатъчно за всички. Трябваше да дойда до града и реших да ги донеса, преди да...

— Задръж си мисълта — прекъсна я Ани, когато телефонът звънна. — Добро утро, „Браун и съдружници“.

Докато тя говореше по телефона, Лоръл се разходи из стаята и се загледа в картините по стените. Знаеше, че са оригинали и са на местни художници. Семейство Браун винаги сериозно бе подкрепяло изкуствата и бе ангажирано с местната култура.

Хрумна ѝ, че никога не се е замисляла особено как точно е основал кантората си Дел. След като бяха починали родителите му, спомни си тя сега, и малко преди да се захванат с „Обети“. Вероятно са били сред първите му клиенти, досети се тя.

По онова време тя работеше в „Уилоус“, за да изкарва достатъчно пари за сметките си, докато „Обети“ организираше първите си тържества. Бе толкова заета и толкова уморена, че изобщо не се бе замисляла как Дел се е справял със собствената си едва проходяща практика, с подробностите от завещанията на родителите му, с правните формалности около „Обети“ като бизнес и като партньорство.

Всички се бореха напрегнато с планове, задължения, проби, почасова работа, за да изкарат достатъчно пари. Но Дел никога не бе изглеждал притеснен, спомни си тя.

Сигурно заради хладнокръвието на рода Браун. Както и онази очевидно вродена увереност, че каквото и да планират, непременно ще успеят.

Бяха скърбили заедно. Годината беше много, много тежка. Но скръбта и трудностите бяха подействали като спойка, която ги бе свързала още по-силно.

Беше се преместила да живее с Паркър и никога, не и сериозно, не бе погледнала назад. А Дел винаги бе наблизко и се занимаваше с въпросите, които бяха минали незабелязано край нея. Разбираше това, каза си тя сега, но дали някога му бе отдала дължимото признание?

Извърна поглед към вратата, когато някой влезе вътре. Младата двойка се държеше за ръце и изглеждаше щастлива. Както и позната, осъзна Лоръл.

— Каси? — Беше им приготвила своята торта „Булчинска дантела“ през пролетта. — Здравей... — По дяволите, как беше името на младоженеца?

— Лоръл? Здравей! — Каси протегна ръка. — Много се радвам да те видя. Тъкмо миналата нощ двамата със Зак показвахме сватбените си снимки на едни приятели и си говорехме с какво нетърпение очакваме сватбата на Фран и Майкъл след няколко месеца във вашето имение. Много съм любопитна да видя какво ще направиш за тях.

Ако беше Паркър, сега щеше много ясно да си спомни кои са Фран и Майкъл, както и всички подробности за сватбата им, които бяха уточнени.

Но тъй като не беше, Лоръл само се усмихна.

— Надявам се и те да са толкова щастливи като вас.

— Не знам дали е възможно, защото ние направо летим в облаците.

— Тъкмо приключваме сделката за първата си къща — каза ѝ Зак.

— Поздравления.

— Прекрасно е и малко страшно. О, Дара. Всички дойдоха.

Лоръл предположи, че Ани е дала знак на Дара, и се приготви да се сбогува с младоженците.

— Каква торта само... — Дара се засмя и прегърна за миг Лоръл. — Беше толкова красива и вкусна.

— Как е бебето?

— Прелестно. Имам неколкостотин бебешки снимки, които мога да ти покажа, ако не избягаш достатъчно бързо.

— Много бих искала да ги видя — обади се Каси. — Обичам бебета — добави тя и погледна замечтано Зак.

— Първо къщата, после бебето.

— Аз мога да ви помогна за първото. Заповядайте в офиса ми. — Дара намигна на Лоръл и отведе клиентите си.

Лоръл чу телефона на Ани да звъни отново — натоварен ден — и реши просто да се измъкне незабелязано. В същия миг чу гласа на Дел.

— Опитайте се да не се тревожите. Направили сте всичко както е редно и аз ще се постарая да разрешим случая възможно най-скоро.

— Толкова съм ви благодарна, господин Браун, не знам какво бих правила без помощта ви. Всичко е толкова... — Гласът на жената пресекна.

Макар че отстъпи встрани, Лоръл зърна за миг Дел и клиентката и как той я прегърна през рамо, докато жената се бореше със сълзите си.

— Съжалявам. Мислех, че съм изплакала всичко в кабинета ви.

— Няма нищо. Искам да се приберете у дома и да се опитате да забравите всичко това. — Ръката му разтриваше леко рамото на жената, нагоре и надолу. Лоръл го бе виждала да използва този жест на утеха и подкрепа — или сама го бе изпитвала — безброй пъти. — Мислете само за семейството си, Каролин, и оставете това на мен. Ще ви се обадя скоро. Обещавам.

— Добре. И благодаря отново за всичко.

— Само не забравяйте какво ви казах.

Докато изпращаше клиентката си до вратата, Дел забеляза Лоръл. За миг по лицето му се изписа изненада, преди да насочи изцяло вниманието си към жената, която вървеше до него. Каза й нещо тихо, което накара клиентката отново да примигне, за да скрие сълзите си, преди да кимне и да излезе.

— Хей, здравей — обърна се той към Лоръл.

— Знам, че преча тук. Съжалявам. Просто се отбих да оставя нещо за теб, ала после дойдоха двама клиенти за Дара, а аз ги познавам и...

— Зак и Каси Райнкуист. Вие организирахте сватбата им.

— Господи, двамата с Паркър имате невероятна памет. Страшно е. Както и да е, ще освободя терена, за да можеш да...

— Ела в кабинета ми. Имам няколко минутки преди следващата среща. Какво си ми донесла?

— Ще го взема. — Тя отиде до бюрото и взе кутията.

— Съжалявам — измърмори Ани, като извъртя леко слушалката на телефона. — Така е с централата.

Лоръл ѝ направи знак да не се притеснява и тръгна с кутията.

— Донесла си ми торта?

— Не.

Придружи го до кабинета му, където светлината струеше през високите прозорци и се отразяваше в лака на още старинни предмети. Видно място заемаше бюрото, което знаеше, че е било на баща му и на дядо му преди това.

Лоръл остави кутията и я отвори.

— Донесох ти кексчета.

— Така ли? — Очевидно озадачен, той надникна и се загледа в дузината пъстро украсени малки кексчета.

— Носят весело настроение.

Тя се загледа изпитателно в лицето му. Лоръл познаваше това изражение.

— Изглеждаш като човек, на който му е нужно малко весело настроение.

— Ами... — Той се наведе и я целуна небрежно. — Това ми повдига настроението. Какво ще кажеш за едно кафе с кексчетата?

Не бе имала намерение да остава — и собственият ѝ график бе натоварен. Но той наистина изглеждаше така, сякаш има нужда от ободряване.

— Разбира се. Клиентката ти изглеждаше доста разстроена — подхвана тя, докато той отиваше към модерната кафемашина върху старинния бюфет в стил „Хепълуайт“ от осемнадесети век. — Вероятно не можеш да говориш за това.

— Само в най-общи линии. Майка ѝ починала наскоро след дълго и тежко боледуване.

— Съжалявам.

— Тя поела основните грижи за болната и когато положението на майка ѝ се влошило — а и за нея, както и за майка ѝ било важно тя да почине в дома си — клиентката ми си взела безсрочен отпуск от работата, за да се грижи непрекъснато.

— Нужна е много любов и всеотдайност, за да постъпиш така.

— Да, съгласен съм. Има брат в Калифорния. Идвал е няколко пъти, помагал както може. Има и сестра наблизо, в Ойстър Бей, която

очевидно е била прекалено ангажирана, за да се отбие или да помогне на майка си повече от един-два пъти месечно, че и по-рядко.

Подаде на Лоръл чашата с кафе, облегна се гърбом на бюрото си. Взе едно от кексчетата и го завъртя в ръката си.

— Не всеки носи в себе си нужната любов и всеотдайност.

— Така е, не всеки — измърмори той. — Имало е здравна застраховка естествено, но тя не покрива всичко. За останалото е плащала моята клиентка от личния си джоб, докато майка ѝ не разбрала за това и настояла да впишат и името на дъщеря ѝ към личната ѝ спестовна сметка.

— Което е проява на любов и доверие.

— Да. — Той се усмихна леко. — Права си.

— Изглежда, че макар да са преминали през много тежко изпитание, те са споделяли нещо специално. Клиентката ти и майка ѝ.

— Да, имаш право. Отпусъкът ѝ е натоварил финансово семейството на клиентката ми, но те са се справили с това. Съпругът ѝ и децата помагали с грижите за болната, когато можели. Знаеш ли какво е да се грижиш за умиращ родител, който към края е прикован на легло, не контролира физиологичните си нужди, който се нуждае от специална храна, от постоянни грижи?

Не беше само тъжен, осъзна тя. Беше и ядосан. Много.

— Мога само да си представям. Сигурно е ужасно тежко, както физически, така и емоционално.

— Две години, като последните шест месеца — почти денонощно. Тя я е къпала, преобличала, прала е дрехите ѝ, хранила я е, грижила се е за финансите ѝ, почиствала е дома ѝ, седяла е до нея, чела ѝ е книги. Майката променила завещанието си и оставила къщата и всичко в нея — освен някои конкретни вещи — както и по-голямата част от онова, което е имала, на дъщеря си. Сега, когато нея я няма и моята клиентка заедно с брат си от Калифорния са се погрижили за погребението и всичко останало, другата сестра оспорва завещанието. Обвинява клиентката ми, че неправомерно е настройвала майка им в своя полза. Побесняла и в частен разговор я обвинила в кражба на пари, бижута, домакински уреди, в това, че е настроила умиращата им майка против нея.

Лоръл не можеше да каже нищо, а Дел остави чашата си с кафе настрана.

— Отначало клиентката ми искала да ѝ даде всичко, да я остави да вземе каквото поиска. Смазана от скръб и напрежение, не мислела, че може да понесе и още нещо. Но съпругът ѝ и — за негова чест — брат ѝ не били съгласни.

— И са се обърнали към теб.

— Сестрата е наела адвокат, който ѝ подхожда идеално по характер. Направо ще ги разпердушиня в съда.

— Залагам изцяло на теб.

— Сестрата е имала своя шанс. Знаела, че майка им умира, че ѝ остава ограничено време. Но не го е използвала, за да бъде с нея, да се сбогува, да ѝ каже всичко онова, което хората си мислят, че имат безкрайно дълго, за да си кажат. Сега иска своя дял и е готова да съсипе отношенията си, доколкото ги има, с брат си и сестра си. Да увеличи мъката на сестра си. И за какво? За пари. Не разбирам... Извинявай.

— Не се извинявай. Сега се замислям, че никога не съм се интересувала особено какво точно правиш. Казвах си просто адвокатски дела.

Той успя да се усмихне леко.

— Това и правя. Такива са адвокатските дела.

— Не, имам предвид онези неща, които дразнят всички останали хора по света. Като „подпиши това, заведи онова“... А и всичко е написано толкова сложно и завъртяно по такъв нелеп начин, че става още по-досадно.

— Ние, адвокатите, много обичаме да използваме изрази като „вземайки предвид“.

— С тях или без тях, всичко е свързано с хората. Твоята клиентка ще продължи да скърби, но мъката ѝ е облекчена, защото се уповава на теб. Онова, което правиш, е много значимо, а аз никога не съм се замисляла за това. — Вдигна ръка и погали лицето му. — Хапни си кексче.

За да ѝ угоди, досети се тя, той отхапа веднъж. И този път усмивката му стигна и до очите му.

— Хубаво е. Весело. Този случай ме разстрои. Мисля, че не осъзнавах колко много, докато не се появи ти, за да ти се оплача.

— По него ли работеше снощи?

— Главно.

— И затова си уморен днес. Много рядко изглеждаш уморен. Бих могла да намина у вас довечера, да стотвя нещо.

— Нямате ли репетиция, а утре — тържество?

— Мога да поразместя програмата си. Утре си е утре.

— Трябва по-често да изглеждам уморен. Какво ще кажеш аз да дойда? Последните няколко дни съм затворен тук или у дома. Смяна на обстановката ще ми се отрази добре. Както и да бъде с теб. Липсва ми времето с теб.

Сърцето ѝ се разтопи и тя се хвърли в прегръдките му за целувка. Ала щом устните му докоснаха косата ѝ, телефонът му звънна.

— Следващият клиент — измърмори той.

— Махам се. Почерпи и останалите с кексчета.

— Може би.

— Ако изядеш цялата дузина, ще ти стане лошо и няма да можеш да опиташ от вечерята. Макар че не е зле да не забравяш, че съм много по-добра в сладкишите, отколкото в готвенето.

— Мога да донеса пица — викна той и чу смеха ѝ, докато се отдалечаваше.

Дел отдели още минутка от времето си за кафето и кексче, докато мислеше за нея. Нямаше намерение да споделя всичко за клиентката си и положението ѝ. Дори не бе осъзнал колко ядосан е от това положение. А клиентката не му плащаше да се ядосва, а да представлява интересите ѝ.

Или по-скоро щеше да му плати, когато разкаже играта на онзи неин адвокат. Отказа се от предварителната такса. Можеше да си го позволи, а и просто не си представяше да вземе пари от жена, която е трябвало да се сблъска с всичко това.

Но главното бе, че беше осъзнал колко е хубаво да има човек, който да изслуша гневния му изблик, който да разбере защо точно този случай го вълнува толкова много.

Нямаше нужда да обяснява на Лоръл. Тя знаеше.

Безценен дар, замислено отбеляза той.

Имаше и нещо в начина, по който бе докоснала лицето му — в онзи простицък жест на разбиране, който бе накарал нещо в него да се промени. Не бе сигурен какво е точно, какво означава или защо, щом я зърнеше всеки път, виждаше в нея нещо ново, нещо *повече*.

Как е възможно да познаваш някого цял живот и все още да откриваш нови неща?

Трябваше да помисли над това, каза си той. Остави картонената кутия с веселите кексчета до кафемашината и излезе да посрещне следващия си клиент.

Трябваше да го остави да донесе пица, мислеше си Лоръл, докато тичаше из голямата кухня, за да се подготви за вечерта. Все още имаше да прави торти и други сладкиши в своята кухня, а майсторите бяха избрали точно днешния ден да вдигат ужасна шумотевица.

Нямаше начин да приготви вечеря там.

— Бих могла да сготвя вместо теб — предложи госпожа Грейди.

— Но това би било измама. Чувам отлично какво премълчавате.

— Чуваш онова, което си мислиш, че премълчавам, а всъщност аз не казах само, че би било измама, ако се престориш, че ти си сготвила.

Лоръл спря за миг и много силно се *изкуши* да поеме точно в тази посока. Можеше просто да каже на Дел, че госпожа Г. е сготвила, защото тя е била прекалено заета, за да го направи сама. За него нямаше да е от значение...

— Казах, че аз ще сготвя. Освен това ти излизаш с приятелки тази вечер. — Тя въздъхна дълбоко. — И така, зелена салата с приятен балсамов винегрет, спагети с морски дарове и питка. Сравнително просто е, нали?

— Достатъчно просто. Прекалено се притесняваш за храната. И за него.

— Нали е храна. Знам каква съм в това отношение, но просто не мога иначе. Трябва всичко да бъде идеално, а това включва и поднасянето. — Тя понамести шнолата, която държеше косата ѝ. — Знаеш ли, госпожо Г., ако някога имам деца, сигурно ще ми трябват поне двайсет минути, докато сервирам красиво обикновен сандвич с фъстъчено масло и желе. Всички ще имат нужда от психотерапевт.

— Мисля, че ще се справиш отлично.

— Никога не съм мислила по въпроса. Имам предвид за децата. — Извади зелената салата, доматиите и морковите, които възнамеряваше да настърже, да измие, подсуши и охлади, преди да

пригответи салатата. — Винаги е имало толкова много неща за вършене в момента, че не съм се замисляла много какво ще бъде някой ден.

— А сега мислиш? — Госпожа Г. се зае да подсушава листата на салатата, които Лоръл миеше.

— Мисля, че просто ми минава през главата от време на време. Сигурно е свързано с биологичния ми часовник.

— Или с това, че си влюбена.

— Може би. Но трябва да има двама души, които да са влюбени и да мислят за бъдещето. Днес видях една двойка, която се ожени тук миналата пролет. — Докато работеше, погледна през прозореца към наситеното зелено и синьо на лятото. — Бяха в кантората на Дел във връзка с някакви правни въпроси за покупката на нова къща. Дара се занимава със случая им и стана дума за бебето. Булката — всъщност съпругата — се размечта при мисълта за бебе, а той отсече: „Първо къщата, после бебето...“ или нещо такова. Кое е напълно разумно.

— Бебетата невинаги се появяват, когато е разумно.

— Да, утрешната ни булка го е разбрала от личен опит. Но имах предвид, че е разумно да се планират стъпките, да се прави всичко в логична последователност. Да имаш търпение.

— Май ти липсва такава. — Госпожа Грейди разтри леко гърба й.

— Понякога, в известен смисъл поне. Аз нямам нужда от цялото суетене, от всички детайли, всички украси. От всичко, с което се занимаваме тук, в общи линии. Ема го иска и Паркър ще го иска, а Бог ми е свидетел, че Мак се е увлякла сериозно.

— Така е и мисля, че това е изненада и за нея.

— Но аз — не. Не ми трябва пръстен или брачно свидетелство, нито фантастична бяла рокля. Не е толкова важна самата женитба. Важно е обещанието. Да знам, че някой иска аз бъда част от живота му. Че някой ме обича и аз съм единствената за него. Това не просто е достатъчно за мен, то е всичко.

— С кого си мислиш, че ще иска да бъде Дел тази вечер, освен с теб?

Лоръл сви рамене.

— Не знам. Но съм уверена, че ще е щастлив да бъде с мен. Това може и да не е всичко, но е достатъчно. — Алармата, която бе нагласила, звънна. — По дяволите. Трябва да се връщам в моята кухня. Недей да готвиш нищо.

— Ще бъде само помощник-готвач и толкова. Ще измия останалите зеленчуци, ще ги подсуша и ще ги прибера. Това не е измама.

— Права си. Благодаря.

След като Лоръл хукна към следващата задача, госпожа Грейди се запита защо това момиче не се замислеше дали и Дел не иска същото.

— Любов — измърмори тя, докато миеше. — Никой от замесените в нея не знае как да се оправя.

Естествено, точно когато на Лоръл ѝ се искаше репетицията да мине гладко и бързо, тя се превърна в цирково шоу. Участваха една разплакана булка — вероятно заради хормоните, МНМ, на която ѝ стана лошо от жегата, както и един от шаферите, на който му беше зле заради прекаляване с празничното настроение преди репетицията. В добавка към всичко това, малката шаферка с цветята и момчето, което носеше пръстените — брат и сестра — избраха точно тази вечер, за да покажат колко се мразят.

Двете хлапета тичаха навсякъде и пицяха, булката плачеше в прегръдките на майка си, а МНМ си вееше с ветрило, поседнала на сянка. А това означаваше, че Лоръл няма как да се измъкне от репетицията, както бе планирала.

Паркър се справяше — всички се справяха с положението, но тя сякаш бе навсякъде едновременно. Подаваше вода на МНМ, студено кафе на шафера, хокаше децата и развличаше притеснения младоженец.

Кумата — и майка на боричкащите се хлапета — правеше всичко по силите си да възстанови реда. Но те просто я превъзхождаха числено, реши Лоръл, докато поднасяше на гостите студен чай.

— Къде е баща им? — тихо попита тя Ема.

— В командировка. Самолетът му закъснял. Идва насам. Аз ще взема момчето и ще се опитам да я занимаю с правенето на малко букетче. Ти би могла да хванеш момчето и да...

— Картър е учител. Той да го поеме.

— Зает е с леко подпийналия шафер. Мисля, че кумата има нужда от малко почивка, а и тя може да помогне на МНБ да успокои

булката. Мак и Паркър ще се справят с останалото.

— Добре.

Остави Ема да се разбере с майката, сложи таблата с чаши и студен чай на масата и отиде при момчето.

— Ела с мен.

— Защо?

— Защото така.

Това изглежда бе отговор, който хлапето разбра, макар сърдито да набърчи вежди. Затътри нозе подире ѝ, като хвърляше погледи, които обещаваха отмъщение за малката му сестра.

— Не искам да нося шмокинг.

— Нито пък аз.

Момчето само изсумтя подигравателно.

— Момичетата не носят шмокинги.

— Може, ако искат. — Лоръл сведе очи към него. Около петгодишен, прецени тя, и доста сладък. Или щеше да е такъв, ако не беше прекалено изморен, превъзбуден и нацупен. — Но утре всички шафери на младоженеца ще носят смокинги. Чакай. Може би не си достатъчно голям, за да ти дадат и на теб.

— Голям съм! — Обидата го накара да пламне. — На пет години съм.

— О, сега вече ми олекна — каза тя, докато го водеше по моравата към езерото. — Защото всичко много щеше да се обърка, ако трябваше да търсим друго момче за пръстените за утре. Не могат да се оженят без тях.

— Защо?

— Просто не могат. Така че ако трябваше да намерим някой друг, щеше да ни е много трудно. Твоята задача е много важна.

— По-важна от тази на Тиси?

Тиси, досети се Лоръл, беше сестричката.

— И нейната също е много важна. Тя има момичешка задача, а ти — мъжка. И тя няма да носи смокинг.

— Дори и ако иска ли?

— Не, дори и да иска. Виж ето там — подкани го тя и посочи към листата на водните лилии. Близко до брега едно от листата служеше като лодка на зелен жабок.

Когато Дел пристигна, я забеляза край езерото, близо до надвисналите клони на плачещата върба, хванала за ръка момченце със също толкова светла и слънчева коса като нейната.

Това го стресна за миг, загледа я съсредоточено. И преди я бе виждал с деца, напомни си той. На сватбите обикновено гъмжеше от такива. Но... Имаше нещо необичайно, може би малко приказно в картинката, която представляваха двамата — край езерото и прекалено далеч, за да види лицата им. Само златистите коси и хванатите им ръце.

Докато ги наблюдаваше, те тръгнаха да се връщат, момчето бе вдигнало глава към Лоръл, а тя гледаше надолу към него.

— Здравей, Дел.

Откъсна се от странната и леко приказна сцена, която гледаше, и се обърна към Картър.

— Здравсти. Как са нещата?

— Сега е добре, ала преди десетина минути бяхме на ръба. Тъкмо ще започваме. Отново.

— Сложен случай.

— О, да. Мисля, че Лоръл... Ето я и нея.

Лоръл спря до една жена, гушнала малко момиченце, размени с нея няколко думи, засмяха се заедно. После се наведе към момчето и прошепна нещо в ухото му. То се усмихна широко, сякаш му бе обещала цял камион сладкиши.

Дел отиде да я пресрещне.

— Нов приятел ли си имаш?

— Така изглежда. Малко закъсняваме.

— Чух за шоуто, дето разиграват.

— Паркър ще оправи всичко — каза тя тъкмо в мига, в който Паркър прикани всички да заемат местата си.

Дел и Картър застанаха встрани да не пречат, докато Паркър даваше инструкции, а останалите три жени насочваха и подреждаха гостите.

Изглеждаше така, сякаш нещата се движеха като по часовник, и всички се усмихваха. Забеляза как момчето и Лоръл си размениха широки усмивки, докато то вървеше към беседката.

Само минутка след това Лоръл даде знак на Дел и се скри в къщата.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Откри я в голямата кухня, където тя действаше бързо.

— Малко закъснявам — започна тя. — Не че спазвам график като Паркър, но все пак...

Той я прекъсна, като ѝ препречи пътя, приближи се плътно до нея и я привлече за една продължителна, гореща и изкусителна целувка. И когато усети, че тя се разтапя, само малко, но напълно достатъчно, бавно се отдръпна.

— Здравей.

— Ами, здравей. Май казвах нещо, преди всичките ми мозъчни клетки да се разтопят?

— Нещо за някакъв график.

— О, да. Вярно. Добре. Сложила съм бутилка бяло вино да се охлажда. Предлагам да го отвориш и да го опитаме, докато подрежда нещата.

— Харесва ми, когато основното ми задължение е да отворя виното. Какъв беше проблемът с репетицията? — попита той, като отиваше към хладилника.

— Какво не беше, е по-точно казано. — Тя го изгледа с ясносините си очи. — Булката тъкмо разбрала, че е бременна, тази седмица. Но се зарадваха. Всъщност превърнаха неочакваната новина в изненада, вместо в проблем.

— Това е добре за всички.

— Да, но е допълнителен стрес, а и сега булката е по-емоционална и доста изморена. Тя се разплака, после двете хлапета се опитаха да се избият, МНМ се разстрои, а и жегата ѝ се отрази зле. Сигурно защото се беше притеснила. Добави към всичко това и един от шаферите, който е започнал с празнуването малко по-рано — поредният ден в работата ни.

Лоръл сложи вода да кипне за спагетите, сипа малко зехтин в един тиган, после мина покрай Дел, за да вземе продуктите за салатата, които бе подготвила с помощта на госпожа Грейди.

— Добре че успях да приготвя повечето неща предварително, защото се надявах да успея да се измъкна по време на репетицията, но нямах късмет. Благодаря — добави тя, когато той ѝ подаде чашата вино.

След като отпи глътка, се зае да бели и кълца чесън.

— Трябва да се чувствам гузен, че се налага и да готвиш, след като си имала натоварен ден. Искаш ли да нарежа нещо? Доста ме бива с ножа.

— Не, всичко е под контрол.

Доволен, че не трябва да прави нищо, той се загледа как тя добавя чесъна и малко червен пипер на люспици към зехтина.

— Това е нещо ново.

— Хм, вечерята ли?

— Не, да те гледам как готвиш. Имам предвид такова готвене.

— О, понякога се захващам и с това. Научила съм повечето рецепти от госпожа Г., а някои и от работата си в ресторантите. Харесва ми смяната на темпото. Когато се получи.

— Винаги изглеждаш като някой генерал в кухнята. Това трябваше да е комплимент — поясни той, след като видя, че тя се смръщи.

— Е, добре, стига да не ме слагаш в категорията на Хулио.

— Съвсем различна категория си. В абсолютно отделна класация.

Тя прибави и малко масло към зехтина, после извади скаридите.

— Добре. Защото не ми се случва често да имам компания, докато съм в кухнята, но рядко мятam ножове.

Сложи скаридите в горещата мазнина, а после и спагетите във врящата вода.

— Наизуст ли помниш кога и как да използваш всичко?

— Понякога. Искаш ли един урок?

— Категорично не. Истинските мъже пекат на скарата.

Тя се засмя и с лъжица в едната ръка и вилица за спагети в другата се зае да разбърква едновременно и в тигана, и в тенджерата.

— Би ли ми подал виното?

— Пияница. — Но ѝ подаде бутилката.

Тя остави вилицата за спагети, после изсипа чаша вино върху скаридите. Дел видимо потръпна.

— Виното е наистина много хубаво.

— Значи е добро и за готвене.

— Несъмнено. — Ръцете ѝ действаха толкова бързо и уверено. Беше ли го забелязвал досега? — Какво ще вечеряме?

— За основно ястие ли? Спагети с морски дарове. — Тя замълча, докато отпие глътка вино. — Зелена салата, питки с подправки, които изпекох за предястие със специален сос. Крем брюле с ванилия за десерт.

Той остави чашата си на плота и я загледа удивено — неговата Лоръл, с прихваната назад коса, както винаги когато работеше, с бързите си и уверени ръце.

— Шегуваш се.

— Знам, че много обичаш крем брюле. — Леко повдигна рамо в небрежен жест, докато кухнята се изпълваше с аромат. — След като ще готвя, най-добре да приготвя нещо, което харесваш.

Хрумна му, че е трябвало да ѝ донесе цветя или вино, или нещо друго... И осъзна, че не се е сетил за това, защото бе свикнал просто да идва тук, да се прибира у дома, да я вижда в къщата си.

Следващия път нямаше да забрави.

Когато виното кипна, тя намали огъня и покри тигана. След това опита спагетите, прецени, че са готови, и ги отцеди.

Извади купичка с маслини от хладилника.

— За да ти залъжат глада — каза тя и се зае със салатата.

— Помниш ли какво ти казах — че си като генерал в кухнята? Защото владееш напълно положението и това те прави просто неустоима.

Тя вдигна очи и примигна с толкова изненадан вид, че той още повече съжали, задето не ѝ е донесъл цветя.

— Вече и бездруго ще получиш крем брюле — успя да отвърне тя накрая.

— Красива си. Винаги си била красива. — Нима никога досега не беше ѝ го казвал по този начин? — Готвенето просто го подчертава, така както танцът подчертава качествата на един танцьор или спортът — на атлета. Просто никога досега не ми е хрумвало, вероятно защото съм свикнал да те виждам заета с приготвяне на торти. Приемал съм го за даденост. Трябва да бъда внимателен и да не постъпвам така с теб.

— Няма нужда да сме внимателни един с друг.

— Мисля, че има. Още повече заради факта, че толкова сме си свикнали.

Може би по-точно беше да се каже, че трябва да се грижат един за друг. Нали това вършеше тя сега? Грижеше се за него, като му бе приготвила ястие, което знаеше, че особено много харесва, и го правеше, защото бе разбрала, че е имал тежък ден. Това *ново усещане* между тях не беше просто заради срещите или секса. Или не би трябвало да е така.

Не знаеше и не можеше да знае накъде са се запътили, но можеше да започне да обръща по-голямо внимание на това как бяха стигнали дотук.

— Искаш ли да сложа масата? — предложи той.

— Вече е сложена. — Фактът, че тя леко се притесняваше и това си личеше, го очароваше. — В трапезарията. Реших, че след като...

— Чудесно. А Паркър?

— Прави каквото би сторила всяка добра приятелка и стои далеч от нас.

— Много добре.

Лоръл отиде до печката, погледна в тигана и добави още масло, а после и малко миди, преди да настърже лимонова кора в цялата смес.

— Ухае великолепно.

— Не е зле. — Сложи зелени подправки, сол, пипер, разбърка. — Няколко минути, за да се смеси вкусът, после ще оставим да постои така. Сравнително лесна рецепта.

— Не и за мен.

— Аз вероятно не бих могла да напиша официално пълномощно, особено след като не съм много сигурна какво точно представлява. Май и двамата сме избрали професии с гарантирана сигурност. — Срещна погледа му, докато бъркаше салатата. — Хората винаги ще се нуждаят от храна и винаги ще имат нужда от адвокати.

— Независимо дали искат или не, що се отнася до адвокатите.

Тя се усмихна.

— Не съм казала такова нещо. — Извади запалка от едно чекмедже. — За свещите — обясни му тя. — Можеш да занесеш салатата и да се погрижиш за тях.

Беше се постарала специално, забеляза той, когато отнесе купата в трапезарията. Замисли се, докато гледаше красивия порцелан,

свещите във високи и тънки свещници, веселите слънчогледи в синя стъклена ваза. Жените в живота му имаха таланта и уменията да правят живота красив и уютен, да използват детайли, които винаги се сливаха в идеална картина.

Беше голям късметлия.

Много голям, повтори си той минути по-късно, когато седнаха на масата със салатата, топли питки и вино.

— Когато идем на плажа... — започна Дел, но млъкна, щом чу стона ѝ. — Какво ти стана?

— Извинявай, получавам малък оргазъм, когато се сетя за ваканцията.

— Сериозно? — Развеселен, той забеляза как очите ѝ искрят, докато хапва от салатата. — Ще я споменавам по-често. Както и да е, докато сме там, ще ти опека страхотна пържола. Всъщност сега ти обещавам, че мъжете ще сготвят голяма тържествена вечеря. Вие трябва само да хапвате.

— Съгласна съм. Наистина имам календар, на който задрасквам изминалите дни до уречената дата. Както правех като дете в края на учебната година. Така се чувствам. Като хлапе, което няма търпение да дойде лятото.

— Повечето хлапета не получават оргазми, когато си мислят за лятната ваканция. Аз поне не помня подобни случаи.

— Ти харесваше училището повече от мен. — Той се засмя, а тя отпи от виното си. — Харесвам работата си много повече от училището, но въпреки това съм готова да я нарежа за две седмици. Искам да спя, докато слънцето наистина се вдигне в небето, да се протегна в леглото и да си чета книга, без да имам угризения, че трябва да правя нещо друго. Никакви костюми, токчета, срещи с клиенти. Ами ти?

— Последното важи и за мен — с изключение на токчетата. Да не се налага да вземам решение за нищо друго, освен дали да изпия една бира, или да подремна. Ще бъде чудесно.

— Следобедна дрямка. — Тя въздъхна и затвори очи.

— Отново ли получи оргазъм?

— Не, само лека приятна тръпка. Нямам търпение. Всички бяхме много изненадани и щастливи, когато Паркър ни каза, че двамата сте купили вилата. Много ли е хубава?

— Харесва ми. Паркър прие думите ми на доверие, тъй като никога не я е виждала, освен на снимки. Инвестицията е добра, особено предвид състоянието на пазара в момента. Сключихме добра сделка.

— Това го казва адвокатът. Питам хубава ли е?

— Можеш да чуеш океана от спалните и да го видиш от всеки прозорец от едната страна на къщата. Има езеро и витае прекрасно усещане за усамотение.

— Добре, стига толкова. Не мога да го понеса. — Тя потрепери, после стана и взе празните чинии от салатата. — Веднага се връщам.

— Мога аз...

— Не, аз ще се погрижа. Аз командвам, забрави ли?

Сипа още вино в чашата ѝ и тъкмо се бе облегал на стола си, когато тя се върна с основното ястие. Бе украсила чиниите със спагети със стръкчета розмарин и босилек.

— Лоръл, това изглежда просто невероятно.

— Никога не подценявай силата на представянето. — Сервира неговата порция, после и своята.

— Браво — каза той след първата хапка. — Великолепни са. И вече не мога да се чувствам гузен. Може би само малко, тъй като Паркър изпуска това.

— Оставих ѝ една порция в кухнята. Тя слезе да си я вземе тайничко.

— Угризенията ми изчезнаха напълно. — Опита отново. — Естествено, след като сготви това, ще искам да го правим по-често.

— Може и да се договорим, ако от време на време ти печеш на скарата.

— Съгласен.

— Трябва да знаеш, че замалко щях да ти се обадя снощи. Бях в настроение да хапнем всички на терасата, но после се сблъсках с Линда и...

— Как така се сблъска?

— О, Паркър тъкмо бе излязла за една среща, а аз бях приключила работата си за деня и отивах при Ема, за да видя дали не иска да поплуваме. И ето ти Линда пред вратата на Мак. При това се канеше да влезе, макар че там нямаше никого. Страшно ме ядоса.

Очите му се присвиха и пламнаха.

— Паркър ѝ каза да не припарва повече тук.

— Да, а Линда е от най-послушните. Все едно, след една доста грозна сцена успях да я прогоня.

— Каква сцена?

Дел видя как тя понечи да отговори, а после се спря и само сви рамене.

— Ами типична за Линда. Важното е, че аз спечелих.

— Какво ти каза тя?

— Че съм нямала правото да я гоня, такива неща. Винаги се удивявам, че човек като нея може да има каквото и да било участие в създаването на някой Мак. Не знам дали някога ще разбере, че Мак вече няма да зарече всичко и да играе по свирката ѝ, както преди.

Нарочно сменя темата, досети се Дел. Сложи длан върху нейната, сякаш за да я задържи на мястото ѝ.

— Разстроила те е.

— Разбира се, нали е Линда. Разстройва хората само с присъствието си. Хей, не можем ли да издействаме ограничителна заповед? На основание, че е изключително досадна?

— Защо не ми се обади?

— За какво? Изгоних я.

— Не и преди да те разстрои.

— Дел, ако ти се обаждат всеки път, когато някой ме разстрои, нямаше да затваряме телефоните си. Тя си тръгна, а двете с Ема поплувахме в басейна. Но пък ми развали настроението и желанието за вечеря на терасата. Нека не ѝ позволяваме да провали и тази вечер.

— Не би могла. Но ако се върне, искам да знам за това.

— Добре.

— Не, обещавай ми. Ще се разправа с нея, ако се появи отново, но трябва да знам, че е дошла, за да го направя.

— Няма проблем. Обещавам. Наистина ли не можеш да извадиш ограничителна заповед, задето е ужасна досадница?

— Има и други начини да се справим с Линда. Преди Мак не искаше да правя нищо. Сега нещата са различни.

— Може ли един правен въпрос? След като тя на практика е влязла без позволение, ако я бях проснала на земята, би ли могла да ме осъди за нападение?

Той се усмихна, защото Лоръл явно се опитваше да го разведри.

— Въпросът е спорен. Но аз щях да те отърва от затвора.

— Хубаво е да го знам, защото следващия път може и да не съм толкова любезна. А сега към нещо много по-весело. Срегнах се с Шери Магуайър и годеника ѝ за одобрение на модела и дегустация на торти. Беше много забавно.

През останалото време говориха за дреболии, за общи приятели. Но някъде в подсъзнанието му остана да виси въпросът какво ли точно бе казала или направила Линда, за да я разстрои толкова.

След вечерята решиха да се поразходят, но първо се посмяха на бележката, която Паркър бе оставила в кухнята.

„Моите комплименти за майстора готвач.
Като отплата за храната аз ще измия съдовете.
Така че ги оставете.

Л.“

Лятото удължаваше дните, затова се разхождаха из градините в меката и помръкваща светлина на залеза. Задушната и лепкава жега на деня бе отминала, но оставаше достатъчно горещо и стоплените от слънцето цветя сякаш ухаеха по-силно и по-наситено.

Първите звезди им намигнаха от небето, когато тя го заведе до езерото, за да му покаже жабока. Той приклепна, за да го погледне отблизо, и тя само поклати глава.

— И ти си толкова развълнуван и въодушевен, колкото и Кент — момчето от сватбата.

— Мъжът никога не е прекалено голям за един огромен жабок. Този е великански. Бих могъл да го хвана и да те подгоня с него. Както навремето.

— Може да опиташ, но напоследък съм по-бърза. Освен това ти обикновено хващаше Ема.

— Тя се държеше най-момичешки от всички ви и пицеше най-много. Славни дни бяха. — Приклепна и се загледа в градините на имението, в зеленината и сенките наоколо. — Обичах да идвам при езерото през лятото, преди да мръкне, и просто да седя тук. Да мисля

за важните неща с кучето си, докато гледаме как прозорците в къщата светват. Виж, ето я стаята на Паркър. Сегашната ѝ стая. По-рано беше ей там.

Посочи към друг прозорец.

— Спомням си. Прекарала съм много щастливи мигове в онази стая. — Тя седна до него. — Сега е Булчинският апартамент. Така че пак е щастливо място, изпълнено с женски емоции. Твоята е същата. Помня, когато се премести на третия етаж. За да си по-самостоятелен.

— Бях изумен, че се съгласиха. Довериха ми се. И тогава, разбира се, *трябваше* да се преместя там горе, макар че беше малко страшно. Наложих се да подкупвам кучето си, за да спи там с мен. Липсва ми това куче.

— О, наистина беше страхотен пес. — Тя облегна глава на рамото му.

— Да. Все си мисля да си взема и сега, но после се сецам, че не си стоя достатъчно време у дома и няма да е честно.

— Вземи две кучета.

Той наведе глава и я погледна учудено.

— Две ли?

— Ще си правят компания, когато те няма. Ще си бъдат приятелчета, ще се мотаят заедно и ще си говорят за теб, докато не си у дома.

Идеята му допадна.

— Ще помисля по въпроса.

Обърна се леко, прегърна я с една ръка и погали с устни нейните.

— Когато станах по-голям, понякога водех тук момичета, за да се целуваме.

— Знаем. Шпионирахме те.

— Не може да бъде.

— Естествено... — Тя се изсмя, защото той изглеждаше едновременно слисан и притеснен. — Беше забавно и образователно. Помогна ни да понаучим какво да очакваме, когато дойде и нашият ред.

— Господи.

— Тук стигна до втора база със Серина Уилкот.

— Добре, стига толкова. Затваряме Алеята на спомените.

— Беше много умел, още тогава. Обзалагам се, че и с мен можеш да стигнеш до втора база тук. — Взе ръката му, плъзна я нагоре по тялото си, притисна я леко до гърдите си. — Ето? Още го можеш.

— Научил съм доста други неща от времето на Серина Уилкот насам.

— Така ли? Защо не ми ги покажеш?

Той отново се наведе към нея, лекичко докосна устните ѝ, потърка ги нежно със своите. Сетне я погали само с върховете на пръстите си.

— Добре, да, това е хубаво.

— Щом това ти харесва, може да опитам и друго. — Плъзна пръсти по шията ѝ към горното копче на ризата ѝ, разкопча го. — Не прекалено бързо — прошепна близо до устните ѝ, — нито прекалено бавно. — Разкопча второто копче, после третото, като спираше за миг, за да погали разголената кожа.

— Да, сигурно си станал по-добър. — Сърцето ѝ вече ставаше неспокойно. Въздишка на одобрение се изтръгна от гърдите ѝ, когато устните му слязоха надолу по шията ѝ, а после се сепна, когато ръката му се промъкна отзад и разкопча сутиена ѝ.

— Браво — успя да каже тя. — Но трябва да продължим с това в къщата.

— Не. — Без да спира да я целува, да я докосва, той я положи да легне по гръб. — Точно тук.

— Но...

— Не мисля, че тази вечер ни шпионират четири малки момичета. И те желая. Искам те тук, до езерото, под звездите, на тревата...

Езикът му се плъзна под разхлабената чашка на сутиена, върху зърното ѝ, и изпрати тръпка на желание по цялото ѝ тяло.

Караше я да се чувства слаба, да иска да бъде такава. Караше я да иска да му се отдаде и да приеме онова, което предизвикваше у нея. Топлата трева, топлият въздух, нежното докосване на ръцете му, на устните му я подтикваха да иска единствено това, което бе тук и сега. И тя се довери на мига и на него, докато замаяните ѝ очи се взираха в звездите, които заблестяха ярко на небето.

Уханието ѝ, съблазнително като лятната нощ, го омагьосваше. Тялото ѝ, толкова неустойимо, го възбуждаше. Остави ръцете си да

бродят, да дразнят и да носят удоволствие, докато нощта настъпваше и ги обгръщаше в наметалото си. В притихналата топла вечер се разнесе викът на сова.

Лунната светлина танцуваше върху водата в езерото и върху нежната ѝ кожа, когато я съблече.

Тя понечи да седне, да разкопчее ризата му, но той я притисна обратно към земята.

— Не още, не... — Погледът му я обхвана цялата и жаждата в него предизвика нова тръпка по кожата ѝ. — Само да знаеше как изглеждаш. Само да знаеше...

Той се нуждаеше, копнееше да я докосне, да я вкуси, сега. Цялата, само негова. Вкуси я и остави жаждата да нарасне, така че нейните викове и стонове само подсилваха възбудата му. Ноктите ѝ се забиха в гърба му, тялото ѝ се изви, но той не спираше.

Сега звездите направо избухваха и я заслепяваха. Не можеше да си поеме дъх, усещанията я заливаха като порой. Чувстваше се някак си порочно и прекрасно докато лежеше, почти безпомощна, гола и замаяна, докато той правеше с нея каквото пожелае. Ризата му докосна гърдите ѝ и тя отново простена.

Искаше да усети плътта му до своята, отчаяно, но чувството, че той е облечен, а тя е разголена, подсилваше възбудата ѝ почти до непоносимост. А после избухна.

— Сега. В мен. О, господи! Дел.

Задърпа ризата и колана му, докато накрая с негова помощ успя да го съблече.

Тя се извърна. Възседна го. Пое го.

Удоволствието я завладя и пришпори. Главата ѝ се отпусна назад, когато му се остави напълно. Той обхвана с длани гърдите ѝ, после ги плъзна по тялото ѝ. А сетне стисна здраво нейните.

Бурята се надигна, диво, и двамата се понесоха в нея заедно.

Намерението ѝ бе да го подразни малко, да го изкуси, просто като прелюдия към онова, което очакваше да се случи в спалнята ѝ. А сега лежеше гола, зашеметена и изтощена край езерото, където жабокът квакаше сякаш одобрително.

Току-що бе правила див секс на открито с Дел до езерото, където често бяха играли като деца.

Не можеше да реши дали е повече странно или просто прекрасно.

— Втора база, а? — Той прокара длан надолу по гърба ѝ, погали дупето ѝ и отново тръгна нагоре. — Скъпа, това беше направо голям шлем.

Нямаше как да не се засмее, макар и тихичко.

— Мили боже, Дел, и двамата сме голи и лепкави. Ами ако Мак и Картър или пък Ема и Джак бяха решили да се поразходят насам?

— Не го направиха.

— Ами ако...?

— Не стана — повтори той лениво и продължи небрежно да гали тялото ѝ. — Освен това щяха да чуят стоновете ти, преди да дойдат достатъчно близо, за да видят нещо. Тогава щяха любезно да поемат в друга посока, въздишайки завистливо.

— Не съм стенела...

— О, и още как. Направо като за порнофилм. Можеш да направиш кариера в индустрията, ако се наложи.

— Най-категорично отричам...

Дел легна върху нея, плъзна се надолу и намери гърците ѝ с уста. Тя не успя да спре внезапно изтръгналия се стон.

— Чу ли това? Не бях аз.

Тъй като той само се сгуши до нея, тя успя да си поеме дъх.

— Добре, хубаво е да знам, че ако „Обети“ фалира, ще мога да си изкарвам прехраната с озвучаване на порно.

— Ще станеш звезда.

— Може би трябва да ми завържеш устата с нещо. — Когато той вдигна глава и се усмихна, тя усети как отново пламва. — Не говорех сериозно. По-скоро не.

— Ще го имаме предвид като вариант. — Отново сведе глава, но се надигна, така че тялото му да не я притиска с тежестта си. — Ако се бяхме сетили да си разпънем палатка, можехме да останем тук цяла нощ.

Идеята я накара да се изсмее.

— Кога за последно си бил на къмпинг?

— Мисля, че бях на дванайсет.

— Да, не е в стила ти. Нито пък в моя. Май трябва да се облечем и да се приберем в къщата.

— И двамата сме голи и лепкави. Но мога да оправя поне едното.

Той я обви в прегръдките си и се претърколи, после отново и отново.

Мозъкът ѝ се включи прекалено късно, но все пак достатъчно навреме, за да разбере какво е намислил.

— Не, Дел! Не можеш...

Плъснаха в хладното езеро с вплетени тела. Тя глътна малко вода, изви тялото си и зарита с крака, за да излезе на повърхността. Докато беше заета с това, той се смееше гръмогласно.

— По дяволите! Ти си откачил! Тук има жаби. И риби. Риби!

Изпищя, щом усети нещо да потрепва до крака ѝ. Заплува към брега, но той я сграбчи.

— Прекрасно е. Ти и аз. Аз съм гол в езерото с Лоръл Макбейн. И тя цялата е хлъзгава. — Той плъзна ръка между краката и я обхвана.

— Дел. — Сега едва дишаше, притисна се към него. — Ще се удавим.

— Хайде да видим.

Не се удавиха, но тя едва имаше сили да се добере до брега и да се просне на тревата, където остана да лежи задъхана.

— Никога, ама никога не сме виждали подобно нещо през бинокъла.

Той се надигна стреснато.

— Имали сте бинокъл?

— Разбира се. Не можехме да стигнем достатъчно близо, за да видим каквото и да било иначе. Но онзи жабок? Мисля, че изобщо не му трябваше бинокъл и видя прекалено много.

— Ще си мълчи, ако иска да си плува.

Успя с усилие да извърне глава и да срещне погледа на Дел.

— Сега сме голи и мокри.

— Но щастливи.

Лоръл се усмихна.

— Не мога да го оспоря. Но как ще влезем в къщата?

— Аз съм Браун. Имам план.

Накрая тя облече ризата му, той обу панталоните, а останалото събраха на топка. Все още мокри и полагащи огромни усилия да не се

разсмеят, се промъкнаха през страничната врата и хукнаха нагоре към стаята ѝ.

— Мисля, че успяхме — каза тя и пусна товара си в мига, в който вратата се затвори зад гърба ѝ. — Сега замръзвам. Трябва ми горещ душ.

— Май да. Изглеждаш като жена, която току-що е правила секс в езерото.

Прегърна я, за да я топли, докато отиваха към банята.

— Дел? Напомни ми да потренирам допълнително следващия път, когато ти приготвям вечеря.

Лоръл спа непробудно. Изплува замаяна от съня, когато чу алармата на будилника.

— Не, грешка е. Не може да е сутрин.

Отвори очи, погледна циферблата и с примирение изключи алармата. Дел измърмори нещо до нея и се опита да я дръпне обратно в леглото.

— Трябва да ставам. Ти заспивай.

— Отлична идея. — Той се претърколи на другата страна.

Тя му се намръщи, после се надигна и се облече в тъмното.

Слезе в кухнята, където си направи кафе и изпи първата чаша, докато преглеждаше задачите си за деня. Все едно бяха написани с йероглифи.

За да избистри съзнанието си, тя си сипа второ кафе, добави щедро захар, после си взе кифличка от кутията. Грабна кафето и кифличката и излезе навън, на въздух, за да се наслади на безспорно най-любимото ѝ време от деня.

Точно преди изгрев, преди светлината да победи мрака. Когато още никой и нищо не помръдваше и светът беше само за нея.

Може и да беше изморена, може би още няколко часа сън щяха да са блаженство, но трудно можеше нещо да се мери с гледката и усещането за смълчаното ранно утро.

Хапна от кифличката, пийна кафе и усети как умът ѝ започна да се пробужда, докато небето на изток порозовяваше и избледняваше.

Очите ѝ обходиха хоризонта, после се спряха върху зеленината на градините, на терасираната морава и перголата, която Ема и екипът

й скоро щяха да украсяват.

И забеляза как светлината проблясва върху водите на езерото, видя неясната сянка на върбата да плува в него.

Замисли се за нощта, за Дел, който спеше в леглото й. И се усмихна.

Денят щеше да бъде хубав.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ваканция. Лоръл я подушваше, можеше почти да я докосне. Щеше да започне, ако това проклето парти изобщо свърши някога.

Тържествата в неделя следобед обикновено бяха по-скромни. Изискани или по-неофициални, претенциозни или разкрепостени, сватбите или празненствата по повод годишнина обикновено включваха тържествена закуска преди обяд или стилно чаено парти. Най-често приключваха достатъчно рано, за да могат гостите да се приберат у дома и да гледат някой мач или филм по телевизията.

Но не и това. Не и последното събитие, преди да започнат славните и блажени дни на ваканцията. В четири часа следобед в Балната зала се вихреха танци. Булката и младоженецът — и двамата бяха около четиридесетте и се женеха за втори път — танцуваха на старите златни хитове, които дисководещият пускаше, сякаш бяха тийнейджъри на пролетния бал.

— Ема, не искат ли да се приберат у дома и да правят секс? — измърмори Лоръл.

— Заедно са от три години и вече повече от година живеят двамата. Вероятно правят секс когато си поискат.

— Но аз говоря за секс в сватбения ден, а това може да стане само днес. В полунощ вече ще са изпуснали влака. Сигурно не щат да стане така. Може би трябва да им подметнем.

Ема я потупа по рамото.

— Изкусително предложение, боже, много изкусително. Но се налага да издържим до пет. — Тя погледна крадешком часовника си.

— Имаш лепенка с феичка на пръста си.

— Нали е много сладка? Почти компенсира факта, че се бях размечтала за ваканцията и се порязах лошо. Все едно, остават само още четиридесет и девет минути по моя часовник. И после ни чакат две седмици, Лоръл. Четиринайсет дни на плажа.

— Направо ми се насълзяват очите, като се сетя. Но ако сега се разплача, ще си помислят, че съм трогната от сватбата, така че няма

проблем. — С мъка се сдържа да не запристъпя от крак на крак. — Всички са си събрали багажа.

Тя изгледа Ема с подозрително присвити очи.

— Готова съм, готова...

— Добре тогава. Значи след четиридесет и пет минути товарим колите. Предполагам, че ще отнеме поне двацет минути заради плажните принадлежности и споровете. Това прави шестдесет и девет минути. Още десет за Паркър, за да провери поне два пъти всичките си списъци. Седемдесет и девет минути и сме потеглили на път. Ваканцията започва в мига, в който вече си на път.

— Така е. — Ема се усмихна на няколко гости, които се бяха запътили към бара. — Вече са седемдесет и осем минути. А само два часа след това ще прием студени коктейли на плажа. Дел вече ще е пригответил коктейли „Маргарита“, нали?

— Дано да е пригответил, след като вече е на плажа.

— Е, все някой трябваше да иде пръв, за да проветри къщата, да купи продукти, да се погрижи всичко да е готово.

— Да. Сега вече сигурно е седнал с бира в ръка, но се опитвам да не го мразя за това. Всичко е наред, защото само след сто и деветдесет и осем минути, плюс-минус, и ние ще сме там. По дяволите, ще трябва да се преоблечем — прибави още двацет минути. Двеста и осемнайсет...

— Седемнайсет — прекъсна я Ема. — Не че следим часовника все пак.

— Ще си прием коктейлите и най-голямата ни тревога ще бъде какво да хапнем за вечеря.

Тя ошипа Паркър по рамото, докато минаваше край тях.

— Само исках да се уверя, че никоя от нас не сънува. Двете броим минутите до финала. Двеста и седемнайсет минути до „Маргарити“ на плажа.

— Двеста и седемдесет и седем. Току-що поискаха още един час допълнително.

Големите кафяви очи на Ема станаха тъжни като на гладно кученце.

— О, Паркър.

— Знам, знам... Но имат право на такава опция, парите са си техни и просто няма как да откажем.

— Може да получим бомбена заплаха от анонимен източник. Само ми хрумна — добави Лоръл, когато Паркър я измери с твърд поглед. — Ще започна да пренасям подаръците в лимузината. За да минава време. Ако имате нужда от мен, дайте ми знак.

Така се занимаваше с нещо полезно, наглеждаше носачите, сама носеше подаръци. След това отиде да провери дали Булчинският и Младоженският апартамент са разчистени и подредени, после тръгна към кухнята си, за да вземе кутиите, които щяха да ѝ трябва за опаковане на останалите парчета от тортата и сладкишите.

— Двеста и двайсет и девет минути — каза си тя на глас.

Точно в шест стоеше до вратата, заедно с партньорките си, с Джак и Картър, и изпращаше младоженците, както и някои от последните гости.

— Хайде, тръгвайте си вече — промърмори си тихо тя. — Довиждане. Не спирайте за нищо на света.

— Някой може да умее да чете по устните — подхвърли Джак.

— Не ме интересува. — Но все пак го сграбчи за лакът и се скри зад гърба му. — Вървете си у дома. Махайте се. Добре, това са последните. Защо стоят там и си приказват? Вече имаха няколко часа на разположение. Да, прегръдка, целувка, *тръгвайте*, за бога.

— Качват се в колите — констатира Мак. — Готово. Палят двигателите, дават назад. И потеглят, наистина потеглят. — Тя запляска с длани по раменете на Лоръл. — Почти стигнаха до пътя, вече са там, скоро ще се изгубят от погледа ни и... Да!

— Ваканция! — викна Лоръл. — Всички да се разпръснат и да си вземат багажа.

Втурна се навътре и хукна по стълбите.

Само след петнайсет минути, облечена в къси панталони и потник, нахлузила сламена шапка и сандали, тя смъкна долу чантите си. И се намръщи на Паркър.

— Как може да си по-бърза от мен? Бях като вихър. Истинско торнадо от бързина и ефикасност.

— Имам много таланти. Ще изкарам колата отпред.

Госпожа Грейди излезе, докато товареха, и сложи в колата хладилна чанта.

— Нещо за из път — каза тя. — Студена вода, малко плодове, сирене, бисквити.

— Страхотна си. — Лоръл се обърна и я стисна в прегръдките си. — Хайде, промени решението си и идвай с нас.

— За нищо на света. Две седмици тишина у дома идеално ме устройват. — Прегърнала Лоръл през рамо, тя се загледа в Паркър. — Двечките изглеждате съвсем готови. И много хубави.

— Готови за плажовете в Саутхемптън — каза Паркър и се завъртя като на ревю. — Ще ни липсват.

— Няма. — Госпожа Грейди се засмя, когато Паркър я целуна по бузата. — Но много ще се радвате да ме видите, когато се върнете. Ето я следващата двойка. — Тя вирна брадичка, когато Мак и Картър спряха зад колата на Паркър. — Погрижи се тя редовно да се маже със слънцезащитен крем — нареди тя на Картър. — Знаеш, че нашата червенокоска изгаря.

— Имаме достатъчно запаси.

Тя му подаде хладилна чанта.

— Храна за из път.

— Благодаря.

— Ема закъснява, естествено. — Паркър погледна часовника си. — Картър, ти си по средата на колоната, за да не изостанеш.

— Да, капитане.

— Имаш ли координатите на навигационната си система за всеки случай?

— Имаме ги. Готови сме. — Мак нагласи козирката на бейзболната си шапка. — На старта сме.

— Пътуването е около два часа и десет минути — подхвана Паркър.

Лоръл престана да я слуша и се загледа към къщата на Ема, сякаш да подкани приятелката си да побърза само със силата на мисълта.

— Получи се! Ето я и нея. Довиждане, госпожо Г. Ако ви доскучае, елате при нас.

— Няма такъв шанс.

— Без щури купони. — Със строго лице Паркър сложи ръце върху раменете на икономката. — Никакви момчета за през нощта. Никакви наркотици. И без алкохол.

— А какво ми остава тогава? — Госпожа Грейди се засмя, прегърна я за последен път и прошепна в ухото ѝ: — Не бъди чак

толкова добро момиче. Забавлявай се.

— Забавлението е първа точка в списъка ми.

Лоръл се качи в автомобила, докато госпожа Г. подаваше и последната хладилна чанта на Ема и разменяха прегръдки за сбогуване. Подскочи леко на седалката, когато Паркър седна зад волана.

— Това е.

— Това, приятелко моя, е всичко. — Паркър запали двигателя, включи навигационната система. — Потегляме.

Лоръл нададе радостен вик и колата тръгна по алеята.

— Вече усещам пясъка в обувките си и соления бриз в косата си. Сигурно изгаряш от нетърпение да стигнем там. Къщата е твоя собственост, а още не си я виждала.

— Съсобственост. Видях достатъчно снимки, направени от брокера и от Дел.

— Не мога да повярвам, че именно ти обзаведе цялата къща само по телефона и чрез интернет.

— Нямахте друг начин. Не намерих време да ида там. Както и да е, това е много ефикасен начин за пазаруване, особено като се има предвид, че имотът е предимно за инвестиция. Купихме и много от мебелите, които вече бяха там, защото предишните собственици не искаха да ги пренасят. Още има много детайли за изпипване. Ще бъде забавно да купуваме разни дреболии, да преценим на място дали да не пребоядисаме нещо.

— Какво мислиш да направиш най-напред, щом се събудиш утре сутрин?

— Ще пробвам фитнеса, после ще се разходя по брега с огромна чаша кафе. Или пък може да пропусна тренировката и да тичам по брега. Да тичам. По брега.

— И без блекбърито.

— Не знам дали бих стигнала чак толкова далеч. Може да изпадна в забрава. Ами ти? Какво ще предприемеш най-напред?

— Това е красотата на ваканцията. Не знам. Нямам идея какво искам да правя. Мак ще започне да снима. Ема ще се плъосне на плажа, ще зяпа вълните и ще въздиша от щастие. А ти, признай си, ще провериш лаптопа си и телефонния секретар за съобщения веднага след тренировката и разходката по плажа. Или след бягането.

Паркър вдигна рамене, после ги отпусна.

— Вероятно, но след това възнамерявам да зяпам дълго вълните и да въздишам щастливо.

— И ще започнеш да правиш списък какво искаш да промениш или купиш за къщата.

— Всеки има различна представа за ваканцията.

— Да, вярно е. И благодаря предварително.

— За какво?

— За двете седмици в къща на плажа в Саутхемптън. Вярно е, приятелки и съдружници сме, но можеше да кажеш, че имаш нужда от две седмици усамотение.

— И какво щях да правя без вас?

— Това е въпрос, на който никога не се е налагало да отговаряме.

— Отвори чантата и извади две бутилки вода. Отвори ги, сложи тази за Паркър в специалната поставка на таблото и леко я чукна със своята.

— За нас. Момичетата от плажа в Саутхемптън.

— Абсолютно.

— Музика?

— Естествено.

Лоръл включи радиото.

Всичко се промени, когато потеглиха източно от Ню Йорк и тръгнаха да прекосяват тесния остров. Лоръл смъкна прозореца и подаде глава.

— Мисля, че мога да усетя мириса на водата. Почти.

— Минахме повече от половината път. — Паркър отхапа едно резенче ябълка. — Не е зле да се обадиш на Дел и да му кажеш кога ще пристигнем.

— Отлична идея, защото ще умирам от глад, когато най-сетне стигнем, и направо бих убила човек за една „Маргарита“. Да му кажа ли да запали скарата? Има ли скара?

— Дел е наполовина собственик на имота, Лоръл.

— Разбира се, че има скара. Бургери, пиле или пържоли?

— Знаеш какво трябва за първата вечер от ваканцията. Една много голяма и сочна пържола.

— Ще направя поръчката.

Извади телефона си и набра номера на Дел.

— Здравей. Къде сте?

Тя погледна екрана на навигационната система и му каза къде се намират в момента.

— Да не сте попаднали в задръстване?

— Не, имахме работа. Толкова хубаво тържество стана, че решиха да го удължат с час. Но сега пътуваме бързо. Паркър накара Картър да шофира по средата, така че сега е притиснат между нас и Джак, за да поддържа скоростта. Искаме да поръчаме много студени „Маргарити“ и огромни сочни пържоли.

— На вашите услуги. Хей, слушай.

Само след миг тя чу плисък на вълни.

— Това е океанът! Паркър, чуй. — Допря телефона до ухото на приятелката си. — *Нашият* океан. На плажа ли си? — попита тя Дел, когато отново взе телефона.

— Сега слязох до плажа.

— Забавлявай се, но не прекалено, докато дойдем.

— Ще се постарая да не прекалявам. О, чакай, знаеш ли дали Мал е тръгнал?

— Не. Той тази вечер ли ще идва?

— Не беше сигурен. Ще му звънна. До скоро.

— Нямам търпение. — Тя затвори телефона. — Мал може да дойде тази вечер.

— Супер.

— Той е готин, Паркър.

— Не съм казала, че не е. Просто не съм свикнала с промяната в отношенията му с нашата група.

— Освен това има едно особено предизвикателно излъчване.

— Да! — Паркър свали ръка от волана, за да посочи към Лоръл. — Точно това не ми харесва. Това е един вид сексуално парадиране.

— Да, но е откровен. Помниш ли онзи тип, с който излизаше преди време. Джефри — изписва се по английски маниер — някакъв производител на вино или нещо такова.

— Беше съсобственик на няколко лозя.

— И говореше свободно френски и италиански, разбираше от художествени филми и караше ски в Сен Мориц. Оказа се, че е пълен негодник, абсолютен сексист, въпреки целия си финес и култура.

— Господи, наистина беше така. — Споменът я накара да поклати глава и да въздъхне. — Обикновено разпознавам такива

типове, но той ми се изплъзна. Виж.

Лоръл се обърна и зърна за миг океана.

— Ето го — прошепна тя. — Истински е. Големи късметлии сме, Паркър.

Ала истинското смайване настъпи, когато видя къщата.

— Това ли е? Това ли е къщата ви на плажа? Та това е цяло имение, Паркър.

— Голяма е, но и ние сме много.

— Прекрасна е. Изглежда така, сякаш е тук открай време, идеално подхожда на мястото, но все пак е някак лъскава и нова.

— Прекрасна е — съгласи се и Паркър. — Надявах се да е така и в действителност, а не само на снимките. И доста е усамотена. О, виж само пясъка и вълните, и езерото, и всичко!

И двете се загледаха в разчупения покрив, в огромните прозорци, в очарователните веранди, фантастичните декоративни куполи.

Забелязаха и тенис корт, както и плувен басейн, докато Паркър шофираше по частния път към предния вход на къщата.

Лоръл осъзна как именно в такива моменти си припомняше, че Дел и Паркър не са просто богати. Те бяха много богати.

— Харесва ми как е разположена — обади се тя. — Ще има гледка към водата — езерото или океана — от всяка стая.

— Част от имението е разположено в природен резерват. Двамата с Дел искахме да участваме в това. Да опазим мястото непокътнато, да го съхраним. Той го откри и е напълно подходящо.

— Нямам търпение да видя и останалото.

Още докато го казваше, Дел излезе на предната веранда и тръгна по алеята. В този миг тя забрави всичко друго.

Той изглеждаше толкова спокоен — спортни панталони, тениска, боси крака. Слънчевите очила не можеха да скрият удоволствието, изписано върху лицето му.

Тя слезе първа и той ѝ протегна ръка, докато се приближаваше.

— Ето те и теб — каза и я целуна за добре дошла.

— Хубава малка вила на плажа.

— И аз така мисля.

Паркър слезе от колата, огледа внимателно къщата, обърна се и плъзна поглед по вълните.

— Отличен избор.

Той вдигна ръка и тя се притисна към него, така че за миг останаха тримата прегърнати, галени от бриза и загледани в разкошната къща.

— Мисля, че ще ни свърши работа — отбеляза Дел.

Пристигнаха и останалите. Стана шумно, всички обикаляха и възклицаваха одобрително, задаваха въпроси, докато разтоварваха колите и мъкнеха навътре багажа и запасите.

Впечатленията ги заливаха отвсякъде — слънце и простор, лакирано дърво, пастелни цветове. От всеки прозорец се откриваше гледка към вода и пясък, усамотение и убежище, избор на място, където да поседнеш, или пътека, по която да поемеш.

Високите тавани и свободното и плавно преминаване между отделните помещения привнасяха очарователна непринуденост към семплата елегантност на обзавеждането. За Лоръл това бе място, където човек би се чувствал удобно с вдигнати на стола нозе или пък облечен официално, с чаша шампанско в ръка.

Тези Браун просто имаха усет за нещата, призна тя.

Кухнята я накара да изпита мигновено прилив на истинско удоволствие с просторните си светли плотове. Зад матираното стъкло на шкафчетата се виждаха пъстрите порцеланови съдове на „Фиестауеър“ в типичните ярки и наситени цветове, както и многобройни чаши. Тя отвори долните шкафове, където се държаха тиганите и тенджерите, и си затананика одобрително, като съзря какво има подбрано вътре. Мивката бе заобиколена от високи прозорци във формата на дъга, които отваряха помещението към плажа и прибоя на вълните.

Докато оглеждаше всичко внимателно, тя чу вика на Джак:

— Пинбол!

Което означаваше, че някъде имаше и стая за игри и развлечения, но в момента тя повече се интересуваше от кухнята, просторната трапезария и близостта им до верандата, където можеше да се хапва на открито.

Дел ѝ подаде студена „Маргарита“.

— Както ти обещах.

— О, господи. — Тя отпи ледена глътка. — Вече официално сме във ваканция.

— Запазил съм една от спалните. Искаш ли да я видиш?

— И още как. Дел, това място е... Много повече, отколкото съм си представяла.

— В добрия смисъл ли?

— В смисъл, че просто съм смаяна.

Надничаше за миг в стаите, покрай които минаваха. Стая с изцяло стъклени стени, сутрешен салон, всекидневна, две малки бани за гости. После поеха нагоре по голите дървени стъпала към втория етаж и се озоваха в спалня с цяла стена от прозорци с изглед към океана. Мигновено си представи как се излежава в леглото с желязна рамка, с разгърнат балдахин и снежнобели чаршафи. Тюлените пердета се полюшваха нежно пред вратите към терасата, които бяха отворени.

— Красива е. Просто прекрасна. И чуй. — Тя затвори очи и се наслади на мелодичния плясък на вълните.

— Виж това.

Той ѝ направи знак и тя се запъти към банята.

— Добре. — Сложи длан на ръката му и леко я потупа няколко пъти. — Добре. Може да заживее точно тук. Може никога вече да не изляза от тази стая.

Огромната вана бе разположена царствено пред стъклената стена и върху плочки с цвета на златист пясък. През стъклената преграда на душкабината се виждаха многобройните приставки с различни масажни струи, както и мраморната пейка за сядане.

— Има и парна баня — каза ѝ той и едва не я просълзи.

Огромни купи в цвета и формата на мидени черупки служеха за мивки. На стената до ваната имаше малка газова камина и телевизор с плосък екран, така че във въображението си тя веднага се пренесе от излежаване в леглото до мързелуване в пълната с мехурчета вана.

Огледалните вратички на шкафчетата отразяваха плочките, лъскавите принадлежности, широките плотове и красивите акварели по стените.

— Тази баня е по-голяма от първия ми апартамент.

Мак се втурна с широко разтворени очи и размахала диво ръце.

— Банята, тя е... Уха, и тази си я бива. Ала няма значение... — повтори тя и хукна също толкова внезапно, колкото се бе появила.

— Дел, мисля, че си улучил десетката — каза Лоръл.

След около час скарата вече пушеше, а цялата група се бе събрала на верандата. Или поне Лоръл така сметна, докато не се огледа.

— Къде е Паркър?

— Обикаля сама къщата. — Ема въздъхна и отпи от ледената си напитка. — Води си бележки.

— Аз не бих променила нищо. — Скрита зад огромни слънчеви очила и широкопола шапка, Мак размърда пръстите на босите си крака. — Нищичко. Не бих помръднала от това място през следващите две седмици, само че има толкова други страхотни местенца, където искам да помързелувам.

— Трябва да се разходим по плажа. — Джак улови ръката на Ема и я целуна.

— Определено.

— Страхотно място за наблюдение на птици — обади се Картър. — Забелязах един средиземноморски буревестник, когато слязох на брега преди малко... — Той замълча и леко се изчерви. — Само за манияци е.

— Аз харесвам птиците — каза Ема, като се пресегна и го докосна по ръката. — След мъничко ще стана и ще ти помогна с вечерята, Дел.

— Аз ще се заема. — Лоръл се надигна. — Така следващия път, когато вечеряме вкъщи, някоя от другите двойки ще трябва да се погрижи. Ще ида да приготвя нещо за гарнитура към пържолите.

Много ѝ се искаше да си поиграе в кухнята.

Паркър влезе при нея тъкмо когато подправяше задушените пресни картопки с масло, чесън и копър.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Всичко е под контрол. Дел е напазарувал зеленчуци. Много умно от негова страна.

— Той си е умен. — Паркър се огледа, докато говореше. — Вече съм влюбена в това място.

— Господи, и аз. В гледките, въздуха, звуците. И в самата къща — невероятна е. Много ли неща ще промениш?

— Не много. По-скоро ще допълня, отколкото да променя. — Отиде до един от прозорците. Бризът носеше гласове и смях. — Това са хубави звуци. Обзалагам се, че тук е чудесно и през зимата.

— Четеш мислите ми. Тъкмо си мислех, че почти винаги имаме един слаб период около седмица след празниците.

— Да, и на мен ми мина през ума. Може би... Дел изглежда толкова щастлив. Отчасти се дължи на теб.

Лоръл застина за миг.

— Така ли мислиш?

— Да. Стоя тук и гледам как той се занимава със скарата, докато ти готвиш вътре. Хубаво е. — Тя се обърна към нея. — Това ме прави щастлива, Лоръл, също както гласовете, които чувам.

— И аз изпитвам същото.

— Добре. Искам да знаеш, че е много хубаво, и го казва човек, който обича и двамата ви. И така. — Обърна гръб на прозореца. — Вътре ли ще хапнем или навън?

— В такава вечер? Навън, естествено.

— Ще сложа масата.

По-късно, след вечерята, всички се поразходиха по плажа, газеха из вълните, гледаха далечните светлини на корабите, които прекосяваха нощта. Въздухът захладна и Лоръл се размечта за дълга вана под светлината на камината.

Но се размина с тази мисъл, тъй като стаята за игри ги зовеше. Тишината се превърна в какофония от звуци и подсвирквания.

Джак и Дел се сражаваха в смъртен дуел на пинбол машината, когато тя най-сетне реши да се оттегли. Остави ги да се забавляват и се наслади на мечтаната дълга вана. Когато си облече тениска за сън и излезе на верандата, осъзна, че не си е поглеждала часовника от много време.

Това вече бе ваканция.

— Чудех се къде си.

Погледна назад и видя Дел.

— Трябва доста да потренирам, преди да се състезавам с теб или Джак. Насладих се на най-невероятната вана, под светлината на камината, загледана в океана. Чувствам се като героиня от роман.

— Ако знаех, щях да дойда и аз и да напишем любовна сцена. — Прегърна я и главата ѝ се облегна на рамото му. — Хареса ли ти денят?

— Страхотен беше. Това място, гледката, въздухът, страхотната компания...

— Разбрах, че е за нас, още щом го зърнах. Точно това ни трябва.

Не каза „за мен“, отбеляза тя. Не и Дел. Той винаги мислеше в множествено число.

— Никога не съм питала Паркър, но винаги съм се чудила защо продадохте вилата в Ийст Хемптън.

— Никога не бихме могли да продадем къщата в Гринуич — нашата къща, дома ни. Но другата... И двамата знаехме, че там никога няма да се отпуснем, да се забавляваме. Да си спомняме за мама и татко у дома, това трябва. В него има известна утеха. Но вилата на плажа? Просто не можехме да идем повече там. Това място е ново и тук ще създадем нови спомени.

— И е трябвало да изчакате. Да си дадете малко време отначало.

— Предполагам, че да. Мястото е хубаво и сега изглежда е подходящото време.

— Тя вече го обожава. Знам, че това е важно за теб. Каза ми го, но дори и да не беше, мога да го видя. На всички ни харесва. Благодаря ти, че намери подходящото място и точното време.

— Няма защо. — Притисна устни до шията ѝ. — Ухаеш много приятно — прошепна той.

— И се чувствам прекрасно. — Усмихна се, когато усети ръката му да гали гърба ѝ. — Виждаш ли? — Вдигна лице и докосна с устни неговите. — Мисля, че трябва да напишем онази любовна сцена.

— Чудесна идея. — С театрален жест той я вдигна на ръце. — Май трябва да започнем така.

— Класическо начало.

Може и да имаше и по-прекрасно място, по-перфектно време и по-щастливо настроение, но Лоръл не би могла да си ги представи. Упоритият ѝ вътрешен часовник я събуди преди зори, но тя с наслада осъзна, че изобщо не ѝ се налага да се измъква от завивките, а може да си остане в леглото, сгусена до Дел, и да слуша серенадата на вълните.

Известно време задремваше и пак изплуваше от съня, но дори и това бе идеално. Както и изгревът над водата на изток. Реши, че розовите и златисти отблясъци са само за нея, докато стоеше на верандата, а зад гърба ѝ се полюшваха тънките завеси.

Внезапно се вдъхнови, сложи си потник и шорти, после слезе с бодра стъпка по външните стълби на верандата. Паркър стоеше долу, също по потник и къси панталони, а кестенявата ѝ коса бе прихваната на дълга конска опашка под бяла шапка с козирка.

— И ти си будна.

— О, да.

Лоръл вдигна ръце.

— Какво не ни е наред?

— Съвсем нищо. Всички други си проспиват ваканцията. Ние се наслаждаваме на всяка секунда.

— Точно така. Този плаж направо те вика да бягаш по него, както вече говорихме.

— И аз мисля така.

Загряха леко на алеята, после затичаха спокойно по пясъка. Нямаше нужда да приказват, просто нагласиха темпото си и следваха брега, докато вълните се разбиваха наблизко.

Птици отлитаха пред тях или газеха в пяната на прибоя. Картър сигурно щеше да знае какви са, помисли си Лоръл, но бе достатъчно, че просто ги има, че политат, викат се, кълват, докато слънцето искреше по водата.

Когато тръгнаха обратно, поддържаха същото спокойно темпо, докато не зърнаха къщата в далечината. Лоръл се пресегна и потупа Паркър по лакътя, за да забави.

— Погледни я само. Там отиваме.

— Не ме мрази за това, което ще кажа, но просто не мога да се въздържа да не си помисля, че мястото е прекрасно за една непринудена сватба на плажа.

— Може да се наложи да те ударя.

— Не мога да се спра. Наистина е разкошно място.

— Колко телефонни разговора проведе, откакто сме тук?

— Само два. Добре де, три, но всички бяха лесни. И се насладих на бягане на плажа при изгрев-слънце, а сега направо умирам за кафе. Всъщност последният прави кафето.

Тя спринтира. Лоръл също хукна като вятъра, но вече си знаеше, че тя ще прави кафето. Паркър бягаше като истинска газела.

Щом стигна до верандата, тя се наведе и опря длани върху коленете си, докато си поеме дъх.

— И бездруго аз щях да се заема с кафето. Мразя те, задето изобщо не си задъхана, но все пак ще направя кафе и омлети с белтъци.

— Наистина ли?

— В настроение съм.

Останалите също слязоха един по един, вероятно примамени от аромата на кафе и от музиката, която Паркър бе пуснала тихо.

Дел се облегна на плота и прокара пръсти в рошавата си от съня коса.

— Защо не си в леглото с мен?

— Защото вече пробягах пет километра по плажа и изпих първата си чаша кафе. — Подаде му една и на него. — След малко ще съм готова и със закуската, от която можеш да се възползваш и ти, понеже съм настроена щедро.

Той отпи солидна глътка кафе.

— Добре — каза само и отиде на верандата да се излегне в един от шезлонгите.

Ема спря за миг да реже плодове и вдигна очи към тавана, а изражението ѝ казваше без думи: „мъже“.

— Днес ще му се размине, защото съм в много добро настроение. — Спря за миг, понеже чу шум на мотор, и отиде до прозореца. — Кой ли може да е?

Отвън Паркър тъкмо оставяше кана сок на масата, после погледна надолу и видя Малкълм Кавана да си сваля каската. Разроши леко коса, докато слизаше от мотора.

— Чудесна малка къщичка си имате тук — викна той на Дел и се качи по стълбите. — Как си, Легс? Май съм дошъл тъкмо навреме за закуска.

Той се вписваше идеално в групата, мислеше си по-късно Лоръл. Паркър може и да го намираще за леко дразнещ, но се вписваше. Преди обяд вече се бяха разположили на плажа със сгъваеми столове, одеяла, чадъри и хладилни чанти. Въздухът ухаеше на лосион за слънце и море.

Лоръл почти бе задрямала над книгата си, когато Дел я вдигна от стола и я метна през рамо.

— Какво? Престани.

— Време е за топване.

— Ако искам да се топна, ще използвам басейна. Престани!

— Не може да дойдеш на брега, без да се потопиш в океана. — Той нагази във вълните, докато я носеше през рамо, после я пусна във водата.

Тя успя да изругае набързо, после задържа дъха си.

Хладната вода покри главата ѝ и тя усети пясък в косата си, докато се изправяше на крака. Когато примигна, за да се отърве от солената вода в очите си, видя Дел да стои до кръста във вълните и да се усмихва доволно.

— По дяволите, Дел. Студено е.

— Освежаващо — поправи я той и се гмурна под приближаващата вълна.

Тя естествено не я видя. Потопена отново, останала без дъх и с още повече пясък в косата, Лоръл се опита да се изтласка на повърхността, когато усети ръцете му около талията си.

— Много си настоятелен, Браун.

— Успях да те вкарам във водата, нали?

— Обичам да гледам океана и да плувам в басейн.

— У дома си нямаме океан — изтъкна той. — Идва нова вълна.

Този път поне бе подготвена, подскочи с вълната и си достави удоволствието да го натисне под вода. Той се измъкна на повърхността и се засмя. След като вече бе мокра, цялата в пясък и сол, тя реши да поплува отвъд приборя. Когато тялото ѝ загря, трябваше да признае, че Дел има право.

Нямаха океан у дома.

Отново се гмурна под вода, просто заради удоволствието от усещането. И ръцете му отново се заключиха около талията ѝ.

— Стига толкова навътре.

— Пак ставаш настоятелен.

— Може би. — Но я прегърна така, че останаха да се носят по вълните.

Усети как изрита няколко пъти силно, за да приближи малко към брега. Какво пък, каза си тя, отпусна се до него и го остави той да свърши цялата работа.

Видя приятелите си, на пясъка и във водата, заслуша се в гласовете им, в приборя и музиката.

— Можех и сама да стигна до брега — каза му тя. — Както можех и да вляза във водата сама, ако бях поискала.

— Да, но тогава нямаше да мога да направя това. — Завъртя я и пое устните ѝ, докато водата ги люлееше.

И Лоръл отново трябваше да признае, че той има право.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Искаше да опече сладкиш. Може би беше заради ромоленето на ситния дъждец по прозорците от сутринта, който превръщаше плажа в перлен акварел, или пък заради изминалите няколко дни, през които не бе правила в кухнята нищо друго, освен пуканки и кафе.

Лоръл предполагаше, че изпитва същото влечение като Паркър, която се измъкваше за час-два всеки ден, за да се усамоти с лаптопа си, или Мак с нейния фотоапарат. Ами Ема, нали тя пък бе издирила някъде наблизко цветарски магазин, за да закупи цяла оранжерия и да украси с цветя цялата къща?

След като няколко дни бе спала до късно, мързелувала, беше се разхождала и забавлявала вечер с останалите, просто искаше да изцапа ръцете си с тесто.

Вече бе проверила съдържанието на килера и бе забелязала, че Дел я познава достатъчно добре, за да зареди с основните продукти. И с известна изненада бе осъзнала, че той обръща голямо внимание на това какво тя държи в своя килер, така че на рафтовете тук имаше и много от по-специфичните за сладкарството съставки.

Но не знаеше всичко, помисли си тя, защото сега бе в настроение за пай.

Направи си само мислено списък, защото много зависеше от това какво ще намери на пазара.

Остави бележка на Паркър.

„На пазар съм. Взех твоята кола.

Л.“

Грабна ключовете и портмонето си и потегли на малко лично приключение.

Във фитнеса Паркър гледаше дъжда, докато привършваше с тренировката на бягащата пътека. Не бе пуснала да слуша новините, както обикновено — все пак беше във ваканция. Каквото и да ставаше по света, можеше да почака, докато се прибере у дома.

С изключение на булките ѝ. Но не беше чак толкова зле, каза си тя. Няколко обаждания, дребни проблеми и тревоги, за които можеше да се погрижи и от разстояние.

Дори бе много доволна, че може да бъде надалеч и пак да свърши каквото трябва.

Усмихна се, когато забеляза Мак, чиято буйна червена коса бе прибрана под шапка с козирка, загърнат в яркосин дъждобран, да се отправя към окъпания от дъжда плаж с фотоапарат в ръка.

Можеха и да се откъснат от дома си, помисли си Паркър, но не и от самите себе си.

Продължи да зяпа още минутка, после отиде и смени музиката с нещо по-лежерно за останалата част от тренировката.

Беше истинско удоволствие да може да отдели колкото си иска време, да не следи часовника, да не напасва графика си към неочаквана среща или задължение в домакинството.

Реши да се поразтегне на пръта до стената и започна с няколко прикляквания.

Когато Мал влезе, кракът ѝ бе високо на пръта, а лицето — до коляното.

— Гъвкава си — отбеляза той и само вдигна вежди, когато тя го изгледа строго. — Ще ти преча ли, ако потренирам малко?

— Не, разбира се, че не. — Дразнеше се, че често се държи сковано и нелюбезно с него. Затова сега положи усилие да бъде учтива. — Заповядай. Може да смениш музиката, ако искаш.

Каза си, че няма да се притеснява. Той само сви рамене и се запъти към тежестите, за да си нагласи щангите.

— Не знаех, че някой е станал, докато не чух класическата музика.

— Мак вече е на плажа с фотоапарата си. — Нямаше причина да не бъде любезна, напомни си Паркър.

— В дъжда ли?

— Явно не можем да се преборим със себе си.

Обърна се към него с усмивка, защото иначе той щеше да зяпа дупето ѝ, както подозираше.

— Щом така ви харесва. Виждам съм някои нейни фотографии. Трябва да окачиш от тях и тук.

Това я изненада, тъй като вече го бе планирала.

— Да, трябва. Колко вдигаш от лежанка?

— Тренирам със седемдесет килограма. Ръцете ти изглеждат много добре — каза той след продължителен оглед. — Ти колко вдигаш?

— Петдесет или петдесет и пет, ако съм в настроение.

— Не е зле.

Наблюдаваше го с периферното си зрение, докато той правеше разтягания. Нямаше как да отрече, че неговите ръце определено бяха за завидване. Мускулите се очертаваха, но без да изпъкват грозно, докато вдигаше и сваляше тежестите. Високо на гладкия му десен бицепс имаше татуировка във формата на келтски възел, символ на мъжество.

Беше издирила символа в интернет само от любопитство.

Уважаваше мъже, които поддържат добра форма. И понеже бе виждала Мал по бански на плажа — не че бе обръщала специално внимание — знаеше, че той е от тях.

Тя мина на коремни преси, а той — на упражнения за крака. Тя включи и пилатес, а той премина на упражнения с гирички за гръдните мускули. Стараеше се да не се натрапва и тя в един момент напълно забрави, че той е там. Затова приключи тренировката с няколко минути йога, за да разтегне отново всичките си мускули.

Обърна се да си вземе бутилка вода и замалко да се сблъска с него.

— Извинявай.

— Няма проблем. Страхотно мускулесто тяло, госпожице Браун.

— Стегнато — поправи го тя. — Мускулесто е вашето, господин Кавана.

Той извади две бутилки от хладилната витрина, подаде ѝ едната. После пристъпи към нея, докато накрая гърбът ѝ се озова до витрината, ръцете му бяха върху талията ѝ, а устните му с лекота превзеха нейните.

Каза си, че е заради шока от изненадата — това пък откъде бе дошло? — затова целувката е продължила по-дълго, в един безкраен

зновен прилив на страст. Тя го бутна леко назад, пое си жадно въздух.

— Чакай малко. Чакай.

— Добре.

Тя го изгледа високомерно, но той, изглежда, не се впечатли от погледа, пред който повечето изтръпваха. Ала все пак не ѝ се нахвърли отново, а само остана загледан в нея с пронизателните си зелени очи.

Като котка, която гледа мишка, помисли си тя. Така я караше да се чувства. А тя не бе мишка за никого.

— Слушай, ако си останал с впечатлението, че... Защото всички са по двойки и ние...

— Не. Това го мислеше ти. На Четвърти юли. Спомням си го много добре.

— Онова беше просто...

— Допадна ми. Но не съм с такова впечатление. Просто харесвам устните ти и реших да видя дали си ги спомням правилно. Така е.

— Е, след като вече го установихме... — Тя го избута с лакът и избяга навън.

Мал издаде звук, в който имаше веселие и удоволствие, и отиде до уредбата да смени музиката. Предпочиташе класиката с китари и барабани.

С много топли чувства към местния пазар, Лоръл разтовари чантите си. Може и да бе прекалила малко, но след като това я правеше щастлива, не виждаше нищо нередно. Имаше достатъчно продукти за пай, за хляб и сладкиш за кафе, а и за каквото друго ѝ хрумне междуременно.

— Мисля, че се разведрява.

Обърна се и видя Мак, с лъскав от дъжда дъждобран, да идва откъм стълбите, които слизаха към плажа.

— О, да, вижда се.

— Не, сериозно. Виж? Ето там. — Тя посочи на изток. — Има малко синьо небе. Аз съм оптимистка.

— И си мокра.

— Направих страхотни снимки. — Тя се пресегна и взе още една чанта. — Драматични, мечтателни, с невероятна атмосфера. Боже, това е тежко. Какво си купила?

— Разни неща.

Мак надникна в чантата и погледна самодоволно приятелката си.

— Ще печеш сладкиши. Просто не можеш да измъкнеш сладкаря от кухнята.

— Ти най-добре знаеш, след като не сваляш фотоапарата си.

— Ема си мечтае как ще направи градина на брега. С декоративни треви и... Ами кой знае. Това не ни прави работохолици.

— Не, просто сме продуктивни.

— Много по-добре — съгласи се Мак, докато мъкнеше тежкия си товар по стълбите. — Прекарах си страхотно и сега нямам търпение да сваля на компютъра дигиталните снимки, за да видя какво е станало. Направих и няколко на лента. Чудя се какво ли е нужно, за да убедя Паркър и Дел да направят тук една тъмна стаичка.

— Паркър смята, че мястото би било идеално за непринудена сватба на плажа.

Мак сви устни замислено.

— Това може и да е малко прекалено. Само че, по дяволите, наистина е права.

— Не я насърчавай — нареди ѝ Лоръл и премести торбите в ръцете си, за да отвори вратата.

Преди да успее, Дел отвори.

— Ето те и теб. — Взе по една чанта от всяка. — Трябваха ли ни продукти?

— На мен ми трябваха.

Той остави всичко на плота, наведе се и я целуна за поздрав.

— Добро утро. Здравсти, Макадамия, цялата си мокра.

— Облаците изчезват. Ще си сипя кафе. Виждаш ли си Картър?

— За малко. Носеше ей толкова дебела книга. — Дел протегна палец и показалец.

— Това ще го занимава известно време. — Тя си сипа кафе и им махна за довиждане.

— Липсваше ми в леглото тази сутрин — каза Дел на Лоръл. — Събудих се от дъжда и прибоя и си помислих, че леглото е идеалното място да остане човек в него. Но теб те нямаше, така че не беше.

— Имах мисия.

— Виждам. — Бръкна в една торба и извади лимон. — Лимонада?

— Лимонов пай с глазура от целувки и черешов пай като начало. Искам да изпека и малко хляб, а може би и сладкиш за кафе. Дъждовните сутрини са идеални за печене.

— О, мислите ни тръгват в различни посоки в дъждовна сутрин.

Тя се разсмя, докато разопаковаше продуктите.

— Ако се беше събудил по-рано, можеше да свършим и двете. Не, искам аз да разопаковам. Така ще знам къде е всичко.

Той сви рамене и я остави.

— Тогава ще ида във фитнеса, особено след като ще има пай в близко бъдеще. Ако пазиш касовата бележка или помниш колко си платила, ще ти върна парите.

Тя спря.

— Защо?

— Не трябва ти да купуваш храната — небрежно отвърна той и извади бутилка сок от хладилника.

— А ти трябва, така ли? — Не можеше да овладее гнева, който се надигаше в нея.

— Ами това е...

— Твоята къща? — довърши тя.

— Да. Но щях да кажа, че така е по-справедливо, след като ти вършиш цялата работа.

— Снощи никой не свърши никаква работа, когато всички излязохме на вечеря навън, но ти плати сметката.

— Това беше просто... Какъв е проблемът? Някой друг ще плати следващия път.

— Мислиш ли, че се интересувам от парите ти? Смяташ ли, че съм с теб, защото можеш да платиш вечерята и имаш такава къща?

Той остави бутилката.

— Господи, Лоръл, това пък откъде дойде?

— Не искам да ми плащаш нищо. Не искам никой да се грижи за мен и можеш да забравиш кое е „по-справедливо“, защото това никога няма да стане. Но мога сама да си плащам сметките и да си купувам продукти, когато искам да правя пай.

— Добре. Малко съм озадачен защо предложението ми да ти платя няколко лимона те ядосва, но след като е така, оттеглям го.

— Не разбираш — измърмори тя, докато подигравателната забележка на Линда за „обслужващия персонал“ отекваше в главата ѝ.

— Как би могъл?

— Защо не ми обясниш?

Тя поклати глава.

— Сега ще пека сладкиши. Това ме прави щастлива. — Пресегна се за дистанционното и включи някаква музика. — Така че иди да тренираш.

— Така и ще направя. — Но той остави бутилката на плота и обхвана лицето ѝ с длани, за да го огледа внимателно. — Бъди щастлива — каза.

Целуна я, грабна пак сока си и излезе.

— Бях щастлива — измърмори тя. — И пак ще бъда.

Решително се зае да подрежда продуктите и съставките както ги искаше.

Мал влезе тъкмо когато добавяше мазнина към брашното за тестото.

— Обичам да гледам жени, които знаят какво правят в кухнята.

— На вашите услуги, сър.

Той отиде до кафемашината, прецени, че останалото там кафе е изветряло, и го изхвърли.

— Ще направя ново. Искаш ли?

— Не, пих достатъчно.

— Е, какво има в менюто?

— Пай. — Усети резкостта в тона си и се постара да я притъпи. — Лимонов с целувки и черешов.

— Страшно обичам черешов пай. — След като сложи кафето в машината, той отиде до плота, където работеше тя, и се загледа внимателно. — Истински лимони ли използваш за лимоновия пай с целувки?

— Ами мангото беше свършило. — Погледна го за миг и добави студена вода. — Какво друго да използвам?

— Нали се сецаш, има едни малки кутийки с картинка на парче пай.

Тя се отпусна и дори се разсмя.

— Не и в моята кухня. Само сок и кора от истински лимони.

— Виж ти. — Сипа си чаша кафе, после порови в един от шкафовете и съзря кексчетата с пълнеж. — Ще те притеснявам ли, ако гледам какво правиш?

Слисана, тя спря да бърка и го зяпна учудено.

— Искаш да ме гледаш, докато работя?

— Обичам да знам как стават нещата, но мога да се махна, ако ти преча.

— Само не пипай нищо.

— Дадено.

Мал седна на един висок стол от другата страна на плота.

— Ти готвиш ли изобщо?

Той скъса опаковката на кексчето, докато ѝ обясняваше.

— Когато заминах за Лос Анджелис преди години, трябваше или да се науча да готвя нещо, или да гладувам. Научих се. Правя страхотно вкусен доматиен сос. Може пък да го приготвя за довечера, особено ако дъждът продължи.

— Мак твърди, че ще престане.

Мал погледа ситния упорит дъждец.

— Хм...

— И аз така казах. — Тя взе точилката — хубава мраморна точилка, която Дел бе избрал с мисълта за нея, както знаеше. Това я накара да се почувства зле, защото му се бе нахвърлила преди малко.

Въздишка се откъсна от устата ѝ, докато набрашляваше плота.

— Трудно е да си богат — рече неочаквано той.

Тя вдигна очи и отново го изгледа удивено.

— Моля?

— Трудно е и да си беден — продължи Мал със същия небрежен тон. — Бил съм и двете — относително казано — да си беден е по-тежко. Но и богатството носи своя товар. Оправях се добре в Лос Анджелис. Имах стабилна работа. Създадох си репутация и вече имах спестени пари, когато пострадах в онази каскада. Това сложи край на работата ми, но пък заради това ме затрупаха с купища пари.

— Много лошо ли пострада?

— Счупих си някои кости, които не бях чупил преди, както и такива, които вече бях чупил. — Сви небрежно рамене и ухапа кексчето. — Въпросът е там, че поне по моите стандарти, бях безумно богат. И много други хора решиха същото и поискаха и те да се възползват. Струва ти се, че изпълзват като плъхове от тъмните ъгли, за да ухапят сиренцето, и стават лоши, когато не споделяш с тях или

си мислят, че не споделяш достатъчно. Това ме накара да преосмисля изцяло кое е важно и кое не.

— Да, сигурно става така.

— Дел винаги е бил страшно богат, затова при него е различно.

Тя спря да разточва кората.

— Чул си ни?

— Минавах оттук и чух вероятно края на разговора. Не съм си запушвал ушите, нито съм си подсвирквал. Но може би не искаш моето мнение.

— Защо да го искам?

Леденият ѝ тон явно изобщо не го стресна.

— Защото разбирам. Знам какво е да имаш нужда да докажеш, че можеш да се справиш сам, да стоиш на собствените си крака. Миналото ми не е също като твоето, но не е и много различно. Майка ми приказва доста — добави той. — Оставям я. Така че знам част от историята ти.

Тя сви рамене.

— Не е тайна.

— Но е неприятно да си обект на клюки, особено когато става дума за нещо отдавна минало, и то свързано с родителите ти, а не лично с теб.

— Предполагам, че трябва да ти върна жеста и да ти кажа, че знам, че си изгубил баща си и майка ти се е преместила в града, за да работи за чичо ти. И че никак не ти е било леко.

— Той е негодник. Винаги е бил такъв. — Мал взе чашата си кафе и махна с нея в ръка. — Как правиш това? Кората? Как я правиш почти идеално кръгла?

— С много практика.

— Да, с повечето неща е така. — Загледа я мълчаливо как навива кората, слага я във формата за пай, развива я. — Аплодисменти. Както и да е, моето мнение...

— Щом трябва да чуя мнението ти, свърши нещо полезно и извади костилките на черешите.

— Как?

Тя му подаде един фуркет за коса и сама взе друг.

— Ето така. — Показа му как да забодее фуркета в основата на черешката. Костилката изскочи от другата страна.

Яснозелените му очи светнаха заинтригувано.

— Направо гениално. Чакай да опитам.

Направи го, и то доста по-сръчно, отколкото бе очаквала тя, така че само побутна две купички към него.

— Костилките — тук, плодовете — тук.

— Ясно. — Захвана се за работа. — Дел не гледа на парите като повечето от нас. Никой не може да го измами, сигурен съм. Щедър е по природа, както и заради възпитанието си, ако поне половината от това, което чувам за родителите му, е вярно.

— Бяха невероятни хора. Разкошни.

— Така разправят всички. — Мал действаше бързо и ловко с фуркета и костилките, а това я впечатли. — Състрадателен е и справедлив. Не е някой наивник, но вярва, че трябва да използва парите си не само за собствена изгода и удоволствие, но и да изгради нещо, да остави следа, да промени живота на другите. Наистина е страхотен човек.

— Такъв е.

— Освен това не се държи надут, което значи много. Хей, нали няма да се разплачеш сега? — предпазливо попита той.

— Не. Не се разплаквам лесно.

— Добре. Та исках да кажа, че той е купил това място — или по-точно двамата с Легс са го купили.

— Наистина ли ще продължиш да наричаш Паркър Легс^[1]?

— Има страхотни крака. За тях имотът е инвестиция, разбира се. И място за усамотение. Но те двамата отварят широко вратите. Струва ми се, че много лесно можеха да кажат: „Добре, време е за ваканция. Ще се видим след две седмици“. Но не направиха така.

— Не.

Мнението ѝ за него се покачваше с всяка изминала минута. Той разбираше и оценяваше подобаващо.

— И така се озовахме в къща, пълна с хора. Отначало се чувствах малко неловко да се домъкна и аз, но това си е мой проблем. Дел просто си казва: „Имаме толкова много място, трябва да го използваме“. Без ангажименти, без натиск.

— Прав си. По дяволите.

Проницателните му зелени очи отново срещнаха нейните с разбиране, което замалко да я накара да се разплаче.

— Но той не разбира, че ние носим собствения си товар и своите ангажименти. Не ги усеща и не ги вижда. Ако можеше...

— Щеше да се ядоса и обиди — довърши тя.

— Да. Но понякога ти се иска да си купиш сама лимони, така че той ще трябва да се справи с яда си и обидата.

Тя довърши и втората кора за пай и я сложи в нова форма.

— Трябва да успее да му го обясня. Предполагам, че това е мое задължение.

— И аз така мисля.

— Тъкмо бях започнала да те харесвам — каза тя, но му се усмихна.

Когато Ема дойде при тях, Лоръл точно показваше как се правят целувки от белтъци.

— Турнир в стаята за игри, след около час.

— Покер? — попита със светнало лице Мал.

— Обсъжда се. Джак и Дел в момента съставят нещо като декатлон от игри и покерът е един от възможните елементи. Още спорят за точковата система. О, пай!

— Трябва да довърша това, а после ще замеся хляб, докато Мал приготвя доматен сос.

— Ти готвиш ли?

— Предпочитам покера.

— О, ами аз бих могла...

Лоръл посочи строго с пръст Мал.

— Имахме уговорка.

— Добре. Но турнирът не може да започне, докато не свърша тук. И няма да мия съдове.

— Справедливо е — отсъди Лоръл. — Нужни са ни деветдесет минути — каза тя на Ема. — И ако останалите участници искат да ядат нещо тази вечер, ще ни изчакат.

Лоръл си донесе таймер и го настрои да звънне, когато тестото за хляб втаса. Пайовете се охлаждаха на плота, а сосът на Мал къкреше на тих огън. Съвсем не беше зле за един дъждовен ден. Когато надникна в стаята за игри, разбра, че Дел и Джак са направили нещо като своя версия на нейния пай с лимони.

Бяха разпределили състезателните зони, дори ги бяха номерирали. Маса за покер, екс бокс, килимчето за танци,

страховитата маса за футбол.

Изобщо не я биваше във футбола на маса.

През последния час мнозина се бяха отбивали в кухнята и бяха вземали оттам по нещо за хапване и пийване. Сега на бара имаше купи с чипс, салца, сирене, плодове и солени бисквити.

По някое време явно бяха направили и табло за отбелязване на резултата и бяха написали имената на всички.

— Това изглежда доста сериозно.

— Съревнованието не е за слабаци — отвърна й Дел. — Паркър се опита да забрани пурите край масата за покер. Отхвърлихме искането й с мнозинство. Чух, че Мал готви вечеря.

— Да. На този фронт всичко е под контрол. Ще трябва да прекъснем един-два пъти за малко, за да нагледаме храната.

— Няма проблем.

Да, помисли си тя, той бе справедлив. Щедър по природа, както бе казал Мал. Беше положил големи усилия тук — за свое забавление, разбира се. Дел обичаше развлеченията. Но също и за да се забавляват добре всички.

Тя сви показалец и го повика на по-усамотено местенце, докато Мак спореше с Джак за избора на видеоигри.

— Няма да се извинявам по същество, а само за начина си на изразяване.

— Добре.

— Не искам никой от нас да си мисли, когато и да било, че портфейлът ти винаги трябва да е отворен.

По лицето му се изписа объркване.

— Аз не мисля. Ти не го мислиш. Не става дума за...

— Значи това е важното. — Надигна се на пръсти и докосна с устни неговите. — Да го забравим. И бездруго ще има за какво да мислиш, след като те побежда в този турнир.

— Няма начин. Трофеят на Първия ежегоден плажен турнир на Браун е запазен за мен.

— Има и трофей?

— Естествено, че има. Джак и Паркър го направиха.

Тя проследи накъде сочи той. Върху полицата над камината стоеше някаква фигура, която приличаше на дърво, изхвърлено от вълните на брега. Върху нея стратегически бяха разположени мидени

черупки, в опит да се имитира бански. Изсъхнали водорасли покриваха „главата“. Бяха ѝ нарисували и лице с озъбена усмивка.

Тя избухна в смях и отиде да я погледне по-отблизо.

По-добре е, реши Дел. Беше се отърсила от нещата, дето я тормозеха. Но това не означаваше, че не дебнат някъде под повърхността, в очакване на нова възможност.

Беше имал време да помисли и вярваше, че има известна представа за какво става въпрос, или поне отчасти — и откъде може да е дошло всичко.

Освен това смяташе, че знае как да научи повече. Погледна към бара, зад който стоеше Ема. Трябваше само да изчака и да намери верния подход.

— Нека игрите да започнат — извика Джак и протегна една шапка. — Всеки да си избере номер за първия кръг.

Изобщо не я биваше във футбола на маса. Толкова зле се представи, че даже Картър я победи. Което наистина бе унижително, каза си тя.

Но пък ги бе разбила на пинбол с голяма доза късмет и ловкост, което я бе изпратило напред в класирането, преди Джак и Дел дори. За тяхно огромно съжаление.

А това вече бе приятно.

Вярваше, че може да се справи на покера. Но в момента Мал и Паркър се състезаваха на две килимчета за танци. Щеше да се наложи да се справи отлично, като ѝ дойде редът, за да има макар и минимален шанс да спечели трофея.

Пийна глътка вино точно когато Паркър и Мал завършиха едновременно с най-висок резултат втория от трите си рунда.

По дяволите, явно бе обречена.

Сигурно бе несправедливо да си мисли, че присъствието на Мал тук балансира нещата, но беше точно така. Паркър бе напълно способна да си намери и сама мъж, ако поиска, но така бе много хубаво.

Освен това двамата изглеждаха много добре заедно.

Изключително добре.

И явно бе време да мине само на вода, след като изобщо ѝ е минало през ума да се прави на сватовница.

Сви рамене, отпи нова глътка и се приготви за следващия кръг с видеоигри.

Стигна до финалния кръг наравно с Мак в борба за петото място, след като разби Джак на танцовото килимче.

— По дяволите видеоигрите — измърмори той. — Съсипаха ми класирането.

— На четвърто място си. — Ема го бодна в корема. — Аз съм на последно. Има ѝ нещо на онази пинбол машина. А и контролерът ми за видеоигрите беше повреден. — Тя взе пурата от ръката му. — За късмет — отсече тя и си дръпна. — Пфу, не си струва.

След близо четиридесет минути тексаски покер Лоръл заложи всичко на солиден флош от купи. Печалбата щеше да я изведе на челно място и евентуално да елиминира Ема, Мак и вероятно Картър.

Докато мине редът на всеки край масата, тя усети постепенно нарастване на възбудата, след като играчите един по един се отказваха. Освен Картър.

Той се замисли, претегляше позицията си — безкрайно, както ѝ се стори. После отвърна на залога ѝ.

— Флош от купи до асо. — Тя показа картите си.

— Много добре — поздрави я Дел.

— О, тъй ли... — Картър нагласи очилата си с тъжен вид. — Фул хаус. Дами и седмици. Съжалявам.

— Ура!

Лоръл се намръщи при ликуващия вик на Мак.

— Съжалявам, но трябва да го поздравя. Ще се женим.

— Може би не е зле да погледнеш как е сосът — обади се Мак.

— Да, ще погледна. — Тя стана от масата. — Всичко е заради глупавия футбол на маса.

Отиде в кухнята и без да бърза, разбърка соса, после излезе за малко на верандата.

Прогнозата на Мак най-сетне се бе сбъднала. Беше се прояснило. Може и да бе изчакало цял ден, но сега небето отново бе греинало в синьо. По-късно щеше да се покаже и луната и да се появят звезди. Прекрасна нощ за разходка по плажа.

Отиде при Ема, която си сипваше диетична кола на бара.

— Вън от играта ли си?

— Да.

— Поне няма да съм последна.

— Бих могла да ти се разсърдя заради това, но съм настроена великодушно. Джак е останал само с няколко последни чипа. Любовта ни, изглежда, не ни донесе голям късмет или умения в игрите днес. Но какво пък, беше забавно. О, ето че и любимият ми приключи. Май е редно да ида и да му съчувствам.

Нужни бяха още трийсет минути за елиминациите, както и още няколко за пресмятане на резултата.

Най-накрая Дел се извърна от таблото и взе трофея от полицата.

— Дами и господа, имаме равен резултат. Паркър Браун и Малкълм Кавана завършиха с равен брой точки — сто тридесет и четири.

Мал се усмихна на Паркър.

— Явно ще трябва да си поделим плячката, Легс.

— Може да изиграем още един рунд, за да определим кой е по-добрият, но съм адски изморена. — Протегна му ръка. — Да си я поделим.

[1] От английски език — крака. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Дел намери удобна възможност да поговори с Ема насаме и без да ги прекъсва никой, на следващия ден, когато ѝ предложи да я закара до местния разсадник, за да видят какви растения би искала тя да засади край къщата.

Тя прие идеята толкова бързо и ентусиазирано, че той изпита леко угризение. Реши, че ще я компенсира, като я остави да вземе каквото си пожелае, дори и ако се налагаше да наеме местен градинар, който после да се грижи за поддръжката.

Тя обаче попари моментално тези негови надежди да успокои съвестта си още щом се качи в колата му.

— Лесната поддръжка е ключов елемент — започна тя. — Много бих искала да сътворя истински килим от цветове и различна плътност, но вие не живеете тук. Няма смисъл, защото ще се наложи да се наемат хора, които да се грижат за растенията, а вие ще идвате само от време на време през годината.

— Вярно е. — Всичко, което си пожелае, повтори си той наум. Всичко.

— Следващият ключов фактор е да се придържаме към треви и растения, които са типични за плажа, и да търсим максимално естествен вид. Ще бъде забавно!

— Сигурно.

— Ще видиш. — Тя се засмя и го сръчка с лакът. — На мен ще ми бъде много приятно, а освен това може да се смята като личната ми скромна отплата за ваканцията. Мястото е толкова красиво, Дел. Всички сме много щастливи тук.

— Отплата ли? Стига, Ема.

— Хубаво е да направиш нещо, за да покажеш, че оценяваш жеста. Няма да ми отнемеш това удоволствие, така че изобщо не си го помисляй. Господи, днес е разкошен ден. Нямам търпение да се захвана с това.

— Добре е да се откъснеш от дома, да си починеш. За всички е добре.

— Напълно съм съгласна.

— Да се отървем от стреса. Всички сме натоварени. Не само заради работата, а и заради странични фактори. Срещата лице в лице с Линда доста е натоварила Лоръл.

— О, казала ти е за нея. Не бях сигурна дали ще го направи. — Ема се облегна на седалката и лицето ѝ помръкна от гняв.

— Хубаво е, че е хванала Линда, преди тя да се намъкне в дома на Мак и Картър, но не ми харесва, че е трябвало да се изправи срещу нея сама.

— Справила се е, изгонила е Линда, както си му е редът. Но знам за какво говориш. Не е имала никаква подкрепа, когато Линда ѝ се е нахвърлила. Беше много разстроена. Тази жена знае къде точно да забие ножа.

— Всичко, казано от Линда, е без всякакво значение.

— Така е, но думите нанаряват, а тя знае кои да използва... Тя е истински хищник, знаеш го... И захапва за слабото място. Наистина е извадила тежката артилерия срещу Лоръл. Първо за баща ѝ, после и за теб. Прас, забива дълбоко.

— Бащите или родителите са слабо място за много хора. Това, което Лоръл е постигнала за себе си, в много отношения въпреки тях, е достойно за уважение.

— Напълно съм съгласна, но за мен и теб е по-лесно, защото не ни се е налагало да правим каквото и да било въпреки тях. Винаги сме имали любовта и подкрепата им. А да знаеш, че баща ти е бил достатъчно слаб — и е проявил изключително лош вкус — за да има връзка с Линда, е трудно за преглъщане. И докато Лоръл се мъчи да го приеме, онази кучка Линда я довършва с приказките си как всички я обсъждат и ѝ се присмиват заради теб, заради *иллюзиите* ѝ, че ти някога може да погледнеш сериозно на жена като нея. А сетне я *обижда* с думите, че „Всички знаят, че преследва парите и положението в обществото на семейството, защото е знайно откъде е тръгнала“. — Тя замълча за миг, докато кипеше от гняв, а Дел използва тишината, за да прехвърли всичко наново в ума си. — Което е сложило черешката на тортата — продължи Ема, — превръщайки я в жалка златотърсачка, а теб — в подлец, който спи с приятелката на сестра си, защото му е на

разположение. И понеже самата Линда разсъждава точно по този начин, тя го твърди с убедителност. Разплака Лоръл, а човек трябва да я пребие с пръчка, за да я накара да заплаче. Ако Линда не беше си тръгнала, когато стигнах при нея, щях да... О, по дяволите, Лоръл не ти е казала за това.

— Каза ми за Линда и че я е изгонила. Но е пропуснала някои набиващи се на очи факти.

— Проклет да си Дел, *проклет* да си! Подмами ме да ти разкажа останалото.

— Може и така да е било, но нямам ли право да знам?

— Вероятно, но аз не трябва да ти го казвам. Устрои ми капан, така че да предам приятелката си.

— Не си предала никого. — Той зави към паркинга на разсадника, спря и се обърна към нея: — Виж, как мога да оправя нещата, ако не съм наясно?

— Ако Лоръл искаше ти да оправяш нещо...

— Явно Лоръл се ядосва само при тази мисъл. Но остави това за момент. Линда е проблем и е такъв за всички ни. Но в този конкретен случай тя е нападнала Лоръл. Наранила я е. Нима преди малко не се канеше да кажеш, че си била готова да ѝ се нахвърлиш лично, ако си разбрала навреме?

— Да, но...

— Мислиш ли, че съм с Лоръл, защото ми е удобно? Че спя с нея, защото е на разположение?

— Не, разбира се, че не.

— Но част от нея мисли така.

— Не е моя работа да отговарям на този въпрос, а и не е честно да ме питаш.

— Добре, ще перифразирам въпроса.

Тя смъкна ядно слънчевите си очила, за да го проние с поглед.

— Не ми излизай с тези адвокатски приказки, Дилейни. Толкова съм ти ядосана в момента.

— Трябваше да знам. Тя не ме допуска в тази област. Отчасти заради гордостта си, мисля, но отчасти и защото донякъде го вярва. И може би вината е моя или поне отчасти е моя. Вчера ми хрумна, че може да е нещо подобно, но ми трябваше потвърждение.

— Браво на теб. — Тя понечи да отвори вратата.

Той сложи ръка на рамото ѝ.

— Ема, като не го знам и не правя нищо по въпроса, аз я наранявам. Не искам да е така.

— Трябваше да я попиташ направо.

— Тя нямаше да ми каже. Знаеш го. Освен ако имам с какво да я притисна в ъгъла. По дяволите, вчера я засегнах, като ѝ предложих да платя за някакви си продукти, защото просто не го разбирах. Не става дума за Линда, макар че вече възнамерявах да се погрижа за нея и ще го направя. Говорим за мен и Лоръл.

— Това поне си го разбрал правилно. — Тя въздъхна тежко. — Но ме постави в ужасно положение, Дел.

— Съжалявам, но ще трябва да го изтърпиш още малко, защото ще те помоля да не ѝ казваш нищо. Не и докато не поговоря с нея. Ако тя не повярва докрай в онова, което имаме, никога няма да се получи. Няма да бъдем едно цяло. И ако аз съм отговорен за това, дори и отчасти, трябва да поправам нещата. Затова те моля да ми дадеш шанс да оправя всичко.

— Господи, много те бива в приказките. Как бих могла да откажа на това?

— Наистина го мисля. Двамата с нея трябва да свалим част от бронята си, да махнем преградите и да видим какво има отвъд. Искам да ми дадеш шанс да го направя — помоли я Дел.

— Обичам ви и двамата и искам да бъдете щастливи. Затова, Бог ми е свидетел, намери начин да се измъкнеш от това положение. Ако объркаш всичко или я оставиш тя да обърка, ще обвинявам теб.

— Така е честно. Ще продължаваш ли да ми се сърдиш?

— Ще ти кажа, след като говориш с нея.

— Ема. — Той се наведе и я целуна по бузата.

Тя въздъхна с облекчение.

— Хайде да вървим да купим малко растения.

Дел се стараше да бъде търпелив, докато оглеждането, търсенето и изборът продължаваха сякаш безкрайно дълго. Освен това само ако си помислеше да я подкани да побърза, Ема му хвърляше леден поглед.

Най-сетне натовариха каквото можеха в колата и се уговориха останалото — а имаше още много — да бъде доставено на място.

— Заведи я на плажа — посъветва го Ема на връщане. — Далеч от всички останали. Не се опитвай да говориш с нея в къщата или някъде наоколо. Има прекалено голяма опасност да ви прекъснат. А тогава тя ще се окопоти и ще се измъкне.

— Много добър съвет. Благодаря.

— Недей да ми благодариш. Може и да не го правя за теб. А само заради нея.

— Независимо от това.

— Една дълга разходка и, повярвай ми, ако се върне разстроена, ще те сритам здраво. Или ще накарам Джак да го направи.

— Не съм убеден, че Джак може да ме срита. Но ти би могла.

— Не го забравяй и не проваляй всичко. — Замълча за миг. — Обичаш ли я?

— Разбира се, че я обичам.

Тя се извърна към него.

— Това е глупав отговор. Много глупаво нещо каза. Наистина заслужаваш да ти сритам задника.

— Защо...?

— Не. — Поклати глава и се загледа право напред. — Никакво подсказване повече. Трябва сам да го разбереш, иначе няма да е истинско. Ще стоя настрана. Ще се захвана веднага с растенията си, за да не ви се пречкам. Това е най-доброто, което мога да направя и за двама ви. — Тя прехапа устни. — Но не казвай „разбира се“, идиот такъв.

— Добре.

Когато спряха пред къщата, Ема удържа на думата си. Разтовари от колата инструментите, които бяха купили, и буквално се зае да рови в земята.

Но плановете да подмами Лоръл на дългата разходка трябваше да почакат.

— Лоръл излезе с Паркър. На покупки — осведоми го Джак. — Паркър искала да вземе разни неща за къщата. Имаше списък. И споменаха нещо за обеци. Мак е в басейна, Картър е на брега с една от неговите книги, а Мал е някъде наоколо. Аз тъкмо бях решил да слеза до плажа.

— Казаха ли кога ще се върнат? Лоръл и Паркър?

— Нали ти споменах, че отидоха на пазар. А това може да отнеме час или три-четири дни.

— Да, така е...

— Проблем ли има?

— Не. Само се чудех.

Джак си сложи тъмните очила.

— Да направим един плаж?

— Да. Ще дойда след малко.

— Предполагам, че трябва да видя дали Ема не иска помощ, преди да ида на пясъка. Много ти благодаря.

— Чакай да видиш, като пристигне и останалото. Нямахме място за повечето растения.

— Супер.

След като мина час и още не се бяха върнали, Дел усети първите пристъпи на раздразнение. Крачеше по верандата и обмисляше възможните сценарии, както правеше, преди да влезе в съдебната зала.

Чу гласовете на Ема, Джак, Картър, Мак, Мал — идваха и си отиваха. Видя ги да отиват на плажа, да се къпят в океана, да се разхождат по алеята. Когато чу, че всички влизат в къщата — вероятно да хапнат нещо за обяд — излезе да поплува сам и да помисли още.

С отминаването на следобеда се замисли дали да не се обади на мобилния телефон на Лоръл. Замалко да се поддаде и да звънне, когато най-сетне забележа колата на Паркър да завива по алеята.

Тръгна да слиза надолу, докато двете разтоварваха цяла планина от пазарски чанти и се хилеха като хлапета, които са свършили някаква лудория.

Нямаше никакво основание, но това адски го подразни.

— О, Ема, това е истинска прелест! — викна Паркър.

— Абсолютно си права, а дори не съм приключила.

— Почини си. Ела да видиш какво носим. Прекарахме си страхотно. Здравей. — Лоръл спря за миг и се усмихна широко на Дел. — Точно навреме, за да ни помогнеш да замъкнем всичко това вътре. Крайно време е да включим блендера, защото от пазаруването страшно ожадняхме за „Маргарита“ на плажа.

— Бях започнал да се притеснявам. — Като чу тона си, сам се стресна.

— О, не се сърди, татко. Взимай. — Натика в ръцете му чанти. — Ем, намерихме невероятен магазин за подаръци. Трябва пак да го посетим!

— Искаш да кажеш, че е останало нещо в него? — Мал отиде до колата да вземе няколко чанти.

— Мисля, че обиколихме всички магазини в радиус от петдесет мили, но останаха още някои нещица. Не се муси толкова. — Лоръл се засмя на Дел. — Купих ти нещо.

След като нямаше друг избор, той помъкна торбите нагоре. И трябваше да почака, докато жените се хвърлиха да ги разопаковат, за да покажат придобивките си.

— Лоръл, искаш ли да се поразходим по плажа? — покани я той.

— Шегуваш ли се? Извървяла съм стотици мили. Трябва да пийнем „Маргарита“. Кой е отговорен за блендера? — викна тя.

— Аз поемам нещата. — Мал се запъти към кухнята.

Дел погледна към Ема с надежда за малко помощ. Тя само сви рамене и продължи да разглежда покупките. Връщаше му за по-рано, каза си той.

— Ето. — Лоръл му подаде една кутия. — Нещо за спомен.

След като не можеше да надделее, Дел се примири.

— Ще отразява слънцето — обясни му тя, когато той отвори кутията. — Направено е от рециклирано стъкло, намерено на плажа. — Пресегна се и погали едно от гладките цветни стъклени парчета. — Реших, че може да поискаш да го закачиш някъде у дома — да ти напомня за хубавите дни.

— Страхотно е. — Той побутна едно от парчетата и всички се разлюляха и звъннаха при сблъскването си. — Наистина. Благодаря.

— Взех си по-малко такава за моята всекидневна. Не можах да устоя.

Пийнаха „Маргарита“, обсъдиха вечерята. Не можеше да я помръдне от мястото ѝ. Търпение, напомни си той. Успя да се сдържи почти до залез-слънце.

— Тръгваме ли вече към плажа? Само ти и аз. — Сграбчи я за ръката и я задърпа към вратата.

— Но тъкмо щяхме да...

— После.

— Настоятелен си — изтъкна тя, но сплете пръсти с неговите. — О, боже, наистина е много хубаво навън. Погледни небето. Трябваше да дойда на плажа, след като почти целия ден прекарах в пазаруване. — Побутна с пръст новите си обеци. — Но пък сега имам толкова хубави неща, които ще ми напомнят за тези две седмици. Когато сме затрупани от работа през зимата, ще мога да погледна назад и да си кажа, че лятото пак ще дойде.

— Искам да си щастлива.

— Точно сега твоето желание е заповед за мен. Щастлива съм.

— Трябва да говоря с теб, да те попитам нещо.

— Разбира се. — Тя се обърна и тръгна заднешком, за да гледа към къщата. — Ема е права за растенията, за тревите.

— Лоръл, искам да се съсредоточиш.

Тя спря.

— Добре. Какво има?

— Не съм съвсем сигурен. Ти ми кажи.

— Значи всичко е наред.

— Лоръл. — Хвана и двете ѝ ръце. — Не ми каза, че Линда те е нападнала заради мен. Заради нас двамата.

Усети как ръцете ѝ се сковаха в неговите.

— Споменах ти, че съм се справила с Линда. Ема няма никакво право да...

— Не е виновна тя. Подмамих я да ми каже. Тя реши, че си ми разказала всичко. И така и трябваше да направиш. И нещо повече, Лоръл, много повече. Трябваше да ми кажеш, че си почувствала, че макар и малка частица от казаното от онази жена може да е истина. Ако съм направил нещо или съм казал каквото и да е, което да те накара да мислиш така...

— Не си. Да го забравим.

— Не. — Той стисна по-здраво ръцете ѝ, когато тя понечи да ги измъкне. — Тя те е наранила, а косвено — и аз. Не мога да забравя, че съм имал нещо общо с това, че си наранена.

— Забрави го, Дел. Прощавам ти. Не искам да говорим за Линда.

— Не говорим за нея. А за теб и мен. По дяволите, Лоръл, не можеш ли да бъдеш откровена с мен? Не можем ли да сме открити един с друг?

— Вече ти казах, че не е важно.

— Не е вярно. Не и когато си толкова засегната, че съм ти предложил да платя за проклетите плодове. Или за тортата, която поисках да приготвиш. Не става дума и за това точно, а за скритото под него.

— И аз ти заявих, съвсем честно, че няма нужда да вадиш портфейла си. Няма да позволя да ми плащаш...

— Лоръл. — Тонът му, абсолютно спокоен, я спря. — Никога не съм имал такова намерение. Никога. И би трябвало да го знаеш. Сама каза, че трябва да бъдем равнопоставени, но няма как да стане, ако не ми признаеш какво искаш, от какво се нуждаеш, какво изпитваш.

— Как може да не знаеш? — попита тя.

— Защото не ми казваш.

— Не ти казвам? Толкова време. Можеш да ме гледаш, да ме докосваш, да бъдеш с мен и пак да не си наясно? — Извърна се ядно, после отново го погледна. — Добре, добре... Сама отговарям за собствените си чувства и явно е глупаво от моя страна да чакам и да се надявам, че ти можеш да *видиш* сам. Щом искаш да ти кажа, добре... Равнопоставени? Никога няма да се получи, след като ти много държиш на мен, а аз съм абсолютно безнадеждно влюбена в теб. Винаги съм била влюбена в теб, а ти изобщо не го разбираш.

— Чакай...

— Не, нали искаш да съм откровена? Ще ти кажа всичко направо. Ти си единственият. Винаги си бил. Нищо, *каквото* и да съм правила, не го е променило. Преместих се в Ню Йорк, работех, за да открия пътя си, да постигна *нещо*, с което мога да се гордея. Но това остана вътре в мен. Дел, ти си единственият мъж за мен и независимо какво правя, какво съм постигнала, това ми липсва. Опитвах се да изпитам нещо истинско и значимо към някой друг мъж... Само временни заместители или пълен провал. Защото никой не е като теб. — Тя яростно отметна от лицето си косата, която вятърът бе вкарал в очите ѝ. — Не можах да изтръгна чувството от себе си, нито да го преодоля с логични аргументи, независимо колко болезнено, уничително или просто вбесяващо беше това за мен. Справих се някак си, а после промених нещата. Аз промених всичко, Дел.

— Права си. — Пресегна се да избърше от бузите ѝ сълзите, които тя толкова рядко проливаше. — Слушай...

— Не съм свършила. Аз промених положението, но ти все още се опитваш, винаги ще се опитваш, да се *погрижиш* за всичко. За мен. Не искам да бъда твоя отговорност. Нито задължение, нито домашен любимец. Няма да го позволя.

— За бога, не мисля за теб по този начин. Не го чувствам така. Обичам те.

— Да, обичаш ме. Обичаш всички ни и трябваше да поемеш отговорността, когато родителите ти починаха. Знам това, Дел, разбирам го и ти съчувствам за онова, което трябваше да поемеш на плещите си. Откакто сме заедно, го разбирам още по-добре и ти съчувствам повече.

— Не става дума за тези неща.

— В известен смисъл винаги е за това. Но сега е различно, за двама ни. Или би трябвало. Приемам нещата каквито са — или ги приемах. Нали преди малко ти казах, че съм щастлива? А какво искам и от какво се нуждая? Ако се налага да ти го казвам, да ти направя списък, тогава това вече не е каквото искам и от каквото се нуждая. Не те моля за признания. Не искам обещания. Мога да живея за мига и да бъда щастлива в настоящето. Имам право да бъда наранена и разстроена, когато някой като Линда ме прободне в сърцето. И имам право да го запазя за себе си, докато не заздравее раната. Не искам ти да се погрижиш за това. Няма нужда, нито желая ти да оправиш всичко. Няма нужда да ме притискаш за чувствата ми, след като аз никога не съм те притискала за твоите.

— Не — прошепна той, — не си. Защо не си ме питала?

— Може би не искам да чуя отговорите. Не, не искам да ги чуя — каза тя, преди той да има възможност да заговори. — Не искам да слушам какво имаш да ми казваш точно когато съм разтворила сърцето си пред теб и се чувствам като пълна глупачка. Не можеш да очакваш това от мен. Имам нужда да се поразходя. Трябва да се стегна. Трябва да ме оставиш. Да се махнеш оттук.

Загледа се след нея, докато тя тичаше по плажа. Можеше да хукне подире ѝ, помисли си Дел. Да я настигне и да я накара да го изслуша. Но ако го направеше, тя нямаше да го чуе.

Остави я на мира.

Лоръл се нуждаеше от нещо повече от думи, осъзна той. И искаше да ѝ даде повече. Тя може и да беше разтворила сърцето си, но

така много ясно му бе показала какво има вътре в самия него.

Лоръл тича дълго, после вървя, докато се поуспокои. Тя знаеше, че този разговор на плажа щеше да се случи все някога, независимо къде. Не можеше вечно да се носи по течението. Никой от двамата не би могъл и не би искал. По-добре по-рано, отколкото късно.

Ако това сложеше край на връзката ѝ с Дел, тя щеше да се оправи. Знаеше как да лекува раните си, как да скрие белезите.

Той щеше да бъде много мил, а тя щеше да го намрази за това. После щяха да продължат напред. Все някак.

Качи се в стаята по външните стълби, с надеждата да избегне среща с останалите поне до сутринта.

Но трите ѝ приятелки я чакаха.

Ема се изправи.

— Съжалявам. Много съжалявам, че му казах всичко за Линда.

— Ти не си виновна и няма значение.

— Виновна съм.

— Майка ми е тази, която пусна бомбата — обади се Мак.

— Той ми е брат. — Паркър протегна ръка. — И аз съжалявам.

— Е, май сме доста окаяна дружинка. — Лоръл седна на леглото. — Никой не е виновен, наистина. Просто нещата са такива, каквито са. Но тази вечер ще пропусна игрите и забавленията. Ще ме извините някак, нали? Главоболие, умора след пазаруването, прекалено много „Маргарити“.

— Разбира се, но... — Мак замлъкна, спогледа се с Паркър и Ема.

— Какво? Какво има пък сега?

— Дел го няма. — Паркър седна до нея.

— Няма го? Какво намекваш?

— Каза, че ще се върне сутринта. Трябвало да се погрижи за нещо. Спомена, че е свързано с работата, но...

— Никой не му повярва. — Лоръл скри лице в дланите си. — Супер. Просто страхотно. Казах му да се маха. И откога е започнал да слуша толкова? Сега всичко се обърка. Аз трябваше да се махна. За бога, това е неговата къща.

— Ще се върне. — Ема пристъпи по-близо и я погали по гърба. — Вероятно само е искал да ти даде малко време и усамотение. Ще се сдобрите, скъпа.

— Не става дума за сдобряване. Нещата, които казах...

— Всички говорят глупости, когато са ядосани или сърдити — увери я Мак.

— Казах му, че го обичам, че винаги съм била влюбена в него. Че никога не е имало друг мъж в живота ми. В общи линии... изтръгнах сърцето от гърдите си и го хвърлих в лицето му.

— Той как реагира? — попита Паркър.

— Именно тогава му заявих, че не искам да го слушам и да се маха. И го оставих. Добре де, побягнах.

— И той не те последва? — Ема изсумтя. — Какъв идиот.

— Не, наистина. Познава ме достатъчно, за да знае, че говорех сериозно. Не очаквах, че наистина ще замине. Можеш да познаваш някого цял живот и пак да те изненада с нещо. Да се опитаме да не позволим това да съсипе всичко. Мисля, че буквално ще откача, ако стане така. Искам само да си легна.

— Ще останем с теб — измърмори Ема.

— Не, моля ви. Лягам си, а вие можете да ми направите услуга, като слезете долу и се преструвате, че всичко е наред. Ситуацията е под контрол. Много ще съм ви задължена.

— Добре — каза Паркър, преди Ема да възрази. — Ако имаш нужда от компания или каквото и да било, само почукай на вратата ми.

— Добре. Всичко ще бъде наред и на сутринта ще бъда по-добре.

— Ако не си и искаш да се прибереш у дома, и ние ще тръгнем. — Паркър я притегли за прегръдка.

— Или ще изритаме мъжете и ще останем тук — предложи Мак.

— Вие сте най-добрите приятелки на света. Ще се оправя.

Остана на мястото си и след като излязоха, но понеже знаеше, че някоя от тях ще мине да провери как е след около час, събра сили да се приготви за лягане.

Беше имала своето вълшебно лято, напомни си тя. Никой никога не би могъл да ѝ го отнеме. Бе имала любовта на живота си за цял сезон. Не всеки можеше да се похвали с това.

Щеше да оцелее. Макар и да не можеха да са любовници, все пак си оставаха от едно семейство. С Дел щяха да намерят начин да

изгледят отношенията си.

Лежеше в мрака и страдаше. Усещаше се ужасно. Но се опитваше да се утеши, че след време ще ѝ стане по-леко. После зарови лице във възглавницата и се разплака с глас, защото не го вярваше.

Морският бриз галеше лицето ѝ като целувка. Нежна и сладостна. Въздъхна и ѝ се прииска да потъне в съня, да остане безчувствена.

— Трябва да станеш.

Отвори очи и се вторачи в Дел.

— Какво?

— Събуди се, ставай. Ела с мен.

— Какво? — Избута го с ръце, опита се да мисли. Заливаше я мътното сребристо сияние на миговете преди утрото. — Какво правиш? Къде беше? Защо се върна?

— Ставай.

Тя се опита безуспешно да задържи завивката, която той издърпа от ръцете ѝ.

— Заряза ни. Тръгна си, когато...

— О, замълчи, моля те. Аз те изслушах, сега ти ме чуй. Да тръгваме.

— Къде?

— Долу на плажа, за да довършим това.

— Няма да ходя на плажа с теб. Направихме сцена, тя приключи.

— Знам, че си непоколебима, но... Можеш да вървиш сама или да те завлека дотам, но ще слезеш на проклетия плаж. И ако ме попиташ защо, кълна се, веднага ще те помъкна.

— Трябва да се облека.

Той погледна потника и боксерките ѝ.

— Достатъчно е. Не ме ядосвай, Макбейн. Не съм спал и пътувах цяла нощ. Не съм в настроение.

— Ти не си в настроение. Каква новина! — Преметна крака през ръба на леглото и стъпи на пода. — Добре, ще го направим на плажа, щом е толкова важно за теб.

Тя го перна през ръката, когато той посегна да хване нейната.

— И аз не си прекарах весело снощи, а и не съм пила още кафе. Ти гледай да не ме ядосваш.

С решителни крачки прекоси верандата и слезе по стълбите.

— По-добре се успокой — посъветва я той. — Няма смисъл да се сърдиш.

— Аз виждам смисъл.

— Обикновено е така. За щастие аз съм по-уравновесен.

— Как ли пък не. Кой кого заплаши да го измъкне насила от леглото посред нощ?

— Почти изгрев е. Идеално време даже. Харесва ми. Ново начало...

След като излязоха, той събу обувките си пред стълбите към плажа.

— Снощи не стигнахме много по-далеч. В географски смисъл. Мисля, че можем да се справим и по-добре. Ето нещо за начало.

Извърна я към себе си и я придърпа за една гореща и настоятелна целувка. Тя го блъсна по гърдите, но непоколебимата му хватка я сломи. Той я пусна, когато усети хладината ѝ.

— Недей — каза тя тихо.

— Трябва да ме погледнеш и да ме изслушаш, Лоръл. — Стисна я за раменете, но нежно. — Може да си права, че не виждам и не разбирам, но Бог ми е свидетел, че ти не чуваш. Затова сега искам просто да ме изслушаш...

— Добре, няма смисъл да се гневим един на друг. Просто...

— Не можеш да ме чуеш, ако не млъкнеш.

— Каж ми го отново и ще си тръгна — предизвика го тя с решителност в погледа.

Той сложи длан върху устните ѝ.

— Ще оправя това. Да оправям нещата е в природата ми, аз съм такъв. Ако ме обичаш, ще трябва да го приемеш. — Свали ръката си. — Мога да се боря с теб. Няма проблем за това.

— Късметлия... — погледна го иронично Лоръл.

— Но мразя това, че те нараних, като бях небрежен. Или пък прекалено внимателен... Май е типично за всички от рода Браун да се стараят да запазят баланса.

— Сама отговарям за...

— За чувствата си. Аз не знам дали ти винаги си била единствената за мен. Бях свикнал да те виждам и да мисля за теб по различен начин. Затова просто не знам.

— Разбирам това, Дел. Наистина. Аз...

— Замълчи и ме чуй. Ти промени отношенията ни. Ти направи първата крачка, а аз не я очаквах. Не мога да съжалявам за това, след като съм адски благодарен за случилото се. Не знам дали винаги си била единствената за мен — повтори той. — Но съм наясно, че сега е така. Уверен съм, че ще бъдеш единствената утре, следващия месец и следващата година. И ще останеш такава до края на живота ми.

Лоръл го слушаше недоумяващо.

— По-просто ли искаш да го кажа? Ти си всичко за мен — прошепна Дел.

Тя го погледна, видя лицето, което ѝ бе толкова познато. И разбра. И в този миг сърцето ѝ сякаш литна.

— Обичал съм те през целия ти живот и това беше лесно. Не знам, не и със сигурност, от колко време съм влюбен в теб, но осъзнавам, че не беше лесно. Искам те.

— Мисля... — Тя се усмихна. — Всъщност не мога да мисля.

— Добре. Само слушай. И спри, поне веднъж, да се опитваш да отгатнеш какво мисля аз и какво чувствам. Смятах, че е логично да не бързаме, да си дадем време и двамата да свикнем с онова, което се случва между нас. — Той пое дланта ѝ и я притисна до сърцето си. — Не разбирах. Би трябвало да видя. Но и ти не разбра. Не видя колко много те обичам, колко много се нуждая от теб. Мога да си купя кучета, ако искам домашен любимец. А си имам и сестра. Но аз съвсем не мисля така за теб и категорично не искам да ме възприемаш като такъв. Това ни прави равни. Равен старт, Лоръл, точно на него сме в момента.

— Наистина ли го мислиш?

— От колко време ме познаваш?

Очите ѝ се замъглиха, тя примигна.

— От много, много дълго.

— Тогава знаеш, че наистина го мисля.

— Толкова много те обичам. Повтарях си, че ще те забравя, но това е лъжа. Никога не бих могла.

— Не съм свършил. — Дел пхна ръка в джоба си, извади оттам кутийката и я отвори. — Беше на майка ми.

Лоръл усети, че дъхът ѝ секва.

— Знам. Аз... О, господи. Дел.

— Извадих го от сейфа преди няколко седмици.

— Няколко седмици... — повтори като в унес тя.

— Беше след онази нощ край езерото. Всичко вече се бе променило, но след онази нощ — всъщност, след като през деня дойде в кантората ми — вече знаех къде се намираме или къде исках да стигнем. Накарах да стеснят този пръстен за теб. Това вероятно беше малко арогантно от моя страна, но ще трябва да го преживееш.

— Дел... — Тя не можеше да диша от вълнение. — Пръстенът на майка ти. Паркър.

— Сигурен съм, че няма да има нищо против. Родителите ни те обичаха.

— О, по дяволите... — Сълзите се стичаха по лицето ѝ. — Не искам да плача. Но не мога да се спра.

— Ти си единствената, която съм искал да помоля да носи този пръстен. Единствената, която искам да го има. Шофирах чак до Гринуич и обратно, за да го взема. Защото ти си единствената. Омъжи се за мен, Лоръл.

— Целуни ме отново...

Тя усети ласката на морския бриз върху кожата си, в косите си, когато устните им се срещнаха. Почувства туптенето на сърцето му. Струваше ѝ се, че всичко е сън.

И в този миг чу подсвирквания и възторжени викове...

Извърна глава и забеляза всички, събрани на верандата на къщата.

— Паркър ги е събудила.

— Ами нашата връзка винаги е била достойние на цялото семейство. — Дел се дръпна леко назад. — Готова ли си?

— Да. Напълно...

Пръстенът, който ѝ сложи, проблесна с първите лъчи на слънцето. Небето на изток просветляваше. Това бе миг, на който трябваше да се насладят. Лоръл го целуна още веднъж.

— Това е... — започна тя, но от вълнение думите ѝ се губеха. — Кажи ми още веднъж, че аз съм жената за теб.

— Ти си жената. — Дел отново обхвана лицето ѝ с длани. — Единствената.

Единствената, повтори си тя наум, в този съвсем нов ден. И за всички следващи дни.

Хванати за ръце, те тръгнаха нагоре по стъпалата, за да споделят следващите мигове със семейството.

Издание:

Нора Робъртс. Наслади се на мига

Американска. Първо издание

ИК „Хермес“, Пловдив, 2011

Отговорен редактор: Ивелина Балтова

Стилов редактор: Красимир Димовски

Коректор: Невена Здравкова

Компютърна обработка: Ана Цанкова

ISBN: 954-26-0995-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.